Drunvalo Melchizedek

Spațiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele Mister din inima noastră

fy Editura For You

DRUNVALO MELCHIZEDEK

Spaţiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele Mister
din Inima noastră

©Copyright 2003 by Drunvalo Melchizedek
Living in the Heart,
How to Enter into the Sacred Space within the Heart
Original English Language Publication 2003, by Light Technology Publishing, Flagstaff, Arizona.

Copyright © 2005, Editura For You

Tehnoredactare: Felicia Drăguşin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DRUNVALO MELCHIZEDEK
Spaţiul sacru al inimii: o călătorie către Marele Mister din inima noastră / Drunvalo Melchizedek; - Bucureşti : For You, 2005
trad. Daria Vasilescu

ISBN 978-973-7978-39-0
I Vasilescu, Daria (trad.)

2

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: monica.visan@editura-foryou.ro;
foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-7978-39-0

DRUNVALO MELCHIZEDEK

Spațiul Sacru al Inimii

O călătorie către Marele Mister din inima noastră

Traducere
DARIA VASILESCU
MONICA VIȘAN

Editura For You

Dedicație
pentru iubita mea soție, Claudette

În momentul în care am întâlnit-o pe soția mea, am știut că ea păstra o tradiție a cunoașterii inimii, veche de peste patru mii de ani. Profesoarele ei, Catherine Shainberg și Kolette din Ierusalim, au învățat-o să vadă Imaginile din Inimă.

Descendența lui Kolette se trage din primul popor de pe Pământ care a scris despre Mer-Ka-Ba (Merkavah în *ebraică*). Însă bărbații din tribul care ofereau înțelepciunea Mer-Ka-Ba, au considerat că neamul lor nu era pregătit pentru experiența interdimensională directă și erau extrem de tulburați pe plan emoțional, în momentul în care interacționau direct cu alte lumi. Pentru a putea rezolva această problemă, femeile tribului au creat un sistem de cunoaștere prin care să pregătească neamul lor pentru întâlnirea cu alte lumi, folosind misterul feminin al Imaginilor din Inimă.

În clipa în care soția mea mi-a arătat, pentru prima oară, aceste imagini, nu puteam găsi nimic în interiorul meu pentru a explica ce anume erau ele, sau felul în care lucrau asupra sufletului uman. Tot ceea ce știam era că au avut efect. Cei peste opt ani în care am studiat activitatea lui Claudette m-au condus, într-un final, în direcția cercetării pe care o prezint în această carte. Sunt convins că, fără influența ei, încă aș fi căutat răspunsurile în interiorul minții. Prin urmare, îi rămân îndatorat, deoarece Imaginile din Inimă m-au condus, în cele din urmă, spre această experiență pe care o voi împărtăși cu voi.

Claudette, te iubesc și îți mulțumesc din străfundul inimii mele.

Drunvalo

PREFAȚĂ

Încă din anul 1971, am studiat intens meditația și Corpul de Lumină uman, numit Mer-Ka-Ba, iar ființa mea a fost absorbită în această tradiție străveche, pe parcursul întregii mele vieți de adult. Mi s-a părut întotdeauna atotcuprinzătoare, ca și cum ar fi oferit răspunsul la nenumăratele mele întrebări cu privire la viață. Călăuzirea mea interioară m-a învățat geometria sacră care a condus la descoperirea Corpului de Lumină, iar geometria sacră însăși părea să fie completă, deținând toată cunoașterea și misterele universului. Era cu adevărat uimitor.

Cu toate acestea, după mulți ani de experiență în cadrul acestor câmpuri de Lumină, am realizat că exista mai mult, însă, pentru o lungă perioadă de timp, nu mi-am dat seama ce anume. Ca de obicei, Dumnezeu se revelează pe Sine Însăși/Însuși în moduri neobișnuite și, adeseori, ascunse. Undeva în cadrul lumilor interioare ale spațiilor mele, o bijuterie ezoterică de o valoare spirituală imensă, ce depășește Mer-Ka-Ba, și-a creat, treptat, drum în viața mea. Și, din ce motiv? Pot presupune doar că a apărut în viața mea pentru a fi folosită.

Așadar, aceste cuvinte reprezintă darul meu pentru voi, deoarece chiar știu cine sunteți și vă iubesc așa cum Pământul iubește Soarele. Cred în voi și știu că veți folosi cu înțelepciunea această cunoaștere. Totodată, nu sunt îngrijorat că ați întrebuința greșit această informație, întrucât ea nu poate fi utilizată în mod necorespunzător.

Drunvalo Melchizedek

Dacă cineva ți-ar spune,
„În orașul fortificat al nemuririi
- corpul nostru - se află un lotus,
iar în acest lotus, un mic spațiu:
oare ce cuprinde el, încât
cineva ar dori să-l cunoască?"

Tu trebuie să-i răspunzi:
„La fel de imens precum este
acest spațiu din exterior,
este și micul spațiu din interiorul inimii tale.
Cerul și Pământul se găsesc în el,
focul și aerul, soarele și luna,
fulgerul și constelațiile,
orice îți aparține aici, jos,
și tot ce nu este al tău,
toate sunt adunate în acel mic spațiu
din interiorul inimii tale."

Upanișade, Chandogya 8.1.2-3

Verset ce mi-a fost oferit de Ron LaPlace, la o zi după ce am terminat de scris această carte.

– Drunvalo

INTRODUCERE

Cu mult timp în urmă, noi, oamenii, eram altfel. Puteam comunica și experimenta în moduri în care doar unele persoane din lumea modernă de acum încep să înțeleagă. Puteam folosi o formă de comunicare și de simțire care nu implica deloc creierul - ci, mai degrabă venea dintr-un Spațiu Sacru din inima umană.

În Australia, aborigenii încă mai sunt conectați la o rețea străveche a vieții, pe care ei o numesc *timpul de vis*. În acest vis colectiv, sau stare de conștiință, ei continuă să existe în cadrul inimilor lor și să trăiască și să respire într-o lume care a dispărut aproape complet din mintea occidentală de astăzi. În apropiere, în Noua Zeelandă, maorii pot vedea în „meditațiile" lor, peste întinderea spațiului, până în Statele Unite. În această manieră, ei iau legătura cu indienii Hopi, pentru a stabili întâlniri în care să facă schimb de profeții. Aranjamentele sunt făcute fără nici un fel de comunicare „tehnologică". În Hawaii, triburile Kahuna comunică cu Mama Pământ pentru a întreba unde este locul în care înoată peștii, ca să-și poată hrăni poporul. Norii albi de pe cerul albastru iau forma unei mâini omenești care arată spre locul unde pot găsi pești. Pe un platou înalt din munții Sierra Nevada din Columbia, America de Sud, trăiește un trib de indigeni care cu-

nosc limba fără cuvinte. Această limbă provine dintr-un Spațiu Sacru, situat în interiorul inimii lor.

O, dacă ne-am putea aminti! Înainte de Babilon, în Biblie se spune că omenirea fusese binecuvântată cu o singură limbă pe care toate popoarele de pe Pământ o cunoșteau. Însă, după aceea, ne-am împărțit în sute de limbi vorbite care au creat bariere între noi, ținându-ne separați unul de celălalt, fiecare în propria sa lume introvertită și îngustă.

Destinul nostru involuntar a fost neîncrederea născută din înțelegerea greșită a cuvintelor; în acest fel, am fost sortiți să ne urâm între noi. Nu puteam vorbi unii cu alții. A fost o separare care a îmbrăcat cea mai rece formă. Chiar dacă s-au născut din aceeași Sursă Cosmică, frații și surorile nu și-au putut exprima gândurile și sentimentele, iar în scurt timp, au devenit dușmani. Pe măsură ce secolele au trecut, vechea metodă de a pătrunde în inimă - pentru a experimenta visul comun - s-a pierdut în izolarea minții umane.

Aceasta este o carte a reamintirii. Ați avut întotdeauna acest loc în interiorul inimii voastre și el încă se găsește acolo, acum. Acest spațiu a existat chiar dinaintea creației și va exista și după ce ultima stea își va trimite lumina strălucitoare în univers. În timpul nopții, atunci când pătrundeți în vis, vă părăsiți mintea și intrați în Spațiul Sacru din interiorul inimii. Vă aduceți aminte - sau vă reamintiți doar visul?

De ce vă povestesc despre acest „ceva" care se șterge din amintirile noastre? La ce bun să ne descoperim din nou acest loc, într-o lume în care cea mai mare religie este știința și logica minții? Nu știu oare că aceas-

ta este o lume în care emoțiile și sentimentele sunt cetățeni de categoria a doua?

Da, știu acest lucru. Însă învățătorii mei m-au rugat să vă reamintesc cine sunteți voi cu adevărat. Voi sunteți mai mult decât o simplă ființă umană - mult mai mult - întrucât în interiorul inimii voastre se află un loc, un loc sacru în care lumea poate fi refăcută, la propriu, prin cocreare conștientă.

Dacă vă doriți cu adevărat pacea spiritului și, dacă vreți să vă reîntoarceți acasă, vă invit să vizitați frumusețea propriei voastre inimi.

Cu acordul vostru, vă voi arăta ceea ce mi-a fost arătat și mie. Vă voi oferi îndrumările exacte către calea ce duce în inima voastră, acolo unde voi și Dumnezeu sunteți, în mod intim, Una.

Este alegerea voastră. Însă trebuie să vă avertizez: în cadrul acestei experiențe se găsește o mare responsabilitate. Viața știe atunci când un spirit s-a născut din lumile superioare și viața vă va folosi în felul în care i-a folosit pe toți marii maeștrii care au trăit vreodată. Dacă citiți această carte, faceți meditația și apoi nu vă așteptați să se întâmple ceva în viața voastră, asta înseamnă că încă mai trageți un pui de somn spiritual.

Odată ce ați intrat în „Lumina Marelui Întuneric", viața voastră se va schimba - într-un final, vă veți reaminti cine sunteți cu adevărat. Cu timpul, viața voastră va deveni o viață de serviciu pus în slujba omenirii.

În ultimele două capitole vă așteaptă o surpriză și o scânteie de mare speranță.

Corpul de Lumină uman ce înconjoară trupul și care atinge 15-19 metri în diametru - Mer-Ka-Ba* (des-

pre care am scris în primele mele două cărți, *Străvechiul Secret al Florii Vieții,* volumele 1 și 2), deține un secret în mod inerent conectat cu acest Spațiu Sacru din inimă. Dacă practicați meditația Mer-Ka-Ba, consider că informația din această carte va fi foarte importantă pentru călătoria voastră de înălțare în lumile superioare de lumină. Dacă sunteți interesați doar de Spațiul Sacru din inimă, fie ca aceste cuvinte să reprezinte o binecuvântare în viața voastră și să vă ajute să vă amintiți adevărata voastră natură.

Încă un ultim comentariu. Această carte este scrisă cu cea mai redusă cantitate de cuvinte posibil, pentru a transmite semnificația și pentru a păstra integritatea esenței acestei experiențe. Imaginile sunt, în mod voit, foarte simple. Ea este scrisă din inimă, nu din minte.

* La pag. 137 puteți găsi detalii despre acest subiect. N.T.

CAPITOLUL UNU

SĂ ÎNCEPEM CU MINTEA

Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei
Purificarea aerului cu ajutorul corpului de lumină uman
Întâlnirea cu spațiul din interiorul inimii

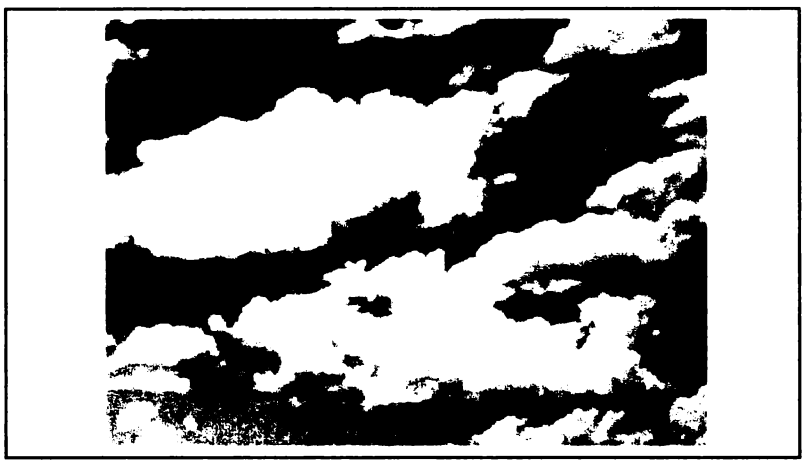

Aproape la nimereală, mi-am ales un punct arbitrar în viață pentru a-mi începe povestea: nu atunci când mă aflam în meditația lumilor superioare ale geometriei sacre, sau Mer-Ka-Ba, ci o scenă simplă, de fiecare zi, în care am luat decizia de a ajuta Pământul în vindecarea mediului înconjurător, prin utilizarea teh-

nologiei minții. Consider că toți avem această responsabilitate și, dacă doresc să vorbesc despre ea - așa cum o fac în unele dintre conferințele mele publice - trebuie neapărat să o și trăiesc. Prin urmare, m-am deschis tuturor posibilităților care ar fi putut să-mi iasă în cale și care ar fi putut să-mi arate modalitatea de a ajuta personal la vindecarea condițiilor în care se află mediul înconjurător de pe iubitul nostru Pământ.

Dar ca să mă fac înțeles - nu subiectul purificării mediului este motivul pentru care vă spun această poveste. Cele întâmplate atunci și felul în care mi s-a schimbat viața în timp ce făceam experiențe cu un aparat ecologic, numit R-2, mi-au deschis spiritul către o manieră nouă și diferită de a-mi trăi viața.

La acea vreme, nu știam că aceste experimente tehnologice mă vor conduce undeva dincolo de minte, spre părți neexplorate ale conștiinței și adânc în interior, într-un loc secret din inima mea.

Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei

Povestea începe în luna mai a anului 1996, atunci când un vechi prieten de-al meu m-a sunat să mă întrebe dacă m-ar interesa să particip la un proiect de purificare a poluării atmosferice, la care lucra el în Denver, Colorado. Nu-i voi menționa numele, întrucât cred că nu și-ar dori asta; îi voi spune Jon. El este un om de știință noncomformist, care studiază toate aspectele vieții și ale lumii fizice, într-un laborator de mici dimensiuni, dar foarte sofisticat, aflat la el acasă.

Mă îndoiesc de faptul că IQ-ul său poate fi măsurat, întrucât este, în mod evident, un geniu. El a creat o

nouă cale de a „vedea" realitatea, prin utilizarea emisiilor de microunde, ceea ce i-a oferit un avantaj extraordinar în căutarea răspunsurilor în lumea în care trăim. Chiar și guvernul nostru, aflând de activitatea sa, nu a reușit să-i copieze tehnicile, până de curând.

Jon spune că el și asociații săi, unul dintre ei fiind Slim Spurling (cu cercetarea sa incredibilă legată de bobine), au aflat ceva în legătură cu natura care ar putea vindeca problemele de mediu ale planetei și doreau ca eu să aflu mai multe despre cercetările făcute de ei. Jon mi-a spus că, în Denver, au reușit să curețe poluarea din atmosferă și că aerul de acolo este, în prezent, foarte curat. M-a rugat să vin și să văd cu ochii mei.

Am fost uluit, întrucât am locuit în Boulder, Colorado, la doar câțiva kilometri de Denver, care la acea vreme - la sfârșitul anilor șaptezeci - era orașul cu cel mai poluat aer din America, chiar mai poluat decât Los Angeles. De fapt, acesta a fost unul dintre motivele pentru care am plecat din Boulder. La început, am crezut că Jon exagerează, însă cunoscându-i geniul și intelectul, am considerat că orice poate fi posibil. Prin urmare, m-am hotărât să merg într-acolo. Îmi propusesem deja să „evadez" puțin, iar această aventură părea să fie cel puțin interesantă.

M-am decis să fiu receptiv, lipsit de prejudecăți și să nu am așteptări. Chiar dacă cele spuse de el n-ar fi fost adevărate, această călătorie mă purta pe vârfurile înzăpezite ale munților Stâncoși, ceea ce mă făcea întotdeauna să simt că prind viață.

❁ ❁ ❁

O săptămână mai târziu, mă aflam în avionul către Denver, într-o atmosferă mai curată decât văzusem eu vreodată. Era ca și cum nu exista atmosferă deloc. Puteam vedea copacii de pe munții aflați la mare distanță (la 32 de kilometri distanță).

Priveam ca un turist ce vede pentru prima oară un tărâm exotic, uimit de limpezimea aerului pe care n-o văzusem cât timp am locuit în acele locuri. A spune că cele văzute mi-au trezit interesul, ar fi prea puțin - eram uluit! Să fi fost cu adevărat opera lui Jon?

La aeroport, un taxi s-a apropiat de mine, iar șoferul părea să emane o stare relaxată și liniștită. M-a îndemnat să mă așez pe scaunul din față, ca și cum am fi fost buni și vechi prieteni, iar în scurt timp, ne îndreptam către casa și laboratorul de cercetare ale lui Slim Spurling, un loc pe care nu-l văzusem niciodată, dar despre care auzisem multe lucruri.

Îmi amintesc că m-am uitat în ochii taximetristului și acesta părea să fie complet eliberat de stres, o calitate destul de neobișnuită pentru un șofer de taxi. L-am întrebat ce părerea are despre slujba sa. Privind în față, mi-a zis că-i place mult ceea ce face. Lângă el, oamenii se deschideau și își povesteau experiențele avute în călătoriile făcute peste tot în lume.

Cu această ocazie, m-a întrebat de ce am venit în Denver. I-am spus că am venit în căutarea unui răspuns la problemele pe care le are lumea în privința poluării. S-a uitat la mine, de această dată cu o inocență ca de copil și mi-a spus: „Aici nu mai avem această problemă. Privește, aerul nu este poluat!" I-am răspuns că pot vedea cât de curat este aerul. „Este mai mult decât atât", spuse

el. „Toată lumea de aici se simte extraordinar de bine! Știi cumva ce s-a întâmplat?"

Nu am spus nimic, întrucât nu știam răspunsul la această întrebare. Într-un final, a oprit mașina în fața unor clădiri vechi cu două etaje, pe o stradă lungă ce duce la Școala de Mineri din Golden, Colorado. În acest loc, trebuia să mă întâlnesc cu Slim Spurling, unul dintre cercetătorii care compila informația experimentală despre un nou instrument de reducere a poluării, numit R-2.

Era o invenție minunată, care captura într-un fel forma de undă a norului încărcat cu ploaie, chiar în clipa în care fulgera, și o trimitea pe o suprafață de 56 de kilometri, spărgând hidrocarburile în molecule inofensive, oxigen și vapori de apă. Era adevărat? Așa părea din respirarea aerului curat de pe strada lui Slim.

Am bătut la ușă și l-am auzit pe Slim zicându-mi să intru, ceea ce am și făcut. Casa lui era, într-adevăr, un adevărat laborator și nu un loc unde să locuiești, să mănânci și să dormi. Am realizat însă că locul unde trăia el se afla la etaj, separat de lumea sa de cercetare.

Bobine de cupru de diverse mărimi se aflau peste tot pe podea și erau și alte obiecte a căror întrebuințare doar Dumnezeu și Slim o cunoșteau. Pentru acest om, care părea o combinație între Merlin cu barba sa lungă și albă și un cowboy, aceste „bobine vechi" făceau ceva care ajuta la purificarea poluării din aerul Denverului.

Jon nu a venit în prima zi; erau doar Slim și alți doi cercetători care testau echipamentul de acolo. După plecarea celor doi, am avut ocazia să rămân doar cu Slim și să-i observ genialitatea. Am rămas alături de el pentru câteva zile, încercând să aflu atât cât era pe înțelesul meu.

Iată cum funcționează un R-2 - de fapt, lucrurile sunt cu mult mai complexe, dar nu pot decât să aproximez: forma de undă pe care o emite un nor de ploaie, chiar în clipa în care este pe cale să descarce un fulger, este duplicată într-un aparat special (nu este vorba de R-2). Apoi, este conectată la un cip de computer din R-2, a cărui sistem de transmisie (speaker și raportor) o trimite în atmosferă printr-o bobină încastrată, numită armonizator.

Forma-undă crește apoi și se extinde într-o formă de câmp toroidal (ca o gogoașă), afectând undele de gravitație, pentru a curăța poluarea, de la distanță. R-2 are patru butoane atașate la capătul tijelor de metal filetate, ce formează un tetraedru. Butoanele pot fi folosite pentru a regla câmpul toroidal, astfel încât acesta să „prindă viață".

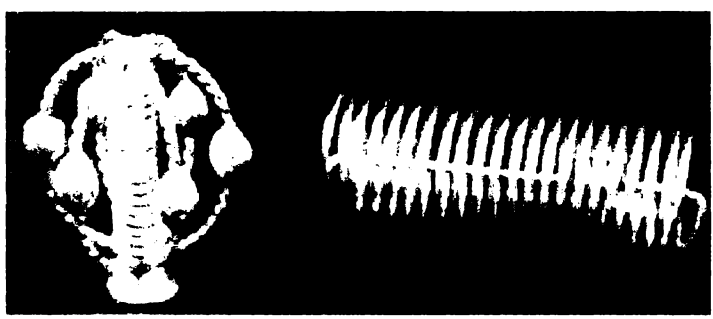

Inima aparatului R-2, două dintre bobinele lui Slim Spurling. Armonizatorul (stânga) și Acu-Vac (drepta)

Atât Jon, cât și Slim considerau că acest câmp energetic toroidal este „viu" (și la fel am crezut și eu după ce am văzut felul în care interacționează cu natura). Eram cât se poate de receptiv, întrucât toate aceste reprezentau, la acea vreme, lucruri noi pentru mine.

La început, am învățat cum să reglez un R-2 prin senzația pe care o aveam în cel de-al treilea ochi când ro-

team cele patru butoane ale unității. Era simplu; având multă experiență în domeniul extrasenzorial, pentru mine acest lucru era absolut firesc. (Mai târziu, am aflat că doar câțiva oameni putea face acest lucru, dar și că oricine, având instruirea adecvată, putea obține rezultate.)

Am continuat să exersez până în ziua în care Slim și Jon au considerat că eram pregătit să-mi testez aptitudinile. Trebuia să reglez un R-2, în aer liber, și să readuc în echilibru o mică zonă din Denver, care se „dereglase". (Dacă un R-2 se dereglează, regiunea în care lucrează se va întoarce foarte repede la stadiul inițial de poluare, de obicei în doar două săptămâni.) Aproape că nu-mi venea să cred că vreo regiune a orașului Denver putea fi poluată, însă amândoi mi-au garantat că era adevărat.

Am mers cu mașina cam 30 de kilometri, în partea de sud-est a Denverului, o zonă pe care nu o cunoșteam, iar apoi ne-am îndreptat spre periferia orașului. Am parcat mașina pe șosea și am urcat pe un deal, în vârful căruia se afla o pădurice.

Nu voi uita niciodată ce am văzut atunci când am ajuns în vârful dealului și am privit în valea de pe cealaltă parte. Întreaga vale era acoperită de un nor de poluare, roșu-maroniu, care se întindea pe mai mulți kilometri. Dedesubtul unui copăcel, ascunsă de privirea trecătorilor, se afla o unitate R-2 care-și cânta încet melodia unui nor de ploaie. Problema era că se dezacordase.

Jon și Slim mi-au spus să mă așez în fața aparatului și să testăm dacă îmi învățasem bine lecțiile. Cu un mare interes și o curiozitate ca de copil, m-am așezat în fața unității, cu picioarele încrucișate, și mi-am închis ochii, începând să meditez și încercând să identific ce anume dereglase unitatea.

Exact în clipa în care am început să rotesc butoanele, Jon m-a oprit și mi-a spus: „ține ochii deschiși și uită-te la norul de poluare". Nu așa fusesem instruit, însă l-am ascultat și am privit norul, începând încă o dată să reglez butoanele. Jon m-a oprit din nou și mi-a zis: „Ascultă și păsările în același timp". M-am întors spre el și l-am întrebat: „Poftim?" Nimeni nu pomenise nimic de păsări, în timpul antrenamentului.

A repetat: „Ascultă păsările. Vei înțelege de ce".

Nu înțelegeam la ce se referea, dar am continuat. În timp ce am întors primul buton, am simțit cum regiunea începea să se schimbe în jur, dar în lumea vizibilă nu se întâmpla nimic. Cu toate acestea, când am reglat și al patrulea buton, totul s-a întâmplat simultan - ceea ce m-a surprins foarte mult.

Brusc, norul roșu-maroniu de poluare a dispărut, făcând loc unei atmosfere curate și senine. Era ca un miracol. În aceeași clipă în care norul a dispărut, în jur de o sută de păsări au început să ciripească și să cânte peste tot în jurul meu. Până atunci nici nu realizasem că sunt acolo! Cele două întâmplări au avut un efect straniu asupra mea, la nivel psihic. Văzusem și simțisem puterea aparatului R-2, iar în acel moment, am conștientizat că această nouă știință era reală și că trebuia să învăț mai multe despre ea, prin experiență directă.

În acea perioadă - în mod special în anii 1995 și 1996 - aerul din Denver devenise foarte curat, însă Agenția pentru Protecția Mediului a orașului, și-a arogat toate meritele pentru acest fenomen. Agenția susținea că măsurile luate de ea au făcut ca aerul să devină atât de curat. Cu toate acestea, eu văzusem cum unitatea R-2 purifica, în doar câteva secunde, zone întinse de cer și

am înțeles că APM-ul din Denver își asuma meritele pentru ceva ce nu era făcut de agenție.

Apoi, Jon și Slim au testat aparatul într-un laborator independent din Fort Collins, Colorado, ceea ce a dovedit faptul că R-2 făcea exact ceea ce am văzut că face. Cei care au testat-o, au lăsat unitatea să meargă o perioadă de timp, iar apoi au oprit-o. Au consemnat științific că nivelul poluării a scăzut cât timp unitatea a funcționat - iar apoi, când a fost oprită, a crescut. Au repetat acest test timp de trei luni. Totodată, cei de la Forțele Aeriene SUA de la baza Forțelor Aeriene Kirkland, monitorizau atât acest experiment, cât și cel inițiat de mine în Pheonix - despre care voi discuta imediat - și ne-au întrebat dacă suntem de acord să fim testați de către echipa lor științifică. Am acceptat, iar acele teste au demonstrat definitiv că R-2 purifica, realmente, poluarea atmosferică.

Când ne-am întors în laborator, Jon și Slim mi-au oferit propria unitate R-2, pentru a face experimente și la mine acasă, în Arizona. Trebuie să recunosc că mă simțeam exact ca un copil care tocmai primise mult-dorita jucărie. Am așteptat nerăbdător să ajung acasă, pentru a testa mai departe acest aparat incredibil.

❁ ❁ ❁

Când am ajuns acasă, pe data de 30 mai 1996, ziarele din Arizona descriau problema poluării atmosferice care, în orașul Phoenix, crescuse la cote alarmante. Guvernatorul Arizonei, Fife Symington, spunea că poluarea din Phoenix era atât de îngrijorătoare, încât orașul era pe cale să fie clasificat în categoria „gravă". Situația se înrăutățea în fiecare zi.

Guvernatorul Symington a înființat o *Strategie de conservare a stratului de ozon,* condusă de avocatul Roger Ferland. În legătură cu problema poluării, domnul Ferland a spus: „Vom încerca orice. Nu există nici o metodă pe care să nu o luăm în considerare, indiferent cât de radicală, bizară, dificilă sau scumpă ar fi. Vom încerca orice". El spunea că este absolut necesar ca orașul Phoenix să fie curățat; poluarea atmosferică avea să distrugă turismul și să afecteze sănătatea tuturor cetățenilor.

Astfel că i-am scris o scrisoare domnului Ferland, cerându-i ajutor pentru amplasarea unei unități R-2 în orașul Phoenix. Întrucât aveam dovezi științifice că acest aparat dădea rezultate - atestate atât într-un laborator științific independent, cât și de către Forțele Aeriene SUA - și dat fiind că nu ceream sprijin financiar, am presupus că ne vor asculta.

Cât de mult m-am înșelat! În scrisoarea pe care am trimis-o, nu am făcut decât să cer primăriei orașului Phoenix să ne ofere o șansă de a le demonstra că purificarea aerului este posibilă.

Ne ofeream să plătim toate costurile, iar tot ce trebuiau ei să facă era să ne recunoască prezența și să ne monitorizeze realizările.

Am primit un telefon din partea primăriei, de la un bărbat pe nume Joe Gibbs, care mi-a spus că nu sunt interesați de unitatea noastră R-2 și că nu ne vor oferi nici un ajutor. Vă imaginați cât am fost de uimit. De abia atunci am început să înțeleg că articolul din ziar fusese scris doar în scop publicitar și politic și că nu aveau nici o intenție de a eradica poluarea din orașul Phoenix. M-au refuzat în toate privințele.

Din fericire, nimeni nu mă putea împiedica să fac experimente, întrucât R-2 funcționează cu o baterie de nouă volți și utilizează milivolți pentru a opera, iar legea federală spune că orice aparat care folosește mai puțin de un watt, nu este supus controlului legal.

Prin urmare, pe data de 4 iunie 1996, pe cont propriu, am activat primul R-2 în Cave Creek, la marginea de sud a orașului Scottsdale. Aerul era atât de murdar și uscat în acea zi, încât era greu de respirat. Nu plouase de luni de zile și până și unii cactuși mureau. În primele trei zile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, în cea de-a patra zi, deasupra casei mele a apărut un nor negru de ploaie. Nu exista nici un nor în toată Arizona, cu excepția acestuia de deasupra casei mele și a micuței unități R-2. Apoi, norul a început să se extindă și să crească în dimensiune.

În cea de-a zecea zi, norul crescuse până la 25 de kilometri în diametru și, pentru prima dată după mult timp, a început să plouă, cu fulgere. Și ce fulgere! Nu mai văzusem așa ceva decât de două sau de trei ori în viața mea. Furtuna a continuat ore în șir, iar fulgere uriașe brăzdau cerul. Aerul avea mirosul plăcut al ozonului. Apoi, cerul s-a deschis pentru o revărsare de apă. Începând de atunci, a plouat aproape în fiecare zi, curățând aerul de poluare și umplând râurile și lacurile cu apă proaspătă.

Pe data de 1 septembrie 1996, forma de undă creată de R-2 era stabilită și, începând cu acea zi, nu au mai existat alerte îngrijorătoare - nici una, până când Forțele Aeriene ne-au cerut să închidem unitatea, pentru a vedea ce se întâmplă.

Am demontat unitatea pe data de 12 mai 1998 și, la sfârșitul lunii, poluarea atmosferică s-a reinstalat și ora-

șul a primit prima alertă pe anul 1996. În timpul acestui test (de fapt, instalasem o a doua unitate R-2 chiar în orașul Phoenix, în luna martie 1997, motiv pentru care începuseră să se vadă rezultate), nivelul de hidrocarburi din orașul Phoenix nu a variat aproape deloc. Uneori, în mijlocul orașului, nivelul indica cifra zero. Din nefericire, R-2 nu a înlăturat și nitrații, care sunt cauza poluării ozonului, dar chiar a dat rezultate în cazul hidrocarburilor. Totul este înregistrat în actele oficiale.

La finalul acestui experiment, știam cu siguranță că R-2 era un succes, însă Forțele Aeriene SUA, care îmi monitorizaseră acțiunile, mi-au cerut să închid activitatea. Vroiau să vadă ce se întâmplă și, în același timp, m-au informat că APM SUA nu va permite niciodată ca acest sistem să se dezvolte. Mi-au sugerat să plec din Statele Unite și să încerc în altă parte. Astfel, având aprobarea Forțelor Aeriene SUA, am început să-mi conduc cercetarea pe pământuri străine. Din luna iunie 1996, până în mai 1998, am lucrat cu R-2 și am obținut rezultate uimitoare, care, din nefericire, nu au fost recunoscute de primăria Phoenix.

Într-un final, am mai trimis o scrisoare:

7 mai 1998
Primăria Phoenix
În atenția Primarului Skip Rimsza
200 W. Washington
Phoenix, Arizona 85003

Stimate domnule Primar, Rimsza,

În luna mai a anului 1996, a fost scris un articol de către Statul Arizona, în care se descria nivelul extrem de ridicat al poluării din orașul Phoenix și cum viitorul

acestuia era pus în pericol din cauza acestei probleme. În articol se spunea că guvernatorul Fife Symington a inițiat o Strategie de conservare a stratului de ozon, condusă de avocatul Roger Ferland. Am anexat acest articol la finalul scrisorii. Domnul Ferland a spus, legat de problema poluării: „Vom încerca orice. Nu este nimici o metodă pe care să nu o luăm în considerare, indiferent cât de radicală, bizară, dificilă sau scumpă ar fi. Vom încerca orice".

Atunci am vorbit cu domnul Joe Gibbs, care se află în echipa strategiei de conservare a stratului de ozon, despre sistemul de purificare a aerului pe care l-am utilizat în Denver, Colorado, în anul 1995. În perioada de timp în care am folosit acest sistem, orașul Denver a înregistrat anul cu atmosfera cea mai curată din istoria sa.

Dl. Gibbs ne-a spus că nu este interesat de sistemul nostru, dar, întrucât consumă mai puțin de un watt, nu exista vreo lege care să ne interzică să facem experimente, dacă dorim. I-am comunicat domnului Gibbs că vom suporta toate cheltuielile testului pe care îl vom efectua. Răspunsul lui a fost, și de această dată, negativ. L-am întrebat dacă cel puțin va monitoriza experimentul - și a refuzat. Consider că nu a vrut să ne ajute deloc. Am perceput atitudinea domnului Gibbs ca fiind foarte diferită de ceea ce a comunicat domnul Ferland în articolul menționat mai sus. După câteva luni, atunci când am încercat să-i transmitem datele experimentului științific independent efectuat în Fort Collins, Colorado, care demonstra că echipamentul nostru funcționa, era prea ocupat pentru a fi contactat. Chiar și atunci când cei de la Forțele Aeriene, cu care colaborăm, au luat legătura cu domnul Gibbs, tot nu a fost interesat de sistemul nostru.

Pe data de 4 iunie 1996, am instalat un sistem minimal în Cave Creek, care are o rază de aproximativ 55 de kilometri. Sistemul are nevoie de trei zile pentru a se activa și de trei luni pentru a se stabiliza. Pe data de 1 septembrie 1996, funcționa complet. Într-un oraș ca Phoenix ar trebui să funcționeze cel puțin zece astfel de unități, însă nu ne-am putut permite acest lucru. Activarea unei singure unități era prea puțin, dar era mai bine decât nimic.

Înainte de data de 1 septembrie 1996, orașul Phoenix înregistra multe zile cu niveluri de poluare alarmantă și era pe cale să fie trecut, în evaluarea APM-ului, în categoria orașelor foarte poluate. Dar după 1 septembrie 1996, nu s-a mai înregistrat nici o zi cu niveluri de poluare îngrijorătoare, iar poluarea a scăzut considerabil. În luna mai 1997, am mai instalat o unitate în apropierea aeroportului. Aceasta a făcut ca sistemul să devină mai puternic si a dat mai multe rezultate.

Baza Forțelor Aeriene Kirkland din New Mexico a prezentat interes pentru activitatea noastră. Au efectuat teste pe o parte din echipamentul nostru și, dacă sunteți interesat de părerea formată, îl puteți suna pe locotenentul colonel Pam Burr, la numărul de telefon: 505 --/--

Motivul pentru care scriem această scrisoare este cel de a vă informa că vom demonta sistemul, începând cu data de 12 mai 1998. Am lăsat ca sistemul să se deregleze încă de acum trei săptămâni. În decursul următoarelor 90, până la 120 de zile, poluarea atmosferică se poate întoarce la nivelul la care se găsea înainte de luna iunie 1996. Judecând după felul în care primăria Phoenix a răspuns până acum acestei științe, nu ne așteptăm să fim contactați. Cu toate acestea, dacă veți considera că

vă putem fi de folos în încercarea dumneavoastră de a îndepărta poluarea din orașul nostru, vă rugăm să ne contactați.

Cu respect pentru planeta Pământ,
Drunvalo Melchizedek, Director General
Cc: Lt. Col. Pam Burr, Statul Arizona
Guvernatorul Jane Hull

❁ ❁ ❁

În timpul acestei perioade de testări, am început să înțeleg treptat ceea ce se întâmpla în realitate și felul în care conștiința umană interacționa cu câmpul R-2. Am descoperit că, din punct de vedre fizic, unitatea R-2 era creată după asemănarea corpului de lumină - Mer-Ka-Ba. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca o persoană care cunoaște meditația Mer-Ka-Ba și, totodată, cunoaște vibrația „norului de ploaie", să poată uni aceste două componente, iar apoi să imite acțiunea unui R-2, utilizând doar conștiința pură, fără ajutorul unui aparat.

Ore întregi am meditat asupra acestei posibilități. Apoi, într-o zi, când predam o lecție despre Mer-Ka-Ba, în Australia, unul dintre studenți mi-a spus: „Păi, dacă R-2 poate modifica atmosfera dintr-o regiune, de ce nu poate face același lucru și o persoană care cunoaște Mer-Ka-Ba?"

Rostise exact ceea ce gândeam eu ...

Purificarea aerului prin intermediul corpului de lumină uman

În partea nordică a Coastei de Est a Australiei, fusese o secetă cumplită. Nu-mi amintesc data exactă, dar

trebuie să fi fost în 1997, sau în 1998. Peste tot izbucneau incendii, fără să existe semne că seceta se va opri, iar aerul era greu de respirat. Era incredibil de uscat!

Împreună cu acest student și cu alte trei persoane care erau de față, am început meditația Mer-Ka-Ba și am trimis vibrația unei forme de undă a norilor de ploaie, prin corpul meu de lumină, în afară, în atmosfera din jur.

În acea după-amiază nu s-a întâmplat nimic, însă a doua zi dimineață, am fost treziți de sunetul picăturilor de ploaie care cădeau pe acoperișul de metal al căsuței noastre, iar cerul era acoperit de ceață și nori. Am sărit la geam pentru a mă uita la revărsarea de apă de afară. Entuziasmul din inima mea m-a făcut să mă simt ca un copil.

Știam că funcționase, dar în același timp, eram conștient că se întâmplase o singură dată - iar o singură dată poate fi o coincidență. Ploaia a ținut trei zile și nu se oprise nici atunci când am plecat spre America. Mai târziu, pe când mă aflam acasă, am primit un telefon de la prietenul meu din Australia, care mi-a spus că, după două săptămâni, încă ploua puternic. M-a informat că toate incendiile forestiere s-au stins, iar guvernul a declarat că seceta se încheiase.

Devenisem curios. Să fi fost adevărat? Putea un om obișnuit să schimbe vremea, prin intermediul meditației? Apoi, după două luni, în timp ce lucram cu un grup de oameni în Mexico City, le-am spus povestea despre ploaia din Australia. Cineva din grup a spus: „Ei bine, dacă ai făcut asta în Australia, poți repeta același lucru și aici, în Mexico City? Aerul de aici este atât de poluat, încât de abia putem respira".

Trebuie să recunosc că am fost peste tot în lume, dar nicăieri nu era atâta poluare ca în acest oraș. Nu pu-

team vedea mai departe de două blocuri, căci restul era estompat. De fapt, nici nu puteam vedea cerul în miezul zilei. Arăta de parcă trăiam cu toții într-o cupolă cenușie, iar de fiecare dată când inhalam, aveam senzația că mă aflu în spatele unui camion. Era un loc care mi-ar fi testat, cu adevărat, capacitățile.

Însoțiți de peste patruzeci de martori, am mers în mijlocul orașului, la o piramidă străveche, localizată lângă câteva șosele. Am urcat în vârf, de unde puteam vedea orașul în toate direcțiile, dar numai la o distanță mică, din cauza poluării.

Ne-am așezat într-un cerc, pe o suprafață mare, plată și acoperită de iarbă, aflată în vârful piramidei. Cu toții știam ce voi face în continuare: aveam să încep o meditație, utilizându-mi câmpul meu Mer-Ka-Ba natural, pe post de antenă, pentru a emite vibrația formei de undă a unui nor de ploaie, exact ca în clipa în care se pregătea un fulger să taie cerul. Mi-am fixat ceasul și am început să meditez.

Piramida din Mexico City

La cincisprezece minute de la începerea meditației, direct deasupra capului meu s-a deschis în cer o gaură

de culoare albastră. Toată lumea se uita în sus și arăta cu degetul. Gaura a început să se mărească - tot mai mult! După încă cincisprezece minute, crescuse, având aproximativ patru kilometri în diametru. În aerul poluat de deasupra orașului, se crease o gaură rotundă, care arăta ca și cum cineva folosise o formă de tăiat fursecuri.

În jurul nostru, în toate direcțiile, rămăsese un „zid" de nori cenușii, însă deasupra locului în care ne aflam, în mijloc, aerul era curat și limpede. Mirosea a trandafiri, iar pe cerul de deasupra noastră s-a format un nor frumos de culoare roz. Era impresionant.

Timp de trei ore și cincisprezece minute, zidul nu s-a clintit. Guvernul a trimis elicoptere pentru a vedea de ce se formase acea gaură, dar nu am auzit niciodată să menționeze ceva despre ea.

La finalul meditației, le-am spus celor din grup că mă voi opri pentru a mă uita să văd ce s-a întâmplat. Imediat ce am întrerupt meditația, zidul de poluare a început să se îndrepte spre noi. În doar cincisprezece minute, și-a preluat locul inițial, învăluindu-ne încă o dată în mirosul greu al orașului. Ne aflam din nou într-un dom de poluare, care ascundea orașul de privirea noastră.

Îmi aduc aminte cum mă simțeam în inima mea, în timp ce mă aflam în avion, îndreptându-mă înapoi în Statele Unite. Eram convins că răspunsul la toate problemele noastre era conștiința umană. Mi-am stăpânit cu greu bucuria în timpul acelui lung drum spre casă. După această întâmplare, am repetat aceeași acțiune de două ori în Anglia și de două ori în Olanda. A funcționat perfect de fiecare dată - și în fața a cel puțin cincizeci de oameni. A doua experiență pe care am avut-o în Anglia, mi-a schimbat viața în totalitate.

Întâlnirea cu Spațiul din interiorul inimii

Nu-mi mai amintesc unde anume eram în Anglia, dar ne aflam la o mlaștină unde soarele nu se arătase de peste șase luni de zile. Întregul peisaj era afundat într-o ceață groasă, care făcea ca totul să fie umed. Predam unui grup de aproximativ cincizeci de oameni despre Mer-Ka-Ba și, în a patra și ultima zi a atelierului de lucru, am sugerat să încercăm să purificăm poluarea din aer prin această meditație - însă aici nu era poluare atmosferică, ci doar ceață.

Călăuzirea mea interioară mi-a spus: „Nu te îngrijora. Fă meditația și vezi ce se întâmplă".

O mlaștină

N-a fost ușor să conving acest grup de englezi să iasă în ceață și ploaie și să ne așezăm în cerc, pe un câmp umed și alunecos - dar, într-un final, au acceptat. Cred că au crezut că sunt puțin nebun, dar totuși m-au crezut.

Cu toții și-au adus umbrele și saci negri de plastic pe care să se așeze. Ne-am așezat în cerc, în ceață și ploaie, ținând în mâini umbrele pentru a ne apăra de forța elementelor, arătând ca niște caraghioși.

În tăcere, am început meditația, așteptându-mă să se întâmple ceva, însă fără să știu ce anume. După cincisprezece minute, deasupra capetelor noastre s-a format o pată albastră, care a început să se extindă exact ca cea din Mexico City. Numai că, de această dată, s-a extins mult mai repede, ajungând să măsoare cam 13 kilometri în diametru. Ne aflam acum sub un cer senin și albastru, soarele apărând de după zidul de ceață care ne înconjura ca un gard înalt de 13 kilometri.

Și, dintr-o dată, s-a întâmplat.

Cu toții am fost copleșiți de un sentiment special și am simțit prezența lui Dumnezeu. Mi se furnicase pielea pe mâini. Ne-am uitat la cer și am văzut luna plină, strălucind puternic deasupra noastră. Numai că ceva era diferit. Cerul era atât de senin, încât părea că nu există deloc atmosferă. În jurul lunii era ceva despre care auzisem, dar nu văzusem niciodată: stele... stele în jurul lunii, în miezul zilei! Era fascinant!

Dintr-o dată, atenția mi s-a îndreptat către pământ și am remarcat că pe lângă noi erau tot felul de animăluțe - veverițe, rozătoare, câini - care ne priveau. Multe păsări se adunaseră în copacii din jur, cântând ușor. M-am uitat la oamenii din cerc și era evident că se găseau într-o stare modificată de conștiință. Am zâmbit, gândindu-mă la Sfântul Francisc și am privit cum animalele încercau să se apropie cât mai mult de noi.

Îmi amintesc că doar mi-a trecut prin minte gândul: „Mi-aș dori să ne scăldăm în razele soarelui. Este puțin răcoare". Imediat, întregul cerc s-a aprins. Am căutat sursa de lumină și am fost martorul unui mic miracol ce se desfășura chiar sub ochii noștri.

Zidul de ceață ascunsese soarele, însă în clipa în care a apărut dorința mea de a avea căldură, s-a creat o gaură în acel văl de abur, exact unde se afla discul solar, lăsând să treacă o rază de lumină caldă. Timp de o oră și jumătate, gaura a ținut pasul cu soarele și grupul nostru a fost îmbăiat în această lumină strălucitoare, în timp ce ne rugam.

Într-un final, am hotărât că văzusem suficient, iar soarele avea să apună în cam douăzeci de minute. Astfel că am spus tuturor că voi încheia meditația, iar când am făcut-o, cercul de ceață densă s-a întors în spațiul în care ne găseam. În doar câteva minute, am fost cuprinși din nou de negură și ploaie.

Atunci când ne-am ridicat în picioare, s-a produs un adevărat miracol. La acest atelier venise, însoțit de soția lui, un bărbat care era țintuit, de zece ani, într-un scaun cu rotile. Nu putea sta în picioare decât pentru câteva secunde, timp în care își schimba poziția, sau se muta în alt scaun, iar soția era mereu alături de el. În clipa în care cercul a început să se destrame, acest bărbat s-a ridicat de unul singur și a început să meargă, lăsându scaunul cu rotile în urma sa! Mergea!

Era incredibil! Se clătina puțin, însă mergea!

Soția lui a rămas fără cuvinte, însă mi-a spus mai târziu că nu numai că a început să meargă, dar și coloana i se îndreptase și câștigase 15 centimetri în înălțime. Inimile ne-au fost inundate de bucurie, aducând și mai multă forță în câmpul din jurul nostru.

În calitate de vindecător, văzusem multe vindecări miraculoase în viața mea, însă, de obicei, boala revenea a doua zi. Totuși, a doua zi dimineață, bărbatul a pășit în sala de mese, însoțit de soția sa care strălucea de fericire.

Cunoșteam o doamnă care le era prietenă și, în fiecare an, mă suna pentru a-mi spune vești despre acel bărbat. După cinci ani de zile, el era sănătos și mergea normal.

Iată cazul unui om care a văzut adevărata natură a realității, ca rezultat al experienței din câmpul energetic creat de noi. Sunt de părere că el a realizat că totul este lumină și că lumea este creată din interiorul sufletului uman. Știa, fără îndoială, că-și putea vindeca boala prin intermediul propriei sale conștiințe - ceea ce a și făcut!

❋ ❋ ❋

Această experiență din Anglia mi-a schimbat viața și mi-a oferit încă o revelație. M-a făcut să înțeleg că, în interiorul sufletului uman, se afla un „ceva" mult mai măreț decât își puteau imagina știința sau mintea rațională.

Lumea din exterior este creată de o lume interioară și știam, în mod intuitiv, că aceasta se află în inima umană - de acest lucru eram sigur.

Știam că acest „ceva" se găsea în interiorul inimii, deoarece, în timp ce stăteam în câmpul meu Mer-Ka-Ba, emițând vibrația unui nor de ploaie, puteam simți locația în care se afla sursa vibrației - inima mea.

Acest lucru fusese realizat prin și de către iubirea pe care o simțeam pentru Mama Pământ.

Treptat, simțeam cum eram pregătit pentru o nouă înțelegere a relației pe care o aveam cu viața.

CAPITOLUL DOI

A VEDEA ÎN ÎNTUNERIC

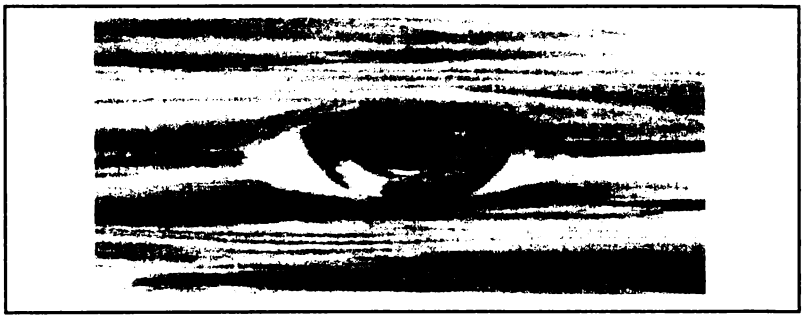

O femeie oarbă poate vedea
Copiii clarvăzători ai Chinei
Inge Bardor – A vedea cu mâinile și cu picioarele
Copiii cu capacități extrasenzoriale deosebite din China
Academia Internațională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova
Jimmy Twyman și copiii speciali din Bulgaria

O femeie oarbă poate vedea

Cu câțiva ani în urmă, eram bun prieten cu Pete Carroll care, în acea vreme, era antrenorul principal al New York Jets*. Îmi tot spunea că trebuia neapă-

* Una dintre cele mai faimoase echipe de fotbal american, N.T.

rat să cunosc o femeie absolut neobișnuită, întrucât el era de părere că mă va interesa foarte mult ceea ce avea ea de împărtășit. Eram atât de ocupat, încât l-am tot amânat timp de câteva luni. Apoi, într-o zi, m-a întrebat dacă poate să-i dea numărul meu de telefon și dacă putea să mă sune. Am fost de acord și astfel am întâlnit-o pe Mary Ann Schinfield, o femeie foarte specială. (Am menționat-o pe scurt în primul meu volum, *Străvechiul Secret al Florii Vieții.*)

Mary Ann era complet oarbă - mai exact, nu avea ochi și nu putea vedea absolut nimic. Cu toate acestea, reușea să se ocupe de treburile zilnice - putea chiar citi o carte și se putea uita la televizor, fără vreun ajutor din exterior.

Cercetătorii de la NASA au realizat teste extensive pentru a descoperi felul în care reușea ea să „vadă". Au întrebat-o ce vedea în interiorul capului ei în timp ce se afla într-o cameră, iar ea - așa cum mi-a povestit mai târziu - le-a spus că se mișca prin spațiul cosmic și urmărea în permanență ce se întâmpla în sistemul solar. Și mai interesant a fost faptul că le-a spus că era închisă în acest sistem solar și nu putea pleca.

Desigur, NASA nu a crezut că ea „se mișca prin spațiu" - prin urmare, au creat un test pentru a vedea dacă spune adevărul. Au rugat-o să se deplaseze pe lângă sateliții lor și să citească ceva - un număr de înregistrare, sau ceva de genul acesta.

Nu știu exact ce anume a citit, însă a făcut-o cu cea mai mare precizie - iar, din acel moment, Mary Ann a devenit proprietatea NASA.

Nu i-au mai dat drumul și continuă să se folosească de aptitudinile ei, în scopuri personale. Eu nu cred că aș fi făcut acest joc cu ei - însă ea l-a făcut.

Într-o zi, m-a sunat și am început să conversăm în fiecare săptămână, timp de aproximativ patru luni. Eram foarte impresionat de felul în care aborda natura realității în care trăim, pe care ea o percepea ca pe o serie de imagini ce-și au originea în propria minte. Ea nu a considerat vreodată că această realitate este „reală", în sensul dat de noi acestui termen. Vorbeam la telefon în fiecare weekend, abordând orice subiect posibil, mereu din perspectiva „imaginilor" ei.

Într-o zi, după aproximativ două luni, Mary Ann m-a întrebat dacă mi-aș dori să „văd" prin ochii ei. N-am ezitat și am întrebat imediat ce trebuie să fac. Ea mi-a spus: „Pur și simplu, întinde-te pe pat și fă ca în cameră să fie cât mai întunecat posibil".

Soția mea, Claudette, ascultase conversația noastră, așa că a tras draperiile și a stins lumina din cameră. Se făcuse târziu, iar afară era lună nouă, așa că era foarte întuneric. În momentul în care Claudette a stins și ultima veioză, nu am mai putut vedea absolut nimic.

Apoi, Mary Ann mi-a zis să-mi iau o pernă și să fixez receptorul telefonului, în așa fel încât să am mâinile libere. Am făcut exact așa cum mi-a spus. Mă aflam acum într-un spațiu total întunecat, țineam ochii închiși și așteptam să se întâmple ceva. Îmi amintesc că mă simțeam foarte nerăbdător, întrucât știam că voi experimenta ceva nou.

După aproximativ un minut, m-a întrebat dacă vedeam ceva. Din nefericire, nu percepeam nimic - totul era întunecat, așa cum e, de obicei, atunci când închid ochii.

După alte cinci minute, m-a întrebat din nou, dar tot nu putem vedea nimic. Însă, după puțin timp, am putut vedea cu ochii interiori o imagine neașteptată, ca și cum aș fi aprins lumina. Vedeam un ecran de televizor - și era atât de real, încât îmi venea greu să cred ce se întâmpla.

Ochii mei lăuntrici au început să analizeze acest televizor interior, întrucât nu mai văzusem așa ceva niciodată. Mary Ann a știut că mă conectasem la viziunea ei și mi-a zis: „Acum poți vedea, nu-i așa?" N-am putut spune decât: „Da, dar ce este asta?" „Este doar o altă formă de a vedea. Poți să vezi ecranele mai mici din jurul celui mare?"

În centru, am văzut un ecran mare, care părea să fie la o distanță de 35 cm de ochii mei. Mai multe ecrane mici erau aliniate de-a lungul perimetrului său - cam șapte ecrane sus și jos și șase pe laterale. Pe ele vedeam imagini care se mișcau foarte rapid, fiecare oferind informații despre ecranul central.

Mary Ann mi-a cerut să mă uit la ecranul din partea dreaptă-sus și să mă concentrez doar asupra lui. I-am

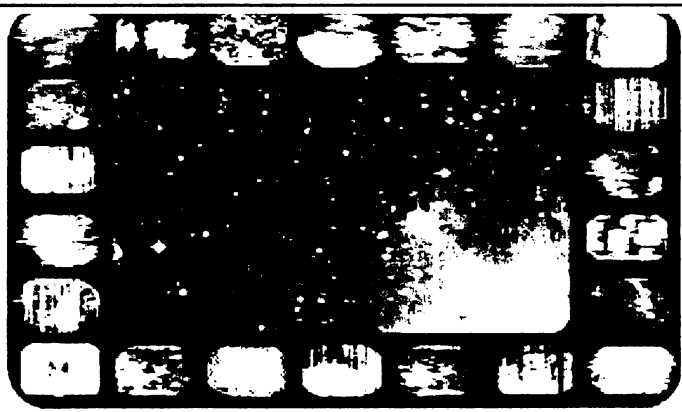

Ecranul interior

urmat instrucțiunile. Acest ecran arăta imagini cu ființe vii și cu forme geometrice. Cu alte cuvinte, vedeam, să zicem, un câine, care era urmat de un copac și un cub, iar apoi un câine și o floare, iar apoi un octaedru sau o imagine geometrică de orice fel. Imaginile au continuat să curgă astfel, la o viteză atât de mare, încât mintea mea de abia putea să distingă formele.

Mary Ann mi-a spus că acest ecran mai mic îi arăta ce anume se afla în apropierea corpului ei fizic - îi permitea să „vadă", deși era oarbă. Uimitor!

Apoi, m-a invitat să mă uit la ecranul mai mic din stânga-jos. Din nou am văzut imagini care se mișcau foarte rapid, dar arătau oarecum ciudat. Înfățișau oameni care nu păreau să fie umani - iar uneori, își făceau apariția și delfini. Mary Ann mi-a spus că acesta era sistemul său de comunicare cu „frații și surorile" ei din spațiul cosmic și din alte dimensiuni. Se referea, bineînțeles, la extratereștri!

Înainte să mă pot gândi la cele văzute, mi-a spus să mă uit la ecranul central și să-i spun ce anume văd. Am văzut o fereastră - era perfect reală, nu părea deloc că mă uitam la un monitor - și am văzut spațiul cosmic și mii de stele, peste tot. Nu văzusem niciodată stelele astfel și puteam „simți" în corpul meu profunzimea extremă a spațiului. Era emoționant, captivant!

În acea vreme, Mary Ann lucra cu savanții de la NASA care i-au cerut să găsească cele douăzeci și una de fragmente ale cometei Shoemaker-Levy 9, care aveau să se lovească de Jupiter. Asta se întâmpla în anul 1994. În acel moment, fragmentele cometei înaintau în spatele Soarelui și aveau să-și atingă destinația, intrând în coliziune cu suprafața planetei Jupiter.

Mary Ann mi-a spus: „Drunvalo, ne vom întoarce spre partea dreaptă. Vei simți totul în corpul tău, dar nu te îngrijora". Dintr-o dată, am început să simt ca și cum îmi întorceam corpul, dar, desigur, încă mă aflam întins pe pat. Imaginea de pe ecran a început să se schimbe, ca și cum m-aș fi găsit într-o capsulă spațială care se rotea în sensul acelor de ceasornic.

Acolo, exact în fața mea, am văzut unul dintre fragmentele cometei pe care restul lumii o privea de la depărtare. Cred că ne aflam la 12 metri distanță de această sferă strălucitoare de praf și gheață. Era extrem de luminoasă și părea să stea nemișcată. Priveam fix această „chestie", de parcă m-aș fi uitat la un film.

Într-un final, Mary Ann a început să vorbească:

„Lucrez cu NASA, acum. Vor să le răspund la unele întrebări despre aceste fragmente de cometă, dar am dorit să vezi și tu ceea ce pot vedea eu. Ce părere ai?"

Imediat, atenția mea s-a concentrat asupra altui nivel de experiență. Mi-am dat seama că eu și Mary Ann vedeam în aceeași manieră ca și ceilalți oameni: priveam înainte, dar nu puteam vedea ce se afla în spatele nostru, dacă nu ne întorceam. Din experiențele pe care le-am avut în trecut, cu alte forme de viață, știam că, uneori, extratereștrii puteau vedea sferic - în toate direcțiile, în același timp.

„Mary Ann, ce se află în spatele tău? Nu în realitatea fizică, ci în cea subtilă". Ea nu știa. „Nu m-am uitat niciodată. Nu m-am gândit niciodată să mă uit". Am întrebat dacă aș putea să mă uit și a fost de acord. Mi-a dat permisiunea și, astfel, i-am spus să stea pe loc, în timp ce eu mă uitam în spate.

M-am întors să văd ce se afla în spatele ei, iar ceea ce am văzut m-a frapat atât de tare, încât până și acum, după tot acest timp, am o senzație stranie, pe măsură ce îmi amintesc această experiență. Mary Ann avea o conștiință care nu era umană; în spatele ei se găsea cea de-a patra dimensiune, iar în față era cea de-a treia. Avea o conștiință care interacționa cu ambele dimensiuni. Până în acel moment, nu am știut că acest lucru este posibil.

Pentru aceia care n-au experimentat cea de-a patra dimensiune, această experiență este aproape imposibil de descris. Tot ce pot spune este că partea din spate a conștiinței ei era complet unică. Era o persoană neobișnuită, nu doar prin faptul că, fiind oarbă, poate „vedea". În mod cert, nu era de pe Pământ - măcar atât îmi era limpede. Eram convins că, dacă cineva i-ar fi analizat ADN-ul, ar fi descoperit anomalii care ar indica faptul că își are originea undeva în afara istoriei biologice a Pământului.

Am continuat să comunicăm timp de două luni. După ce am văzut acele ecrane, ea mi-a cerut să vorbim numai în imagini și simboluri, pe care m-a rugat să le notez. Exact ca în ecranul din dreapta-sus, ceea ce comunica ea erau imagini ale unor ființe vii, alături de forme geometrice. Într-un fel, știam întotdeauna ce-mi spunea, chiar dacă mintea mea conștientă întâmpina dificultăți în a înțelege.

Apoi, într-o zi, am înțeles că relația noastră s-a încheiat și fiecare și-a urmat drumul personal. Îmi amintesc că, la acea vreme, această experiență nu semăna cu nimic din ceea ce cunoșteam, motiv pentru care am îndosariat-o în ceea ce numesc „dosarele bizare" din viața mea, așteptând ca mai multe informații să-i permită cunoașterii nou-dobândite să se conecteze cu alte date rele-

vante. Însă, în realitate, nu aveam nici o așteptare. Pur și simplu, am adăugat această trăire la toate celelalte din ciudatul meu dosar - și am mers mai departe.

Copiii clarvăzători ai Chinei

Am discutat acest subiect și în cărțile mele anterioare, dar consider că este important să-l relatez, încă o dată, pentru cei care nu au citit aceste informații. În ianuarie 1985, am citit un articol din revista *Omni*, care vorbea despre copiii paranormali din China, copii cu capacități extraordinare. Având în vedere că articolul se găsea în revista *Omni*, i-am oferit atenția cuvenită.

Se pare că guvernul chinez le ceruse unor reporteri de la *Omni* să vină și să-i studieze pe acești copii deosebiți. Li s-a apus că micuții puteau vedea cu diferite părți ale corpului, în timp ce ochii le sunt acoperiți, pentru a nu permite să intre lumina. Li s-a spus că pot vedea cu urechile, cu vârful nasului, cu gura și, uneori, chiar și cu limba, părul, axilele, mâinile și picioarele.

În anul 1974, în China a fost descoperit primul băiețel care putea „vedea" cu urechile. Chiar dacă ochii lui erau bine acoperiți, putea „vedea" în continuare, întorcându-și urechile spre orice dorea să vadă. Apoi, treptat, au fost găsiți și alți copii, majoritatea cu vârste sub paisprezece ani, care puteau vedea cu diverse părți ale corpului.

Acest lucru i-a intrigat pe reporterii revistei, iar în anul 1984, au trimis în China o echipă de cercetare, pentru a studia acest fenomen. Guvernul chinez le-a oferit ocazia de a testa un grup de copii. Articolul din *Omni* a subliniat faptul că testele au fost făcute cu mare grijă, pentru a înlătura orice urmă de îndoială.

Unul dintre teste consta în alegerea, la nimereală, a unei cărți dintr-un teanc mai mare. Apoi, tot la nimereală, cineva rupea o pagină și o mototolea imediat, înainte ca cineva să aibă ocazia să vadă ce cuprinde. Hârtia mototolită era pusă sub axila unuia dintre copii, de asemenea, ales la nimereală. De fiecare dată, copiii chinezi au reușit să citească toate cuvintele de pe pagină, fără nici o greșeală! Cum era posibil așa ceva? Grupul de cercetători nu știau cum să răspundă. Tot ce au putut spune după testarea copiilor în multe privințe, a fost că, în mod cert, fenomenul era real, și nu scamatorie.

Inge Bardor – A vedea cu mâinile și cu picioarele

În al doilea volum al cărții *Străvechiul Secret al Florii Vieții*, am descris felul în care Inge Bardor și-a demonstrat capacitatea de a vedea cu mâinile și picioarele, în cadrul unei conferințe deschise pe care am ținut-o în Denver, Colorado, în anul 1999.

M-am întâlnit cu Inge în timpul unui curs despre meditația Mer-Ka-Ba, pe care îl predam în Mexic. Era un atelier de lucru de patru zile, iar în cea de-a treia zi am vorbit despre copiii clarvăzători din China, care puteau vedea cu diferite părți ale corpului.

Deodată, o tânără de vreo optsprezece ani s-a ridicat și a spus: „Drunvalo, și eu pot face asta. Pot vedea cu mâinile și cu picioarele, cu ochii complet acoperiți. Ai vrea să-ți demonstrez?" M-a luat total pe neașteptate, însă, bineînțeles că îmi doream să ne facă o demonstrație în fața unui grup de aproximativ o sută de oameni.

Așadar, Inge, o fată foarte frumoasă și îmbrăcată complet în alb, a venit în fața noastră. A întrebat dacă

există sceptici în acea încăpere, care nu credeau că este posibil ca cineva să poată vedea cu ochii acoperiți. S-au ridicat doi tineri.

Inge i-a rugat să vină pe scenă și le-a spus să împăturească două batiste și să și le pună pe ochi, într-un fel anume. Apoi ea le-a legat ochii cu două eșarfe lungi pentru a nu lăsa să intre deloc lumină, iar amândoi au confirmat că nu mai puteau vedea nimic - era complet întuneric. Cei doi tineri și-au scos eșarfele, apoi Inge a făcut același lucru - și-a acoperit ochii - și i-a rugat să verifice și să se asigure că nu trișează cu nimic. După ce s-au făcut toate verificările, Inge a continuat.

Ea s-a așezat pe un scaun cu spătar drept, cu tălpile lipite pe podea și a întrebat dacă avea cineva o fotografie pe care să o poată folosi. O femeie a scos o poză din geantă și i-a dat-o lui Inge.

Inge a întors imediat fotografia cu fața în sus. Vârfurile degetelor ei s-au plimbat pe suprafața pozei timp de trei secunde și apoi a început să o descrie în fața grupului, ca și cum ar fi „văzut" cum arăta. Era o fotografie cu o sufragerie, în care patru persoane stăteau așezate pe o canapea. Pe peretele din spatele canapelei era agățat un tablou mare și, în rest, nu mai erau multe detalii. Era o fotografie obișnuită, normală.

Inge a întrebat: „Vreți să vă spun câte ceva despre oamenii din poză, sau despre casă?" Acest lucru ne-a luat prin surprindere. Femeia care i-a dat fotografia a pus câteva întrebări referitoare la oamenii din imagine, iar Inge le-a spus numele și, dacă îmi amintesc eu bine, a spus și ce vârstă avea fiecare. Femeia a fost uimită că Inge putea cunoaște aceste lucruri, iar apoi a întrebat-o dacă poate să spună ce mai este în casă.

„Merg acum pe hol, iar prima cameră pe stânga este dormitorul tău". Inge „a intrat" în dormitor și a descris camera exact așa cum era; i-a spus femeii chiar și ce avea pe noptieră. Apoi, „a mers" din nou pe hol, spre baie și a descris, și de această dată, tot ce se afla acolo. Femeia era uluită și a confirmat că tot ce a spus era corect.

În acel moment, unul dintre sceptici a sărit de pe locul lui și a început să strige că totul era o farsă și că va demonstra acest lucru. Și-a scos din portofel carnetul de conducere, i l-a dat lui Inge cu fața în jos și a întrebat-o: „Bine, zi-mi ce este".

Fără să ezite, Inge l-a întors cu fața în sus și i-a spus: „Este carnetul tău de conducere, ce dorești să știi?" „Citește-mi seria." Inge a citit numărul, adresa și alte informații de pe permis, dar el tot nu era convins.

„Spune-mi un lucru pe care îl știu doar eu și apoi te voi crede." Zâmbind ușor, Inge îi răspunde: „Ai venit aici cu prietena ta, dar acasă ai altă prietenă pe nume ... (Inge i-a spus numele) și ai ținut acest lucru secret, astfel încât ele să nu știe de existența celeilalte". Tânărul i-a smuls carnetul din mână și s-a întors către prietena lui, care se vedea clar că era supărată. N-a mai scos un cuvânt.

Inge a continuat să-și demonstreze capacitățile, până când a devenit evident să abilitățile sale depășeau cu mult vederea obișnuită. Ea nu numai că putea percepe exact, dar știa și numele persoanelor din fotografii și ceea ce gândeau în momentul în care au pozat. Cu toții eram fascinați ce cele văzute.

Era real - însă cum de era posibil? Ce se întâmpla?

(Prin intermediul lui Inge, am descoperit că existau două școli lângă Mexico City, care îi învățau pe copii cum să „vadă" cu diverse părți ale corpului, cât și cum

să-şi trezească alte capacităţi paranormale. Inge ştia de existenţa a cel puţin o mie de copii mexicani care puteau percepe informaţii în acest mod special.)

❁ ❁ ❁

Inge şi mama ei, Emma, m-au vizitat pentru câteva zile acasă, în Arizona. Am decis să facem unele teste pentru a explora potenţialul uman într-un mod mai direct. Împreună cu cele două fiice ale mele, Mia şi Marlee - care aveau şapte şi respectiv opt ani la acea vreme - eram martorul unei realităţi pe care mulţi oameni ar fi numit-o fantezie. Mia a observat-o în tăcere pe Inge, timp de câteva ore. Într-un final, nu s-a mai putut abţine şi a spus: „Vreau să fac ce faci şi tu". Inge s-a întors către ea, i s-a uitat în ochi şi i-a spus: „Mia, oricine poate face asta. Ţi-ai dori să vezi ce fac eu?"

Mia a început să ţopăie entuziasmată: „Da, da, da!" Deci Inge şi-a scos eşarfa şi a legat-o la ochi. A întrebat-o dacă mai vede ceva şi a potrivit eşarfa, în aşa fel încât să fie complet întuneric.

Apoi Inge a căutat până a găsit o revistă cu o fotografie a unui rinocer care traversa un râu albastru, ce părea a fi făcută în Africa. I-a pus revista în braţe şi i-a aşezat mâinile pe marginea fotografiei, pentru a-i indica locul unde se află imaginea. Apoi i-a spus Miei să se uite, pur şi simplu, în întuneric.

După câteva minute, Inge a întrebat-o ce vede, iar Mia a spus: „Nu pot vedea nimic. Totul e negru". Inge i-a sugerat să se uite în continuare. După încă cinci minute, s-a apropiat de Mia şi şi-a pus degetele pe umărul ei. Brusc, Mia a exclamat: „Inge, pot să văd! Este o poză cu un rinocer care traversează un râu mare şi albastru!"

Mia nu a pronunțat corect, însă știam cu toții ce vroia să spună.

Era limpede că Mia nu putea vedea ca Inge. Am întrebat-o pe Inge dacă atinsese umărul Miei, într-un loc anume. A confirmat și mi-a spus că este de părere că devenise un fel de antenă pentru Mia, astfel încât să poată „vedea". La școala unde învățase să facă acest lucru, fusese ajutată, la început, în aceeași manieră.

În altă zi, în timpul unei discuții, am întrebat-o cum îi apăreau imaginile în minte, atunci când „vedea". Dintr-un motiv anume, ea a ezitat, însă am insistat până când mi-a explicat: „Bine, dar este puțin ciudat și de aia nu-mi place să vorbesc despre asta. Văd ceva care seamănă cu un ecran de televizor, cu alte ecrane mai mici în jurul celui din centru. Ecranele mai mici îmi oferă informații despre ceea ce se găsește în ecranul central".

Nu mă așteptam să-mi spună așa ceva. Eram surprins și toate acestea m-au făcut să-mi amintesc de Mary Ann. Știam perfect la ce se referă Inge, însă nu făcusem până acum legătura între ecranul interior al lui Mary Ann și copiii cu capacități extrasenzoriale. Pentru câteva minute, nu am putut rosti nici un cuvânt.

Asta însemna că trebuia să reanalizez tot ce credeam că știu despre acești copii.

Era adevărat? Înseamnă că toți copiii clarvăzători văd ecranul de televizor din interior?

Potrivit celor spuse de Inge, cel puțin cei o mie de copii din Mexic îl puteau vedea.

Copiii cu capacități extrasenzoriale deosebite din China

În perioada în care am lucrat cu Inge Bardor, am aflat de cercetarea făcută de Paul Dong și Thomas E.

Rafill, cei care au scris cartea *Copiii cu capacități extrasenzoriale deosebite ai Chinei.* Potrivit lor, guvernul chinez a testat peste o sută de mii de copii cu capacități extrasenzoriale, care puteau „vedea" fără a-și folosi ochii.

Guvernul chinez înființase școli care îi instruiau pe acești copii. În realitate, îi învățau și îi studiau în același timp, pentru a înțelege acest mare mister care se desfășura chiar în fața ochilor lor. Paul Dong relatează felul în care acești copii realizau acte incredibile, în timp ce cercetătorii studiau și controlau fiecare experiment, pentru a se asigura că totul este corect.

Iată un exemplu de experiment făcut acolo: se plasa o masă goală, într-o zonă deschisă. Totul era monitorizat prin camere video, de către oameni de știință care studiau fiecare mișcare. Unul dintre cercetători punea în centrul mesei o sticluță nedeschisă cu pilule - vitamine, de exemplu - iar pe margine, o monedă, o pietricică, sau orice altceva de dimensiuni mici. Apoi, lăsau ca de masă să se apropie un copil, însă nu foarte aproape, pentru a nu putea atinge ceva. Folosindu-și capacitățile extrasenzoriale, copilul putea face ca pilulele să treacă prin sticla flaconului și să le aducă la marginea mesei, iar moneda sau pietricica, pluteau deasupra mesei, intrând în sticla goală, dar încă sigilată. Se pare că nu era un act prea dificil, având în vedere că peste cinci mii de copii chinezi au reușit să facă acest experiment, sub examinarea minuțioasă a guvernului.

O fetiță de șase ani a făcut o demonstrație neobișnuită a capacităților sale, în fața unui public de mii de persoane. Înainte de a intra în sală, fiecare persoană primea un boboc de trandafir. În clipa în care fetița intra pe scenă, își flutura mâinile și toți bobocii din încăpere se

deschideau și deveneau, în doar câteva minute, trandafiri înfloriți. Dacă asta a fost o scamatorie, înseamnă că este una foarte bună.

Au fost multe alte demonstrații de acest fel care arătau capacitățile extrasenzoriale ale acestor copii, însă ideea de bază era destul de ușor de înțeles: în China și în Mexic se întâmpla ceva extraordinar. Acum trebuia să aflu dacă era vorba de un fenomen ce avea loc la scară planetară, sau dacă totul se limita doar la aceste două țări.

❁ ❁ ❁

Întrucât atât Mary Ann, cât și Inge foloseau același ecran lăuntric pentru a vedea, trebuia să-l întreb pe Paul, care i-a studiat mult timp pe acești copii, câteva lucruri legate de copiii cu capacități extrasenzoriale din China.

(Începând cu anul 1985, s-au făcut multe studii în China, pe baza conștiinței superioare și a fenomenelor paranormale la copii, care au ajuns să fie publicate în prestigioase reviste științifice, precum *Nature Jurnal* și multe altele. Sunt fenomene care au fost documentate și cercetate foarte minuțios.)

L-am sunat pe Paul în California, acolo unde locuia. Am vorbit cam două ore, iar spre finalul conversației, i-am pus întrebarea la care doream atât de mult să aflu răspuns: „Paul, ce văd copii aceștia, atunci când își țin ochii închiși? Adică, ce văd ei în mintea lor?"

Paul a început să se comporte ca Inge, atunci când i-am pus aceeași întrebare, spunând că este ceva bizar și schimbând subiectul. După vreo zece minute de insistență, Paul s-a hotărât să-mi spună: „Drunvalo, n-am văzut niciodată ceea ce văd ei, însă copii îmi spun că percep un fel de ecran de televizor interior, unde văd ima-

ginile de care au nevoie". L-am întrebat imediat dacă în jurul ecranului vedeau și niște ecrane mai mici. Paul mi-a spus că nu știa asta; copiii nu-i spuseseră niciodată de așa ceva. Prin urmare, acum știam că și copiii chinezi vedeau un fel de ecran, dar nu eram sigur dacă era același.

Da, era foarte emoționant!

Simțeam că descoperisem un fenomen universal, iar acum eram și mai hotărât să aflu adevărul.

Academia Internațională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova

Unul dintre jurnaliștii ruși ai revistei electronice de spiritualitate, *Spiritul lui Ma'at*, Kostya Kovalenko, citise unul dintre articolele mele despre copiii clarvăzători și ecranul interior și mi-a spus că, lângă Moscova, exista o școală specială, unde copii erau învățați să vadă ecranul lăuntric. Școala făcea niște afirmații foarte îndrăznețe, care, dacă erau adevărate, aveau să schimbe lumea pentru totdeauna.

Nu numai că acești copii puteau percepe ecranul lăuntric și puteau vedea fără să se folosească de ochi, dar puteau și să citească o carte întreagă, în doar câteva minute, doar prin atingerea ei - întreaga carte le apărea pe ecranul din interior. Odată introdusă, copiii puteau parcurge paginile ca pe un computer și puteau citi și vedea tot textul și imaginile aflate în carte. Mai mult decât atât, copiii aflau imediat conținutul întregii cărți.

Omul care a înființat această școală - numită Academia Internațională de Dezvoltare Umană - și care și o conduce, este Viacheslav Bronnikov. Faima și realizările școlii au ajuns până la urechile celor din Washington

D.C., întrucât Hilary Clinton, în timpul administrației soțului ei, a călătorit la Moscova pentru a vedea școala în mod direct. A aflat ceva? Poate că în felul acesta a ajuns senatoare a New York-ului.

Kostya mi-a mai spus de încă alte două școli din Rusia care îi învățau pe copii idei asemănătoare, dar care foloseau metode de predare diferite. Atunci am început să înțeleg că descoperisem ceva cu mult mai amplu decât îmi imaginasem la început.

În anul 1999, am mers eu însumi în Moscova și am fost invitat la Kremlin să vorbesc la Academia de Științe, despre Corpul de Lumină uman - Mer-Ka-Ba. Aflându-mă acolo, am întrebat despre copii clarvăzători, iar membrii academiei au confirmat că existau mii de astfel de copii în Rusia și că mulți dintre ei aveau, în prezent, în jur de treizeci de ani. Guvernul rusesc știa de existența copiilor cu capacități extrasenzoriale, cam din aceeași perioadă ca și guvernul chinez - încă din anii 1970. Ce trezire! Iar mie mi se spusese, inițial, că Mary Ann era o raritate.

Jimmy Twyman și copiii speciali din Bulgaria

Multă lume îl cunoaște pe James Twyman, cel care este numit adeseori „Trubadurul păcii". El a călătorit în toată lumea, cântând cântece de pace. S-a întâmplat de multe ori ca atunci când Jimmy își cânta cântecele dedicate păcii, să fie inițiate mișcări majore pentru pace între guverne. L-am întâlnit pe James Twyman atunci când mi-a făcut o vizită acasă, împreună cu Gregg Braden, un vechi prieten. Am vorbit despre copiii cu capacități extrasenzoriale deosebite, însă, la acea vreme, Jimmy nu

cunoștea nimic despre ei și nici nu intrase în contact cu acești copii.

Apoi, într-o zi, Jimmy a fost atras în viețile copiilor paranormali, în timp ce ținea o prelegere în fața unui mic grup de oameni, într-o casă particulară.

Inițial, au fost prezenți doar adulți, dar nu după mult timp de la începerea discursului, a apărut în cameră un băiețel de doisprezece ani și s-a așezat în fața lui Jimmy, în timp ce acesta vorbea.

Băiatul i-a atras atenția și, în scurt timp, a realizat că ținea prelegerea doar pentru acel copil. Cei doi au început să converseze, timp în care Marco - băiatul - i-a făcut ceva lui Jimmy, iar acesta a văzut ecranul lăuntric. Jimmy nu mai văzuse așa ceva înainte, dar și-a amintit de ce i-am povestit eu și m-a sunat în acea seară, pentru a discuta despre această întâmplare extraordinară.

Acesta a fost începutul unei aventuri extraordinare, pe care o descrie în cartea sa intitulată *Emisarii iubirii**. El scrie despre cum a ajuns în Bulgaria, țara din care provenea băiatul și cum, într-un final, a descoperit o mănăstire undeva departe, în munți, unde călugării instruiau copii să vadă ecranul interior și să vadă cu diferite părți ale corpului.

În prezent, Jimmy comunică telepatic cu acești copii din Bulgaria, despre cum se poate aduce pacea în lume. Mesajul lor principal este că pacea trăiește în interiorul fiecăruia dintre noi și că suntem, în realitate, emisari ai iubirii. Din această perspectivă, ei doresc să ne pună o singură întrebare: „Dacă ne privim pe noi înșine

* Publicată la EDITURA FOR YOU, împreună cu cartea *Emisarii luminii*. N. T.

ca fiind emisari ai iubirii, atunci, cunoscând acest adevăr, cum ne vom trăi viețile?" Iar ei ne spun, de asemenea: „Începeți acum!"

Îmi devenea tot mai limpede că vederea în întuneric era o realitate, cu toate că încă nu înțelegeam pe deplin cum funcționează. Aflasem că putem vedea cu ajutorul luminii, utilizându-ne ochii și mintea, sau putem vedea cu o altă parte a noastră, folosind întunericul. Aflasem că putem vedea și cunoaște cu mult mai mult decât doar suprafața lucrurilor. Nu știam încotro mă conduc aceste infomații, dar am avut dintotdeauna încredere în Marele Spirit și știam că totul e întreg, complet și perfect exact așa cum este. Știam că trebuie doar să aștept și să-mi păstrez conștiența trează, pentru ca adevărul să se reveleze de la sine.

CAPITOLUL TREI

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA TRIBURILE INDIGENE

Bătrânii aborigeni își împărtășesc din cunoștințe
Puterea unei rugăciuni maori, rostită din inimă
Experiența Kogi
Femeia columbiană
A deveni una cu caii
Invitarea altei persoane în Spațiul Sacru personal

În timp ce am avut parte de toate aceste experiențe cu copiii clarvăzători, un alt fir a început să-și țească calea în studiul meu legat de vederea în întuneric. Pe parcurs, s-a dovedit a fi ceva foarte important pentru experiența spre care mă conduceau toate - Locul Sacru și ascuns din inimă, ce dădea naștere acestor ima-

gini incredibile pe care le vedeau copii și care le ofereau cunoașterea.

Treptat, triburile indigene din toată lumea mi-au oferit câte o piesă din marele mister, împingându-mă să-mi amintesc de laturile străvechi ale spiritului meu. Membrii ai multor triburi mi-au spus că sperau ca, prin intermediul meu, să se producă schimbări în lumea tehnologică, care să ducă, într-un final, la pace mondială și echilibru în mediul înconjurător.

Bătrânii aborigeni își împărtășesc din cunoștințe

Pe la mijlocul anilor 1990, mi s-a cerut să țin o prelegere la Conferința *Dolphin & Whale* din Australia. În momentul în care am ajuns în Qeensland, am fost fascinat de frumusețea acestui tărâm, cu Marele său Recif de Corali care depășește, ca lungime, 1500 de kilometri.

Ce loc minunat!

Sute de oameni din toată lumea se aflau acolo pentru a discuta despre delfini și balene, abordând însă și alte subiecte, cum ar fi problemele mediului înconjurător. (Subiectul central era că delfinii, balenele - și viața, în general - nu vor supraviețui, dacă noi, oamenii, nu ne schimbăm modul în care ne ducem existența.)

În acea perioadă făceam experimente cu R-2 și descoperisem, în sfârșit, că o singură persoană, conectată la Mama Pământ, poate schimba mediul înconjurător, prin folosirea propriului corp de lumină - sau Mer-Ka-Ba.

Eram foarte entuziasmat în legătură cu acest concept, iar atunci când mi-a venit rândul să mă urc pe scenă, știind interesele publicului, am vorbit dintr-un punct de vedere extrem de personal. Am subliniat faptul că gân-

durile și emoțiile noastre creează lumea din jur și, dacă rămânem conectați cu Mama Pământ în inima noastră, totul devenea posibil - până și purificarea mediului înconjurător - numai prin corpul de lumină uman.

La finalul prelegerii mele, am coborât de pe scenă, am mers în spatele încăperii, pregătindu-mă să ascult următorul discurs, însă am fost abordat de un grup de șase bătrâni aborigeni. Mi-au propus să mă alătur cercului lor, lucru pe care l-am făcut imediat.

Acești bărbați m-au luat în mijlocul lor și mi-au spus că eram primul om alb pe care l-au auzit vreodată prezentând adevărul așa cum îl cunoșteau ei. Mi-au povestit cum Mama Pământ le oferea tot ceea ce aveau nevoie, fără ca ei să depună efort, că lumea este doar lumină, iar conștiința umană era mai mult decât înțelegeau, în general, oamenii albi. (Ei ne considerau a fi o mutație a conștiinței lor, mici copii care învață încă să perceapă lumea exterioară.) Mi-au spus că mă vor sprijini pe parcursul șederii mele în Australia, dacă sunt de acord să le accept ajutorul. Nu înțelegeam prea bine la ce se refereau când spuneau „sprijin", dar, bineînțeles că am acceptat - la urma urmei, aceștia erau, cu adevărat, înțelepții lumii noastre.

După acea întâlnire, am mai ținut conferințe și în alte orașe ale Australiei, cum ar fi Brisbane, Melbourne și Sydney. De fiecare dată când îmi începeam discursul, priveam în public și îi vedeam mereu pe acești bătrâni, stând așezați într-un cerc, în spatele încăperii, incantând cu voce joasă. Uneori, aveam în fața mea peste o mie de oameni, însă energia emanată de acești bătrâni era atât de puternică, încât o puteam simți cum pulsează în sală. Nu știam cum mă găseau, sau cum reușeau să călăto-

rească distanțe atât de mari, întrucât nu aveau mașini – dar erau întotdeauna prezenți la prelegerile mele.

Înainte de părăsi cercul lor, la Conferința *Dolphin & Whale* mi-au mai spus un lucru: „Atunci când creezi, adu-ți aminte de întuneric și de inimă". La acea vreme, aceste cuvinte nu-mi spuneau nimic.

Puterea unei rugăciuni maori, rostite din inimă

La scurt timp după ce m-am întors din Australia, liderul spiritual al tribului Waitaha Maori, din Noua Zeelandă, mi-a cerut permisiunea de a veni la mine acasă, în America, pentru a-mi comunica ceva.

Macki Ruka mi-a făcut această propunere prin Mary Thunder, o amerindiană, care m-a contactat imediat și l-a adus la mine acasă. Mi se părea interesant, întrucât nu avusesem nici un contact până acum cu acești oameni și am acceptat bucuros, chiar dacă nu știam despre ce anume dorea să-mi vorbească. Mary Thunder l-a adus pe Macki Ruka, împreună cu alți câțiva asistenți de-ai lui. Ea este o femeie minunată, din tribul Cheyenne, cu care am rămas prieten până în prezent.

Macki Ruka era un bărbat impresionant, care cântărea aproximativ 160 de kilograme. Venise însoțit de alți câțiva tineri din tribul său, care l-au ajutat să aducă toate obiectele sacre de ceremonie de care avea nevoie în această vizită. Unele dintre aceste obiecte cântăreau peste 50 de kilograme!

Nu-mi mai amintesc exact cum arătau, dar țin minte că erau foarte grele și, uneori, era nevoie de doi oameni pentru a le muta. Aceste obiecte rituale au fost așezate în jurul nostru, pe măsură ce noi vorbeam.

Conversația noastră a alunecat rapid spre o discuție despre șansele de supraviețuire ale lumii și despre felul în care noi, membrii civilizației moderne, trebuia să ne aducem aminte de vechea înțelepciune, pentru a prospera. El mi-a spus că există forme de comunicare care, dacă ar fi amintite, ar schimba totul în lumea în care trăim. Mi-a devenit limpede că acesta era mesajul său principal. Am discutat timp de patru ore, abordând și alte subiecte.

Înainte de a pleca, mi-a spus că va trimite pe cineva din tribul lui, o persoană pe care trebuia să o întâlnesc.

Nici de această dată nu am înțeles de ce făcea acest lucru, dar am acceptat.

❁ ❁ ❁

Câțiva ani mai târziu, locuiam împreună cu familia în Arizona și intenționam să ne mutăm din Sedona, în Cave Creek. Închiriasem o mașină mai mare, în care mă străduiam să încarc cutii după cutii de obiecte. (Nici nu vă vine să credeți cât de multe lucruri am adunat, odată ce ne-am căsătorit. Când ne-am întâlnit, Claudette avea, ca și mine, o casă plină cu tot felul de lucruri.)

În timp ce scoteam lucrurile din casă pentru a le pune în mașină, s-a apropiat de mine un tânăr pe care nu-l mai văzusem niciodată. „Bună", m-a salutat. „Ai nevoie de ajutor la cărat?" Avea în jur de douăzeci și opt de ani și vorbea cu un accent californian perfect. Purta pantaloni din blue-jeans, un tricou alb și avea un zâmbet larg și generos. De fapt, putea fi unul dintre vecinii mei din vremea în care locuisem în California.

„Nu, mă descurc", i-am spus. „Nu mai am multe lucruri de cărat". În realitate, chiar aveam nevoie de aju-

torul lui, însă nu voiam să profit de amabilitatea sa. M-a privit direct în ochi și a insistat cu blândețe: „Serios, n-am nimic de făcut și mi-ar face mare plăcere să dau o mână de ajutor". Cum aș fi putut refuza?

Așadar, ne-am pus pe lucru. Nu prea vorbea și părea că doar se concentrează pe ceea ce avea de făcut. Prin urmare, am lucrat împreună, în tăcere. Când am terminat de încărcat, i-am mulțumit și l-am întrebat dacă îi pot fi de folos în vreun fel.

Mi-a răspuns: „Nu, dar aș dori foarte mult să te ajut să descarci lucrurile la noua casă. Pot să te ajut?"

Eram uimit de atâta generozitate. „Nu, ar fi prea mult să-ți cer asta, dar îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut." S-a uitat iar în ochii mei și a zis: „Te rog, lasă-mă să te ajut. Ai nevoie de cineva și eu chiar nu am nimic de făcut. Serios, e în regulă".

Simțeam că-l cunosc de undeva. În inima mea, îl simțeam ca pe un frate, așa că am capitulat în fața rugăminții lui. „OK, sări înăuntru, dar nu ești întreg la minte!"

Nici nu ieșisem din Sedona, când l-am întrebat de unde vine. Mă așteptam să spună că vine din California, dar el a răspuns: „Din Noua Zeelandă". Fără nici o altă explicație. L-am privit, uimit. „Credeam că ești din California. Ai trăit acolo o perioadă?" Fără să se uite la mine, mi-a spus: „Nu, asta e prima oară când vin în America. Am ajuns acum două săptămâni".

M-am întors spre el și l-am întrebat: „Atunci, unde ai învățat să vorbești o engleză cu accent californian perfect?" Răspunsul lui m-a uluit complet. „A, am învățat-o acum trei săptămâni. Tribul meu m-a învățat." Curiozitatea mea s-a transformat în atenție totală. „Poftim?! Ai învățat să vorbești perfect limba engleză în mai puțin de

o lună?" „Da, e simplu." Apoi, înainte să-mi pot reveni după afirmația lui incredibilă, mi-a spus: „Ți-l amintești pe Macki Ruka? El m-a trimis la tine".

Aproape că uitasem de promisiunea făcută de Macki Ruka, astfel încât am fost luat complet prin surprindere; nici n-am putut spune măcar: „Glumești!", ceea ce, în orice caz, ar fi fost ridicol. Nimeni nu ar fi putut spune că a fost trimis de Macki Ruka, dacă nu ar fi fost adevărat. Nimeni, în afară de mine, nu știa ce mi-a spus.

Dintr-o dată, am realizat că mă aflam în mijlocul unei profunde experiențe spirituale; energia din corpul meu s-a schimbat. M-am întors către el și l-am întrebat: „Cum m-ai găsit?" Răspunsul lui era atât de previzibil:

„Simplu, mi-am urmat inima".

După o mică pauză, a continuat: „De fapt, mai întâi a trebuit să merg la tribul Hopi. Mi s-a spus că tribul meu și tribul Hopi trebuiau să împărtășească profețiile, iar eu am fost cel ales să merg la ei. După aceea, mi s-a spus să te găsesc pe tine. M-am dus direct la indienii Hopi. Pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat acolo?" De parcă l-aș fi oprit! Mi-a spus o poveste incredibilă, dar credeți-mă, vă reproduc cuvintele lui exacte:

S-a așezat mai confortabil în scaunul mașinii și s-a întors spre mine. „Am ajuns la a Treia Mesă, seara târziu. Însă ei [tribul Hopi] știau că voi veni și pregătiseră un loc unde să stau. A doua zi m-au dus într-una din kivele* lor și m-au ținut acolo timp de trei zile. Ne aflam în

* Kiva - încăpere subterană sau parțial-subterană, cu o gaură deasupra pentru a permite intrarea luminii, utilizată de bărbații unei comunități Pueblo pentru întâlniri ceremoniale sau formale. N.T.

întuneric complet. Am vorbit în limba spaniolă, dar în general am comunicat în viziuni și imagini, în timp ce-mi dezvăluiau profețiile lor. În schimb, le-am arătat și eu adevărurile noastre despre viitor.

Apoi, în cea de-a treia noapte, mi-au înmânat o veche cupă de lut și m-au întrebat ce simt. Sincer, la început nu am simțit nimic, însă după ce am ținut-o în mâini timp de câtva ore, am fost invadat de un val de cunoaștere, urmat de o viziune zguduitoare. Am putut vedea cum, cu sute de ani în urmă, am fost un indian Hopi și că fusesem persoana care făcuse acea cupă. Mi-am amintit și că pusesem în interiorul ei o imagine pe care să mi-o amintesc în viitor, după sute de ani.

În acea viziune, mi-am amintit toate detaliile despre mine și viața trăită în tribul Hopi. Era atât de plăcut și uimitor să-mi amintesc totul. Totodată, mi-am amintit și cum să vorbesc în limba Hopi. Din acea clipă am comunicat doar în limba lor. Asta s-a întâmplat acum trei zile"

.Am rămas fără cuvinte. După o mică pauză, am întrebat: „Îmi poți spune despre ce erau acele profeții?"

M-a privit ca și cum și-ar fi dorit să-mi spună, însă a răspuns: „Îmi pare rău, dar nu-mi este permis să vorbesc cu nimeni despre profeții".

Până la urmă, conversația a alunecat spre subiectul experiențelor avute de când a venit în State. El considera că trăim într-o lume ciudată, în care suntem prea deconectați de natură și de realitate, petrecând prea mult timp în fața televizorului, pe care îl considera un fel de „masturbare a minții".

Am ajuns la destinație și am oprit mașina la intrarea noii case. Am vorbit puțin și am lucrat până când am descărcat totul. Când am terminat, m-a întrebat dacă poate

oficia o ceremonie pentru noul pământ, înainte de a ne întoarce la Sedona. Până la urmă, această ceremonie m-a învățat multe despre puterea pe care o are rugăciunea - mai ales atunci când această rugăciune vine din inimă.

Pământul pe care îl cumpărasem avea o formă pentagonală, aproape perfectă. Prietenul meu maori m-a întrebat dacă se poate ruga la fiecare dintre cele cinci vârfuri - și bineînțeles că am fost de acord. Am mers împreună în acele puncte și ne-am rugat cu profundă reverență: „Creator preaiubit, te rog, ascultă rugăciunea pentru prietenul meu, Drunvalo". A continuat prin a cere ca toate animalele să găsească adăpost pe acest pământ, ca toți cei care vor trăi aici să fie sănătoși, fericiți și să nu se rănească niciodată - și ca nimeni să nu-mi răpească acest tărâm. A spus mai multe, însă aceasta a fost esența.

La puțin timp după, ne-am întors la Sedona, unde m-a îmbrățișat puternic, s-a uitat în ochii mei pentru ultima oară și a plecat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Când ne-am mutat în noua casă, eu și soția mea am remarcat că pe întreaga suprafață a terenului nostru dormeau tot felul de animale. Aveam doar un acru de pământ și cam jumătate era îngrădit pentru casă. Însă, oricât de puțin spațiu ar fi fost, animale care în mod normal nu s-ar apropia unele de altele, cum ar fi căprioara, mistreții și coioții, dormeau în apropiere. De fapt, coioții obișnuiesc să doarmă sub pământ, dar nu și aici - aici dormeau doar la câțiva metri unii de ceilalți. Deseori râdeam de această rugăciune maori care ne-a adus atâtea tipuri de animale și, chiar dacă era plin de scorpioni, șerpi cu clopoței și șopârle, nimeni nu a fost vreodată mușcat.

După aproximativ trei ani și jumătate, ne-am hotărât să ne mutăm în altă casă. Casa în care locuiam era

plasată într-o zonă foarte bună, iar agentul de vânzări era convins că se va vinde în doar două săptămâni, maxim treizeci de zile. Dar după aproape un an de zile și sute de potențiali cumpărători, încă nu reușisem să ne vindem frumoasa locuință. Nu știam ce să facem.

Într-o noapte, Claudette s-a trezit dintr-un vis și mi-a zis: „Drunvalo, îți amintești ce a zis acel tânăr - că nimeni nu ne va răpi proprietatea? Trebuie să desfacem această rugăciune, căci altfel nu ne vom mai vinde casa". A doua zi, am mers împreună la fiecare colț al terenului și ne-am rugat pentru a schimba cele spuse de tânărul maori; peste cinci zile, casa noastră s-a vândut.

Experiența Kogi

Alături de tribul Kogi, experiențele mele cu popoarele indigene au început să-mi dezvăluie mai mult decât simple lecții de spiritualitate și potențial uman. Ceea ce ei m-au învățat și mi-au arătat, m-au făcut să înțeleg felul în care se putea vedea în întuneric. Fără ajutorul lor n-aș fi descoperit spațiul secret din interiorul inimii. Le voi fi întotdeauna îndatorat pentru ajutorul pe care mi l-au acordat.

Tocmai încheiasem un atelier de lucru despre Pământ/Cer, în Maryland, SUA, când m-a abordat un tânăr. Acesta mi-a spus că a fost trimis de Maya din Guatemala pentru a-mi transmite un mesaj din partea tribului Kogi din Munții Sierra Nevada (Columbia, America de Sud). L-am ascultat, deși nu auzisem niciodată despre tribul Kogi.

Mi-a explicat că acesta era unul dintre puținele triburi care au scăpat de inchiziția spaniolă, în secolul al

șaisprezecelea, ascunzându-se la altitudini foarte înalte, în Sierra Nevada de Santa Marta. Acolo nu se putea ajunge ușor și astfel au reușit să-și păstreze o parte din cultura și credințele lor religioase. Chiar și în prezent trăiesc la fel ca acum o mie de ani.

Sat Kogi

În cadrul tribului lor există un grup numit *mamași*, despre care Kogi cred că nu sunt cu adevărat umani, ci fac parte din conștiința Pământului ce menține echilibrul în sistemul ecologic al lumii.

Ei consideră că, fără mamași, Pământul ar muri.

Acești mamași sunt și liderii religioși ai tribului Kogi și sunt la fel de respectați precum este Iisus printre creștini, sau Mahomed printre musulmani. Conform celor spuse de tânăr, mamașii pot vedea în întuneric total și veghează asupra lumii, prin intermediul vederii lor interioare și a legăturii puternice cu Mama Pământ, pe care o numesc Aluna.

Foarte interesant este că, atunci când unul dintre noii născuți care sunt sau vor deveni un *mama*, este descoperit, acesta este dus într-un loc neobișnuit pentru a fi

Kogi

crescut și instruit într-un mod mai special. În trecut, acest loc era o peșteră complet întunecată - însă, în prezent, copilul este dus într-o clădire specială, construită din materiale naturale, unde nu poate intra deloc lumina. Într-un întuneric aproape total, copilul va fi hrănit numai cu alimente de culoare albă și i se va oferi suficientă lumină pentru a nu orbi. Totodată, copilul primește și o pregătire spirituală neobișnuită. Timp de nouă ani, acest copil rămâne în întuneric și învață să vadă fără a-și folosi ochii - exact ca și copii clarvăzători care apar peste tot în lume. La vârsta de nouă ani, copilul este scos la lumină pentru a învăța să vadă și prin intermediul ochilor.

Ce experiență! Vă puteți imagina cum este să vezi pentru prima oară această planetă magnifică, fără a-ți folosi de ochi?

Tânărul care mi-a povestit despre tribul Kogi și mamași a început să-mi spună altă poveste - motivul pentru care a fost trimis la mine. Mi-a spus că mamașii Kogi nu numai că puteau vedea oriunde în lume, dar puteau să vadă și în viitor, exact ca și tribul Hopi, Maori

și alte triburi indigene din întreaga lume. Mi-a mai spus că mamașii Kogi nu s-au înșelat niciodată în privința vreunei predicții legate de viitor.

Potrivit mamașilor, până la ultima eclipsă solară din secolul al douăzecilea, pe data de 11 august 1999, toate popoarele culturii tehnologice ale lumii ar trebui să plece în altă dimensiune a conștiinței Pământului, lăsând planeta fizică în grija popoarelor indigene ale lumii. (În Biblie se spune că „cei blajini vor moșteni pământul", iar această predicție seamănă foarte mult și cu ceea ce a spus Edgar Cayce, „profetul adormit" - și anume, că până în iarna 1998 va exista o schimbare în polii Pământului și se vor produce modificări uriașe. Mulți adepți New Age au presupus că asta înseamnă că cea mai mare parte a conștiinței colective va trece în cea de-a patra dimensiune.)

Tânărul s-a apropiat și mai mult de mine, și-a coborât vocea și mi-a șoptit: „Pe data de 12 august 1999, mamașii Kogi au văzut că noi, cultura tehnologică, vom fi încă pe Pământ. Au intrat în meditație profundă pentru a vedea care este motivul, întrucât aceasta a fost prima oară, din lunga lor istorie, când una dintre predicții nu s-a adeverit".

Potrivit celor spuse de el, mamașii au putut vedea, în marele întuneric, multe lumini ce străluceau pe toată suprafața planetei - lumini care nu existau înainte.

Analizând aceste lumini, Mamașii au descoperit că erau luminile oamenilor care își activaseră corpul lor de lumină - cel care, în trecut, era numit Mer-Ka-Ba. Mamașii consideră că Lumina acestor oameni a fost cea care a schimbat cursul istoriei.

În calitate de profesor al științei despre Mer-Ka-Ba, știu că, odată ce ne amintim de corpul nostru de lumină, putem modifica lumea exterioară, prin anumite tehnici ce folosesc gândurile și sentimentele noastre. Conform mamașilor, unii dintre noi am modificat într-atât lumea din exterior, încât s-a creat o nouă realitate. Acest lucru nu a putut fi văzut de către mamașii Kogi, deoarece s-a născut în viitor, și nu în trecut. Desigur, dacă acest lucru este adevărat, ne dezvăluie un nivel și mai profund al naturii potențialului uman. (Mamașii nu credeau că noi știm să folosim această capacitate din interiorul nostru.)

Iată câteva informații interesante: Forțele Aeriene ale Statelor Unite m-au contactat în perioada în care lucram la purificarea poluării atmosferice - mai întâi cu ajutorul aparatului R-2, iar apoi prin utilizarea Mer-Ka-Ba - iar după câteva discuții, mi-au destăinuit ceva foarte interesant. Mulți dintre studenții mei care învață despre câmpul Mer-Ka-Ba mi-au spus - și eu însumi am remarcat același lucru - că, în momentul în care și-au activat corpul de lumină pentru prima oară, au simțit că sunt înconjurați de elicoptere negre. Adeseori, elicopterele îi urmăreau și rămâneau alături de ei timp de săptămâni, sau chiar luni de zile.

O doamnă maior din Forțele Aeriene mi-a spus că, pe măsură ce discul Mer-Ka-Ba se extinde, persoana care își activează câmpul corpului de lumină emană cam aceeași energie (puls magnetic) ca un oraș cu aproximativ cincisprezece mii de oameni. Ea mi-a spus că sateliții lor pot vedea corpul de lumină al unei persoane, iar această imagine apărea pe monitoarele Forțelor Aeriene. Timp de mai mulți ani, acest fenomen a constituit o mare îngrijorare pentru armata SUA, dar, de curând, au înțeles

că acest proces face parte din noua conștiință care se dezvoltă în prezent pe Pământ. Prin urmare, dacă Forțele Aeriene SUA pot „vedea" câmpul Mer-Ka-Ba, de ce nu l-ar fi putut percepe și mamașii Kogi?

Tânărul m-a privit cu naturalețe și mi-a spus: „Mamașii doresc să-ți mulțumească pentru că îi înveți pe oameni despre Mer-Ka-Ba și că, prin această activitate, ajuți la schimbarea lumii". Apoi mi-a dat un pachețel cu tutun, împăturit într-o pânză de un roșu aprins - un cadou din partea mamașilor. Nu eram pregătit pentru această ceremonie neașteptată, așa că am privit în jur și i-am oferit dintr-un aranjament floral, un trandafir roșu, pentru a-l da mamașilor.

După plecarea lui, m-am tot gândit la acea experiență, dar, în timp, am uitat de tribul Kogi, întrucât gândurile mele s-au întors la lumea obișnuită în care trăiam. N-am crezut că voi mai auzi de ei vreodată.

După câteva luni, tot în cadrul unei întâlniri de lucru, a venit același bărbat, ca să-mi transmită încă un mesaj din partea mamașilor Kogi. Mi-a spus că aceștia doreau să ne întâlnim și să mă învețe „limbajul fără cuvinte". Mi-a mai spus că pentru ei ar foarte neobișnuit să vină în Statele Unite, întrucât doar trei dintre ei au părăsit vreodată Columbia, dar dacă ar fi nevoie, ar găsi o modalitate să vină. Dorința lor era însă ca eu să merg în Sierra Nevada de Santa Marta și să ne întâlnim acolo.

M-am gândit la acest mesaj și am intrat în meditație profundă pentru a cere celor doi îngeri ai mei permisiunea de a începe această nouă aventură. Amândoi au fost de acord să urmez această experiență, oricum s-ar fi dovedit a fi ea. Mi-am deschis ochii și am spus: „Da, voi permite ca acest lucru să se întâmple".

Aveam de ales între a merge în munții Columbiei sau a-i lăsa pe mamași să mă găsească. Știind că programul meu era foarte aglomerat, având deja planuri stabilite pe durata unui an de zile, am întrebat dacă ar putea ca ei să vină la mine. Fără să ezite, bărbatul mi-a răspuns: „Le voi transmite mesajul" - și plecă fără să mai spună nimic.

În drum spre casă, aflându-mă în avion, am găsit în sfârșit timpul pentru a mă gândi la cele întâmplate. Cu toate că nu știam cum aveau să mă găsească acești mamași Kogi, eram convins că vor ajunge la mine. Văzusem deja metodele prin care băștinașii interacționau cu restul lumii, în moduri în care majoritatea oamenilor nici nu și le-ar putea închipui. Iată un exemplu:

Cei din tribul Taos Pueblo, din New Mexico, m-au invitat să particip la o ceremonie de vindecare a durerii create, de-a lungul timpului, între omul alb și omul roșu. Ceremonia urma să fie realizată de discipolii cultului peyote* - biserica amerindienilor - din tribul Taos Pueblo și trebuia să înceapă la răsăritul soarelui, într-o anumită zi din viitor. Acea zi a sosit, iar soarele tocmai se arăta la orizont, când trei șamani huichol** au apărut în

* Peyotism - mișcare religioasă a nativilor nord-americani, ce utilizează în ritualurile sale planta halucinogenă *peyote*. Adeseori, ea îmbină credința tradițională despre spirite, cu elementele din religia creștină. N.T.

** Comunitate de indieni ce trăiește în zonale muntoase din nordul Mexicului, descendenți ai aztecilor și înrudiți cu indienii Hopi din Arizona, SUA, cu care împărtășesc aceeași limbă; reprezentanți ai tradiției șamanice precolumbiene. N.T.

cercul nostru de ceremonie și au cerut permisiunea de a participa. Ei erau îmbrăcați în haine rituale, cu pene în păr, având fețele și corpurile pictate.

Jimmy Reyna, un nativ al Taos Pueblo care conducea ceremonia, i-a întrebat cum au aflat de ceremonie, întrucât cei implicați au fost rugați să nu spună nimănui despre ea. Ei au spus că, în timp ce se aflau în Mexic, în cadrul unui ritual peyote, au avut o viziune despre ceremonia de aici. Liderii lor le-au dat permisiunea de a pleca, astfel încât s-au îmbrăcat corespunzător și au mers pe jos până la Taos Pueblo.

Destul de impresionant, având în vedere că trăiau la 500 de km distanță de granița SUA, iar, după ce au traversat-o, mai aveau de mers încă 500 de km pentru a ajunge în Taos Pueblo - în total 1000 de km! Au traversat Rio Grande, au mers pe șosele, au sărit peste garduri ghimpate și au ajuns cu doar cinci minute înaintea începerii ceremoniei - și au făcut toate acestea fiind îmbrăcați în ținută de ceremonie.

Viața și potențialul uman sunt cu mult mai mărețe decât acceptă majoritatea oamenilor.

Și astfel, am așteptat ca mamașii Kogi să mă contacteze, cu toate că nu-mi puteam imagina cum de vor reuși să mă găsească.

Femeia columbiană

După alte trei luni, am plecat în Cuernavaca, Mexic, nu departe de Mexico City, pentru a susține încă un atelier de lucru pe tema Pământ/Cer. Au venit în jur de o sută de oameni, iar douăzeci dintre ei erau din Columbia.

Unul dintre acești columbieni, o femeie de vreo patruzeci de ani, îmi atrăgea atenția ori de câte ori grupul realiza o ceremonie, dansa sau incanta ceva „real", adică ceva care îi făcea pe oameni să devină conștienți de prezența lui Dumnezeu. În acele momente, personalitatea ei se schimba complet. Devenea lipsită de inhibiții, aproape primitivă; dansa cu mișcările, abandonarea și intensitatea cuiva care s-a dedicat total incantației sau muzicii din încăpere - ceva la care nu te-ai fi așteptat din partea unei femei moderne.

Mie mi se părea extraordinar, însă ceilalți columbieni erau jenați de acțiunile ei. Pe măsură ce femeia a continuat cu comportamentul ei „neobișnuit", cei din grup au început să-și piardă răbdarea.

În cea de-a treia zi a atelierului, grupul trebuia să se țină de mâini și să intoneze anumite sunete, cu o conștiență amplificată. În stilul ei natural, această femeie a rupt cercul și a mers în centru, dansând sălbatic pe ritmul incantat. După vreo cincisprezece minute, columbienii n-au mai rezistat și mi-au făcut semn să o opresc. Nu mi-aș fi dorit să fac asta, întrucât mișcările ei mi se păreau exrem de frumoase, însă, din respect pentru ceilalți, am intrat în centrul cercului, pentru a o duce înapoi în grup.

M-am apropiat, iar ea era cu spatele la mine. Am atins-o ușor pe umăr și s-a întors. S-a uitat prin ochii mei, în sufletul meu, iar corpul ei a emis un sunet straniu, care părea să-mi înconjoare trupul. Brusc, nu mă mai aflam în încăperea din Cuernavaca. Mă aflam într-un loc străin, cu iarbă verde, colibe și oameni care stăteau în jurul meu, îmbrăcați în haine albe, privindu-mă. Era la

fel de palpabil precum realitatea. Chiar și un câine alerga în jurul nostru.

Nu mă mai aflam în corpul meu, ci într-un trup de femeie care se uita la cele din jur. O senzație ciudată și necunoscută părea să clocotească în mine și părea să fie de natură sexuală, dar mult mai subtilă. Să zicem că mă simțeam foarte, foarte bine. Dar, exact când am început să-mi accept noua realitate, m-am trezit dintr-o dată înapoi în încăperea din Cuernavaca, privind în ochii acestei femei bizare. Nu mai avusesem o astfel de experiență până atunci - și doar avusesem parte de experiențe destul de neobișnuite, până la acea vreme.

În acel moment nu știam decât că-mi doream să simt din nou acea senzație. Astfel încât, renunțând complet la postura mea de lider al grupului și aflându-mă în mijlocul incantației, am luat-o pe acea femeie de mână și ne-am îndreptat într-un colț al sălii. Ne-am așezat, m-am uitat în ochii ei mari și căprui și i-am zis: „Te rog, repetă ceea ce ai făcut".

Ea mi-a zâmbit, a repetat sunetul și, din nou, am părăsit spațiul din Cuernavaca, Mexic, și am ajuns în Columbia. Timp de două ore, după cele spuse de cei din grup, care se opriseră din incantat pentru a vedea ce se întâmplă, m-am aflat într-o stare modificată de conștiință.

În timpul scurt pe care l-am petrecut alături de ea, am aflat și înțeles ce se întâmpla în realitate. Îmi devenise atât de limpede. De fapt, doi bătrâni *mama* Kogi mi-au explicat totul, în timp ce mă aflam în acest corp de femeie, în Columbia. Ei mi-au spus: „Am coborât de pe munte, într-un alt trib, pentru a ne întâlni cu o femeie care are aptitudini deosebite. Am întrebat-o dacă ne poate ajuta să ajungem la tine, iar ea a fost de acord". Se

pare că femeia, a cărei nume era Ema, s-a așezat pe un pat făcut din iarbă groasă, într-o colibă rotundă, construită tot din iarbă. Spiritul ei i-a părăsit corpul și a călătorit până la poalele muntelui, acolo unde trăia o femeie columbiană, într-o veche casă spaniolă. Ema a intrat în corpul acestei femei - nu știu dacă avea sau nu permisiunea de a o face - și i-a insuflat ideea de a merge la atelierul meu din Mexic, astfel încât ea, Ema, să mă poată învăța „limbajul fără cuvinte".

Ceea ce era și mai interesant, e că această femei columbiană nu avea bani, pașaport sau viză, certificat de naștere sau orice alt mijloc de a-și demonstra identitatea - și nici bilet de avion. Cu toate acestea, ea a reușit să ajungă în Mexic, la atelierul meu de lucru. Cineva i-a cumpărat un bilet de avion și, înainte ca eu să plec din SUA, îngerii mi-au spus să-i ofer un loc liber la atelierul meu. Și totuși, cum a reușit ea să treacă de toate formalitățile, fără să aibă vreun act de identitate? Cum a reușit să călătorească din Columbia în Mexic, cu avionul, fără să întimpine dificultăți? Presupun că, pur și simplu, nu a fost „văzută". Dar am aflat mai multe lucruri de la Ema, pe lângă felul în care mamașii Kogi au realizat această transformare spațială. Prin intermediul capacităților nou-dobândite, am reușit să pășesc în adevărata lume din tărâmul Kogi, într-un trup de femeie, înconjurat de șamani Mama. Am înțeles că ei știu că sunt eu în acel corp - și, unul câte unul, se apropiau de fața mea și scoteau sunete neobișnuite.

De fiecare dată când se emitea un sunet, dispăream brusc într-o altă realitate, unde mă învățau despre istoria, cultura și credințele lor spirituale. În clipa în care această experiență s-a încheiat, știam tot ce se putea ști

despre această femeie căreia îi foloseam corpul. Îi cunoșteam pe soțul și cei trei copii ai ei, de parcă ar fi fost ai mei. De-a lungul întregii experiențe, lângă mine au stat doi bătrâni mamași pe care am ajuns să-i cunosc ca și cum aș fi făcut parte din familia lor.

Pe unul dintre ei îl chema Mamos Bernardo și, pe parcursul lunilor care au urmat, a devenit ghidul meu. Mă simțeam de parcă m-aș fi renăscut într-o lume nouă și incredibilă, unde se renunțase la toate regulile vechi. Lumea veche și obișnuită din care veneam părea mai mult un vis decât realitate, în timp ce această nouă lume era cea reală. Ședința mea cu Ema s-a încheiat la fel de brusc cum a început, iar eu m-am întors în corpul meu, în Mexic, oferind niște lecții pe o temă care, la aceea vreme, consideram că nu are nici o legătură cu ceea ce tocmai experimentasem.

Încet, pe parcursul săptămânilor care au urmat, am început să înțeleg cele întâmplate și să accept modalitatea prin care mamașii Kogi mă învățau. Am aflat că sunetele nu veneau din minte - prin gândire și cuvinte - ci veneau din inimă, dintr-un Spațiu Sacru din interiorul inimii și erau direcționate prin visare, sentimente și emoții. (Atât mintea, cât și inima, produc imagini în corp, dar numai inima creează imagini care par complet reale.)

Descoperisem un mijloc de comunicare care depășea orice competență a minții. Tocmai experimentasem „limbajul fără cuvinte", care m-a schimbat pentru totdeauna. Eram extrem de entuziasmat de posibilitățile oferite. Limbajul fără cuvinte putea fi folosit și în comunicarea cu alte viețuitoare - nu doar între oameni. Mamașii Kogi mi-au spus să încerc să comunic în această

manieră și cu animalele, ca să pot testa eu însumi adevărul împărtășit.

A deveni una cu caii

Claudette avea trei cai ce trăiau pe un imens câmp deschis. După ce m-am întors din Mexic, am luat-o de mână și am mers afară pentru a-i vedea. Îi povestisem deja despre experiența avută alături de Ema și amândoi ne doream să vedem ce se va întâmpla. Am ajuns pe câmp și am găsit căluții păscând pe lângă garduri, la vreo 50 de metri depărtare unul de altul, ignorându-se reciproc. Eu am mers în mijlocul câmpului, în timp ce Claudette se pregătea să-i hrănească. Toți trei păreau să doarmă sub soarele fierbinte și uscat al Arizonei.

Încet, mi-am deplasat atenția din minte, în inima mea, exact așa cum am fost învățat, iar din corpul meu a ieșit un sunet înalt. Nu l-am intonat eu - pur și simplu a ieșit afară, iar în interior mi-a apărut imaginea unui mânz.

Dintr-o dată, toți trei caii au întors capul și și-au ațintit ochii asupra mea. Apoi, ca și cum li s-ar fi dat un semn, au început să alerge, cât puteau de rapid, în direcția în care mă găseam eu. Când au ajuns lângă mine, pe rând, și-au lipit capul de fața mea. În doar câteva secunde, m-au înconjurat și aveam senzația că aș fi păsit într-o lumea a cailor. Pe neașteptate, cu toții și-au plecat capetele, iar eu am imitat mișcările făcute de ei.

Timp de treizeci de minute am devenit un cal. Scoteam sunete scurte și nechezam încet unii la alții. Ființa mea a fost invadată de imagini cu cai și herghelii, iar același sentiment cu caracter „sexual" pe care îl trăisem cu Ema, mi-a inundat trupul. Nu pot explica tot ce s-a întâmplat, însă a fost unul dintre cele mai satisfăcătoare

momente din viața mea, fiind copleșit de bucuria de a vorbi cu acești cai.

Apoi, la fel de repede cum a început, am ieșit din acea stare. Însă eram schimbat pentru totdeauna, iar caii păreau să împărtășească același sentiment. Din acea clipă, relația mea cu ei nu mai era una de tip om-cal - era o relație de la membru de familie, la membru de familie. Ce dar minunat! În acel moment știam, cu certitudine, că experiența mea din Mexic a fost reală. Viața devenea din ce în ce mai interesantă!

Aceia dintre voi care cunoașteți Biblia creștină, vă aduceți aminte de pilda Babilonului? Conform Bibliei, înainte de Babilon, în întreaga lume se vorbea o unică limbă, prin intermediul căreia oamenii puteau comunica și cu animalele. După Babilon, Dumnezeu ne-a separat în popoare cu limbi diferite, ceea ce ne-a îndepărtat unii de alții, întrucât nu am înțeles întotdeauna ce vrem să spunem. Cu toate acestea, arheologii nu au descoperit niciodată vreo urmă a acestei limbi unice, nicăieri în lume. De ce?

Eu cred că nu au găsit-o, deoarece această unică limbă nu este un limbaj scris sau vorbit, ci este mai degrabă creat prin sunete venite din inimă. Doar atunci când inima omului se va deschide din nou, ne vom putea aminti acest mijloc de comunicare și vom fi, din nou, uniți - nu numai cu animalele, ci și cu întreaga viață de pretutindeni.

Invitarea altei persoane în Spațiul Sacru personal

După două săptămâni de la experiența cu caii lui Claudette, am plecat pe coasta de est pentru a ține un alt

atelier de lucru despre Pământ/Cer. Cele învățate de la mamașii Kogi, încă îmi persistau în minte. Cea care mă ajuta să organizez atelierul, a ascultat cu atenție ce am povestit despre Spațiul Sacru al inimii și, nerăbdătoare, m-a întrebat: „Ai putea să-mi arăți și mie?"

La început am ezitat, pentru că oamenii au prea multe probleme emoționale nerezolvate și rețineri, ceea ce face ca părăsirea minții să fie un lucru înfricoșător. Dar ea a insistat și, într-un final, am fost de acord să încerc, fără să mă aștept să se întâmple ceva.

Ne-am așezat jos, unul în fața celuilalt, cu picioarele încrucișate și am început printr-o meditație simplă de observare a respirației, mai mult pentru a ne relaxa. Apoi, așa cum mi-au arătat mamașii Kogi, spiritul meu a părăsit la propriu spațiul minții și a intrat în inimă, iar aproape imediat, din corpul meu au ieșit sunete stranii și mi-a apărut o viziune interioară.

Am ajuns în peisajul verde al râului Amazon, iar în dreapta mea era un copac masiv. Arborele avea o ramură enormă, care crescuse paralel cu pământul și se întindea la șase metri de trunchi. Ridicându-mi spiritul la doi metri de pământ, am observat că, sub mine, se afla un uriaș mascul puma, care mergea rapid și hotărât. Animalul a sărit pe acea creangă enormă și a mers până la capătul ei. De acolo, a sărit cu agilitate pe pământ și și-a continuat drumul de-a lungul râului.

Dintr-o dată, m-am întors în încăperea de unde plecasem. Am deschis ochii, iar organizatoarea și i-a deschis pe ai ei, în același timp. M-am uitat la ea pentru a vedea ce a experimentat, dar nu mă așteptam la nimic. Spre marea mea surprindere, ea a descris experiența avută de mine, până la cel mai mic detaliu.

Nu-mi venea să cred. Funcționase!

Fără să-mi dea timp să mă gândesc la cele întâmplate, ea m-a rugat, entuziasmată, să mai încercăm o dată. Îmi reamintise de felul în care m-am simțit și eu atunci când Ema îmi transmisese, pentru prima oară, acele sunete. Prin urmare, ne-am închis ochii și, din nou, din trupul meu a ieșit un sunet. Am fost transportat imediat lângă tavanul uneia dintre camerele din casa femeii columbiene, și am privit în jos, în timp ce aceasta dormea în patul său. Se făcuse dimineață, iar casa ei veche, făcută din chirpici, se scălda într-o lumină pală.

Spiritul Emei a ieșit din trupul femeii și s-a înălțat pentru a mi se alătura. Spiritele noastre s-au unit și, împreună, am ieșit prin perete, afară. Ne-am ridicat mult în aer, de unde puteam vedea jungla și munții. Apoi, ca un avion cu reacție, am zburat peste vârfurile copacilor și ne-am îndreptat spre munți. Zburam cu o viteză amețitoare, la o distanță de 30 de metri deasupra copacilor, pe lângă versanții munților, până când am coborât într-o vale muntoasă, unde se găsea un sat de colibe rotunde, din paie.

Am zburat drept la una dintre colibe și am trecut direct prin pereți, acolo unde corpul Emei stătea întins pe un pat de iarbă. (De obicei, tribul Kogi, ca și alte triburi care trăiesc în munți, dorm în hamacuri țesute de mână, dar în cazul Emei, au fost îngrijorați să-i lase corpul într-un hamac, pe o perioada îndelungată, în lipsa conștiinței ei.)

Am intrat împreună în corpul Emei, iar când aceasta s-a trezit, era înconjurată de întreaga familie. Copiii ei au alergat spre ea bucuroși, pentru a o îmbrățișa. Cel mai mic dintre ei, care avea puțin peste un an, a mers di-

rect la sânul ei și a început să sugă. Soțul ei și alți doi mamași bătrâni erau în apropiere. M-am uitat la ei, iar aceștia mi-au recunoscut prezența. Apoi totul s-a încheiat.

Mă aflam din nou în încăperea de pe coasta de est a Statelor Unite, alături de organizatoarea mea. Din nou, ne-am deschis ochii în același timp. Fără să rostesc vreun cuvânt, ea a început să descrie experiența, în mod amănunțit - cu o singură excepție, pe care nu o înțeleg nici în ziua de astăzi. În timp ce spiritul Emei a ieșit din corpul femeii columbiene, ea l-a văzut ca având formă de gândac. Cine știe? Poate că avea legătură cu propriul sistem de credințe. Cu excepția acelui detaliu, ea avut exact aceeași experiență ca și mine.

Aproape nici nu pot descrie în cuvinte ceea ce am simțit. Nu mai aveam nici o îndoială despre validitatea unui loc special în interiorul inimii. Această experiență indica un potențial uman enorm, care ne-ar putea schimba cu adevărat cursul istoriei.

Mamașii Kogi își doreau ca eu să predau sau să transmit acest dar și altor oameni.

De ce? Deoarece, în calitate de ocrotitori ai echilibrului din lume, mamașii Kogi sunt de părere că, dacă noi ne-am reaminti ce și cine se află în inimile noastre, nu vom mai putea ucide Pământul prin intermediul tehnologiei noastre iresponsabile. Consider că au dreptate.

❁ ❁ ❁

În săptămânile care au urmat, mamașii Kogi au apărut în visele mele, în fiecare noapte, în interacțiuni ce se desfășurau pe toată durata somnului.

Au continuat să mă învețe și să-mi dezvăluie unele aspecte despre ei înșiși, pe care considerau că trebuie să

le știu. Din aceste vise, reieșea foarte limpede că ei voiau ca eu să prezint această informație culturilor tehnologice ale lumii.

Într-un final, am avut și o întâlnire personală cu acești Kogi, însă deja învățasem tot ce trebuia să știu. Totuși, au mai făcut unele sugestii pe care le folosesc pentru a preda cele învățate, însă unele dintre sfaturile lor nu le pot folosi.

De exemplu, mamașii Kogi spuneau că dacă îi pun pe studenți să stea în picioare, într-o încăpere întunecată, fără somn sau mâncare, timp de nouă zile, ei vor putea intra în Spațiul Sacru al inimii. Poate că este adevărat, dar nu ar funcționa în lumea modernă.

Folosind drept ghid experiența personală, am descoperit, până la urmă, două metode care să înlocuiască această tehnică, metode pe care le voi prezenta la finalul acestei cărți.

CAPITOLUL PATRU

SPAȚIUL SACRU AL INIMII

Studierea și predarea modului de accesare
a Spațiului Sacru
Vibrația inimii – calea simplă de întoarcere
Experiența mea personală legată de Spațiul
Sacru al inimii
A merge Acasă
Ce este timpul?
Spațiile Sacre ale altora – câteva exemple
Ce vă poate împiedica să aveți această experiență

Spațiul Sacru al inimii - numit uneori și camera secretă a inimii - este o dimensiune atemporală a conștiinței, în care toate lucrurile sunt posibile, aici și

acum. În scrierile străvechi și în tradițiile transmise pe cale orală există referiri la un loc secret și special din interiorul inimii. Versetul din Upanișada Chandogya oferit la începutul acestei cărți, este unul dintre exemple.

Alt exemplu este cartea asociată cu Tora, numită *Camera secretă a inimii.*

Știința începe acum să se apropie de această cunoaștere. Un grup de cercetare - Institutul HeartMath din Boulder Creek, California, asociat cu Universitatea Stanford - a descoperit unele informații foarte interesante. Aceste informații vă pot fi de folos pentru a înțelege modul în care funcționează inima. Nu e simplu, însă atunci când mintea cooperează, inima răspunde.

A existat dintotdeauna acest paradox: atunci când este conceput un copil, inima umană începe să bată înainte ca creierul să fie format. Aceasta i-a făcut pe doctori să se întrebe de unde începe inteligența și de unde apare bătaia regulată a inimii. Spre surprinderea lumii medicale, cercetătorii de la HeartMath au descoperit că inima are un creier propriu - da, un creier adevărat, cu neuroni reali. Este foarte mic, are doar în jur de patruzeci de mii de celule, dar este un creier și, în mod evident, e tot ce are nevoie inima pentru a funcționa. Aceasta a fost o descoperire uriașă și îi validează pe aceia care, timp de secole, au vorbit sau au scris despre inteligența inimii.

Cercetătorii de la HeartMath au făcut însă o descoperire și mai mare în ceea ce privește inima. Ei au demonstrat că inima umană generează un câmp energetic cu mult mai mare și mai puternic decât al oricărui alt organ din corp - inclusiv al creierului din craniu. Ei au descoperit că acest câmp electromagnetic are un diametru de doi-trei metri, având axa centrată în inimă.

Forma sa seamănă cu cea a unei gogoși dintr-un tor*, care este considerată a fi cea mai originală, dar și principala formă a universului.

Cei care au studiat ambele volume ale cărții *Străvechiul Secret al Florii Vieții,* vor descoperi ceva foarte cunoscut la câmpul toroidal al inimii.

În Cubul lui Metatron veți vedea că cele cinci corpuri platonice sunt așezate unul în interiorul celuilalt, fiecare cuprinzând, în cadrul lui, o copie mai mică a formei originale - un cub în interiorul unui cub, un octaedru într-un octaedru ... și tot așa.

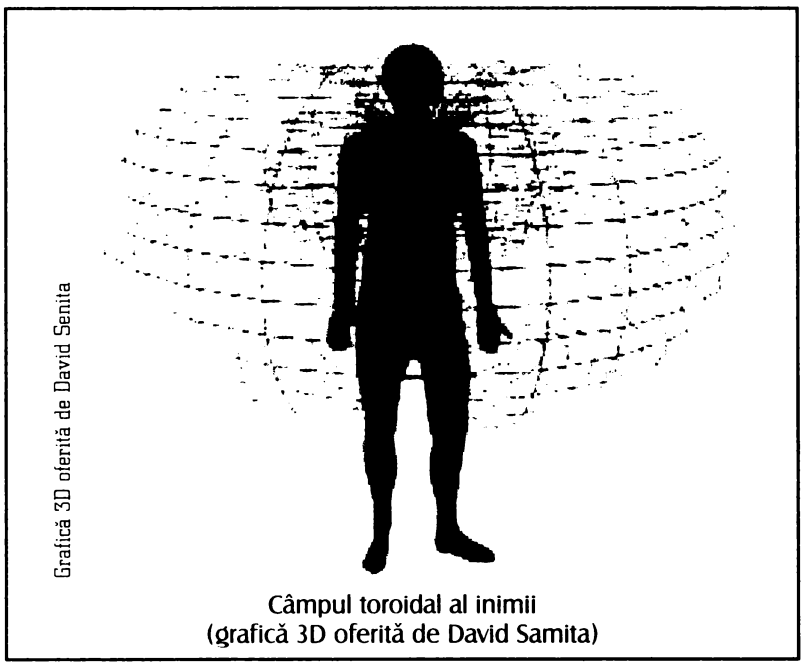

Câmpul toroidal al inimii
(grafică 3D oferită de David Samita)

* Corp geometric care rezultă din rotirea unui cerc în jurul unei axe situate în planul cercului, dar care nu trece prin centrul cercului. N.T.

Aici, din Spațiul Sacru al inimii, se naște un câmp electromagnetic toroidal ce conține în interior un câmp toroidal mai mic, ambele fiind centrate pe aceeași axă, exact ca cele cinci corpuri platonice din Cubul lui Metatron.

Am descoperit două aspecte foarte importante ale acestui câmp toroidal. În primul rând, poate fi folosit pe post de portal pentru a pătrunde în camera secretă a inimii. Mai târziu, în carte, voi oferi instrucțiuni despre felul în care putem accesa, prin utilizarea acestui vortex, locul secret din interior. Al doilea aspect are legătură cu torul lăuntric, cel de dimensiuni mai mici. Nu voi explica aici cât este important acest tor interior, dar voi reveni asupra subiectului, atunci când voi vorbi despre felul în care putem crea din inimă.

Spațiul Sacru al inimii este creat în aceeași manieră în care se formează torul în interiorul torului. Există Spațiul Sacru propriu-zis, însă, după cum veți vedea, în interiorul acestui Spațiu Sacru este un altul, mult mai mic, dar foarte special, cu calități diferite și aplicații unice.

Chirurgii cardiologi au aflat ceva ce poate avea legătură cu acest fenomen, însă nu sunt foarte sigur de cât este de relevant. Ei au descoperit că în inimă există un loc foarte mic, ce nu trebuie atins niciodată - altfel persoana ar muri imediat, fără nici o șansă de a mai fi resuscitată. Oricare ar fi semnificația acestui loc, în mod sigur este crucial pentru viață.

Sunt convins că acest câmp electromagnetic toroidal trece exact prin punctul respectiv și că este generat din Spațiul Sacru al inimii, dar încă nu cunosc prea multe date despre „creierul inimii" și „locul ce nu trebuie atins". Dacă descoperiți ceva, sau puteți da vreun indiciu, vă rog să mă contactați.

Studierea și predarea modului de accesare a Spațiului Sacru

Încă din 1999, am studiat și oferit ateliere de lucru despre *Spațiul Sacru.* Până în prezent, am cercetat acest proces alături de patru mii de oameni. Am învățat foarte multe lucruri de la ei - și continuu să învăț. Sunt convins că la această carte se vor mai adăuga capitole în viitor, întrucât de abia începem să înțelegem imaginile create de inimă.

În continuare, voi prezenta unele lucruri pe care le-am aflat, dar mai întâi mi-aș dori să fac o specificare. Ceea ce am ajuns să cunosc până în această clipă, am învățat din experiență directă și din experiențele unora dintre studenții mei - dar uneori nu înțelegem ce se petrece cu adevărat, pentru o lungă perioadă de timp. Vă voi spune ceea ce consider eu că este adevărat, deși e posibil să mă răzgândesc în privința acestor informații. Trebuie să vă urmați inima și să fiți sinceri cu voi înșivă. Dacă unele concepte din această carte nu vi se potrivesc, pur și simplu nu le luați în considerare. Sunt convins că pentru fiecare dintre noi există o cale pentru a ne găsi Spațiul Sacru al inimii.

În primii doi ani în care am oferit atelierele de lucru *Spațiul Sacru al inimii,* puteam comunica doar cu jumătate din participanți; jumătate dintre oamenii din fiecare grup „se prindeau" imediat, în timp ce cealaltă jumătate considerau că informațiile îi depășeau. Începusem deja să menționez, la începutul fiecărui atelier, că cele prezentate *s-ar putea* să se întâmple, că în jur de jumătate dintre participanți vor ajunge în Spațiul Sacru al inimii și că vor fi transformați pentru totdeauna de

această experiență, în timp ce ceilalți vor pleca, fără să fi experimentat nimic. *De ce se întâmpla astfel?*, mă întrebam în sinea mea.

Am petrecut multe ore contemplând această întrebare. Pe baza răspunsurilor a sute de oameni care n-au putut descoperi Spațiul Sacru, s-a dovedit că unul dintre motive se află în corpurile lor emoționale. Cei care au avut traume emoționale la un moment dat în viața lor, simt acea durere din nou, atunci când pătrund în Spațiul Sacru al inimii - și vor să plece imediat. Asta înseamnă că trebuie să vă eliberați de otrava emoțională, înainte de a începe acest proces. Cei care găsesc o cale de a se elibera de energia negativă, indiferent cum o fac, reușesc să intre în inimă fără nici o urmă de disconfort. Odată aflați în interiorul inimii - chiar și dacă numai pentru cincisprezece minute - tot ceea ce v-a împiedicat inițial să pătrundeți aici, se dizolvă și nu veți mai întâmpina probleme la reîntoarcerea în acest Spațiu Sacru.

O altă problemă pe care am întâlnit-o este felul diferit în care „văd" oamenii. Unii văd prin utilizarea vederii interne, în formă de vise și viziuni; alții folosesc sunetul și auzul, pentru a percepe lumile interioare; iar alții folosesc simțuri precum mirosul, gustul și senzațiile corporale. Ca rezultat, așteptările cu privire la felul în care această experiență „ar trebui" să aibă loc, pot frâna procesul. Voi clarifica, printr-o scurtă poveste.

La finalul uneia dintre întâlniri, un cuplu a plecat spre casă, după ce unul dintre parteneri experimentase Spațiul Sacru din inimă, iar celălalt rămăsese cu sentimentul că nu a reușit. (Chiar dacă îi pregătesc pe oameni pentru această posibilitate, atunci când ți se întâmplă personal, poți să te simți descurajat.) Soțul, care consi-

dera că nu reușise să pătrundă în interiorul inimii, îi spuse soției lui: „Mă simt prost că nu s-a întâmplat nimic atunci când am intrat în meditație. N-am văzut nimic. Dar trebuie să recunosc că CD-ul pus de Drunvalo, cu delfinii și balenele, a fost fantastic. Muzica era atât de frumoasă, încât aproape puteam simți cum curge apa pe corpul meu". Uimită, soția lui i-a spus că nu pusesem nici un CD. De fapt, nu fusese nici un fel de muzică. Nu i-a venit să creadă, astfel încât a mai întrebat pe cineva care fusese la atelier și care i-a confirmat că nu fusese muzică - nici un fel de sunet de delfini sau balene. Om era muzician, iar acesta este felul în care „vede" el. Se aștepta să aibă o viziune, însă, în schimb, a văzut cu urechile.

Descoperim acum că mulți dintre cei care au crezut că nu au avut o experiență, în realitate au pătruns în interiorul inimii, însă, pentru că nu a corespuns cu așteptările lor, au negat întreaga trăire de a fi spațiul inimii.

Vibrația inimii – calea simplă de întoarcere

Unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat, atunci când am intrat în Spațiul Sacru al inimii, a fost vibrația care părea să vină de pretutindeni. Era clar că vibrația nu era pulsul propriu-zis al inimii, dat fiind că sunetul era continuu - precum sunetul Om, dar diferit. (De fiecare dată când am fost în Camera Regelui din Marea Piramidă din Egipt, am simțit o vibrație care părea să vină de peste tot din piramidă, chiar și din pietrele pe care le atingeam. Am vorbit cu mulți alții care au experimentat aceeași vibrație în acel loc și sunt de părere că este exact vibrația produsă de inima umană.)

Atunci când intrați în Spațiul Sacru al inimii, unul dintre primele lucruri pe care mi-aș dori să-l faceți de

îndată ce auziți vibrația, este să imitați acest sunet interior cu vocea voastră fizică. Nu trebuie să fie perfect, ci doar să redați acel sunet, cât de bine puteți. Acest lucru face legătura dintre lumea interioară a inimii și lumea exterioară a minții.

Soția mea a studiat, alături de doamna Kolette din Ierusalim, străvechile învățături ebraice despre inimă, care menționează că acest lucru este întotdeauna important - și sunt de acord, după ce am văzut atât de mulți oameni păsind în Spațiul Sacru, întrucât împământează în lumea fizică trăirea murmurului interior al inimii, care dezvăluie apoi și un alt motiv pentru a o face: oferă o cale de reîntoarcere.

Odată ce ați experimentat Spațiul Sacru al inimii și doriți să vă întoarceți, puteți acorda vibrația inimii, prin intonarea sunetului și, bineînțeles, prin părăsirea spațiului minții, pentru a pătrunde în cel al inimii. Vibrația vă duce direct în Spațiul Sacru, iar calea de întoarcere devine din ce în ce mai simplu de accesat. Într-un final, veți putea realiza această trecere de la minte la inimă, în doar două sau trei secunde.

Experiența mea personală a Spațiului Sacru al inimii

Înainte de a începe, vă rog să înțelegeți că experiența mea poate diferi complet de a voastră, fără să aibă nimic în comun. Deși există multe corelații între doi oameni, să nu aveți așteptări. Dacă păsiți în interiorul vostru ca un copil, cu ochii și simțurile deschise, experiența va fi mai simplă și mai directă. Vă voi relata unele experiențe ale altor oameni, doar pentru a le putea folosi ca referință, și nu ca „regulă".

Pe la mijlocul anilor 1980, în timp ce făceam o meditație în interiorul Mer-Ka-Ba, corpul de lumină uman, am fost purtat, pe neașteptate, într-o peșteră cioplită în piatră, care mie îmi apărea foarte reală.

Unul dintre capetele peșterii era rotunjit, ca un dom, în care nu era nimic, cu excepția unei suprafețe circulare cu diametrul de 2 metri, având o margine de piatră înaltă de 30 de centimetri , ca un recipient, plin cu nisip de silicon alb. De-a lungul peretelui din stânga al peșterii se găseau în jur de douăzeci de fotografi cu portretele unor oameni, care păreau să fie fixate în peretele de piatră dură.

Nu am recunoscut nici o persoană din acele imagini și nici nu înțelegeam de ce se aflau acolo. În peretele opus vedeam o deschidere nefinisată, de aproximativ 4 metri lățime și 5 metri înălțime.

Un zid de lumină albă bloca vederea spre ceea ce se afla dincolo de acea deschizătură. Știam instinctiv că orice s-ar fi aflat dincolo de acest zid, era ceva ce fusese ascuns *de mine însumi*. Știam că eu am creat acest zid de lumină, însă nu înțelegeam de ce.

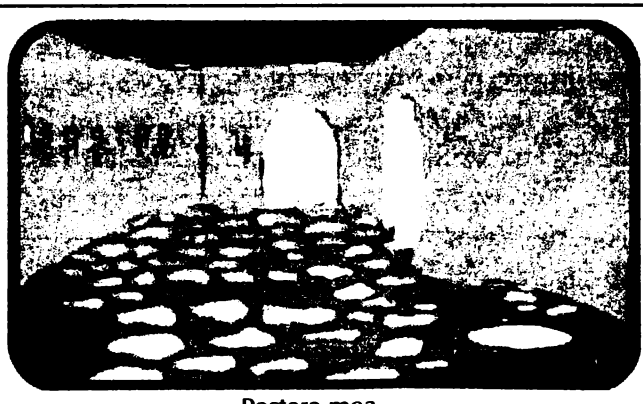

Peștera mea

Pe măsură ce m-am „plimbat" prin această peșteră, totul mi se părea cunoscut - și totuși, știam că mă găseam acolo pentru prima oară. La capătul mai depărtat al peșterii, era cioplită o scară din piatră, care se răsucea în jos, la un alt nivel. Acolo puteam vedea o lumină verde, care nu avea nici o umbră; părea să vină, pur și simplu, din aer. Am văzut multe camere închise - erau sute de camere. Călăuzirea mea interioară mi-a dat de înțeles că această parte a peșterii trebuia accesată mai târziu, astfel încât m-am dus din nou în încăperea principală.

În meditațiile mele m-am tot întors în peșteră, deși nu încercam să fac acest lucru. Cam la fiecare două săptămâni eram purtat în acest spațiu. Nimic nu era schimbat și nici nu descopeream ceva nou.

La un an după ce am descoperit peștera, lucrurile s-au schimbat. Stăteam cu picioarele încrucișate pe suprafața cu nisipul de silicon, cu fața spre peretele de piatră (descoperisem că, odată intrat în acest spațiu, nu puteam ieși decât atunci când meditația se încheia, motiv pentru care mă obișnuisem să merg în acel cerc și să mă așez pe nisip, întrucât era un loc foarte confortabil), când am devenit conștient de acea vibrație uimitoare care părea să vină de pretutindeni. Cu toate acestea, cum ieșeam din cerc, vibrația scădea ca amplitudine. Cu trecerea timpului, am realizat că această vibrație era la fel peste tot în peșteră, cu excepția zonei cercului cu nisip de silicon. Schimbarea sunetului a fost prima indicație că acea zonă era unică în spațiul din meditația mea, iar eu fusesem dintotdeauna atras spre acel cerc, unde meditam ore întregi. Însă vă spun drept că, la acea vreme, nu înțelegeam semnificația.

Într-o zi, în timp ce meditam stând pe nisip, cu fața îndreptată către peretele de piatră, am observat că zidul începea să devină transparent. Spre surprinderea mea, atunci când am atins peretele în zona transparentă, mâna mi-a trecut direct prin piatră. Plin de entuziasm, m-am aplecat înainte și am întins mâna cât mai mult posibil. Am intrat cu tot corpul prin perete și m-am găsit în afara peșterii, pe suprafața unei planete, într-o crevasă de pe marginea unui munte foarte înalt.

Am ieșit din crevasă, pentru a vedea ce este în jur. Era noapte și am văzut pe cer aceleași stele pe care le cunoșteam. Însă nicăieri nu vedeam vreo formă de viață, ci numai piatră; nu găseam nici pământ. După câteva minute, m-am urcat din nou în crevasă și am încercat să mă întorc în peștera mea, dar la început nu am reușit. Mă găseam în fața unui perete de piatră dură. Nu știam ce să fac. Țin minte că, pentru o clipă, am simțit că îmi este frică.

Am stat în fața peretelui impenetrabil și, după un timp, mi-am amintit de vibrația din cercul cu nisip. De îndată ce am intonat sunetul și vibrația a pătruns în corpul meu, peretele de piatră a devenit transparent, dându-mi posibilitatea să trec prin el și să ajung, din nou, în peșteră. De fiecare dată când făceam acest lucru, aproape că nu-mi venea să cred că se întâmplă cu adevărat, întrucât totul părea foarte real.

După ce am descoperit acest șiretlic, timp de un an am tot ieșit prin peretele de piatră și făceam lungi plimbări pentru a explora împrejurimile. Era la fel de real ca și ceea ce experimentam pe Pământ - cel puțin nu puteam face diferența dintre cele două lumi. Simțeam cum respir, iar dacă atingeam o piatră, aveam aceeași senzație ca și în lumea obișnuită. Totul era exact la fel - cu ex-

cepția acestei vibrații care nu se oprea niciodată și a luminii fără umbră.

În acea perioadă din viața mea, locuiam cu o familie de amerindieni, în câmpiile din deșertul din afara Taos-ului, New Mexico. Casa mea era formată dintr-un vechi autobuz școlar, Chevrolet 1957, și un tipi* alb tradițional, cuibărit lângă autobuz. Timp de doi ani și jumătate am locuit în această locuință modestă.

Într-o noapte întunecoasă, în timpul unei puternice furtuni de iarnă, am auzit o bătaie în ușa autobuzului. Eram uimit că cineva se află la ușă, pentru că afară era un viscol violent, iar locuința mea se găsea la circa doi km de cel mai apropiat drum pavat. La ușă stătea, degerată de frig, o fată de vreo douăzeci de ani, cerându-mi adăpost - bineînțeles că am poftit-o înăuntru.

Când și-a dat jos gluga de pe cap și am putut să-i văd fața, am avut o senzație de déjà vu, însă nu-mi dădeam seama de unde o cunoșteam. Așa că am început să o întreb despre locurile posibile unde ne-am fi putut întâlni. Apoi, am înțeles dintr-o dată - ea era persoana din prima fotografie de pe peretele din peștera mea! Cu prima ocazie, am intrat în meditație, în peștera mea, și am putut vedea că poza ei se afla pe perete.

Fata a stat cu mine timp de un an și a avut o influență puternică în viața mea, împărtășindu-mi din cunoștințele ei spirituale.

* Scris și *tepee* - un cort conic construit în jurul unor crengi sau poli de lemn lungi, care se întâlnesc și se intersectează la vârf; este făcut, de obicei, din piele de animal și utilizat pe post de locuință de către triburile de amerindieni. N.T.

De-a lungul anilor, în viața mea au intrat, unul câte unul, oamenii din fotografiile de pe perete, oferindu-mi informații și experiențe care, pentru mine, au fost - și încă sunt - neprețuite. Cu toate acestea, în perioada în care am cunoscut-o pe acea tânără, nu știam ce semnificație are peștera, sau de ce mă duceam acolo în timp ce meditam. Tot ce știam era că această peșteră este, într-un fel, extrem de importantă pentru motivul venirii mele pe Pământ.

A merge Acasă

Deschizătura înaltă de cinci metri, din care emana lumină, a rămas neschimbată până în ianuarie 2002. Mă aflam în Germania, ținând un atelier de lucru despre *Spațiul Sacru al inimii*, iar grupul cu care lucram tocmai intrase, pentru prima oară, în Spațiul Sacru din interior. Am pătruns și eu în Spațiul meu Sacru și, ca de obicei, am fost purtat în interiorul peșterii. Ajunsesem să înțeleg că acesta era spațiul din inima mea, însă, de această dată, pe măsură ce am înaintat pe lângă zidul de lumină, am văzut că, pentru prima oară, lumina opacă ce ascundea deschiderea devenise ușor transparentă. Eram foarte entuziasmat, deoarece asta nu se mai întâmplase înainte și m-am întrebat ce avea să se întâmple în continuare.

Am ieșit cu toții din spațiile sacre și am luat o scurtă pauză, de aproape o jumătate de oră. M-am îndreptat către camera mea, când o femeie m-a abordat și mi-a spus că are un dar pentru mine.

Ea mi-a spus că, odată, pe când se plimba pe o plajă din Grecia fără să se gândească la nimic altceva decât la frumusețea din jur, a găsit în nisip o piatră foarte neobișnuită. A ridicat-o și piatra i-a spus: „Du-mă la Drunvalo". Astfel că a împăturit-o într-o bucată de pânză și

mi-a oferit-o. I-am mulțumit și m-am dus în camera mea. Când am despăturit piatra, am fost uluit.

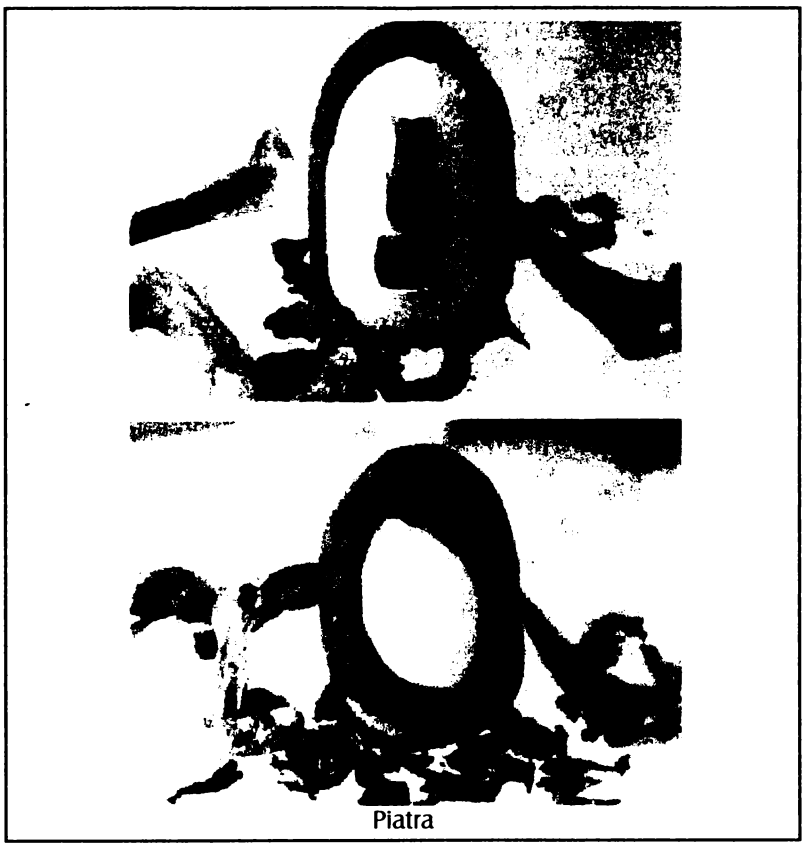

Piatra

Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător - părea să fie de origine extraterestră.

M-am așezat în meditație, ținând piatra pe cel deal treilea ochi. Am fost purtat în fața zidului de lumină din peștera mea interioară. În scurt timp, zidul de lumină a dispărut complet și puteam vedea acum prin deschizătura care mă făcuse atât de curios pe parcursul acestor ani.

Acolo, în frumusețea sa absolută, se găsea cerul. Exact în centrul deschiderii se afla constelația Orion, dezvăluindu-și cele trei stele ale centurii. Dintr-o dată, din regiunea din jurul stelei centrale a Centurii Orion, a țâșnit o rază de lumină aurie spiralată și s-a extins, până mi-a cuprins tot corpul.

În acel moment, mi-am amintit tot ce mi-a spus Tatăl, atunci când am părăsit cea de-a treisprezecea dimensiune, în legătură cu felul în care spiritul meu ar trebui să se deplaseze pentru a-și găsi calea către Pământ - doar că acum îmi aminteam totul și știam cum să-mi găsesc, din nou, calea spre casă! Eram fericit - fericit să-mi amintesc atât de multe lucruri pe care le-am uitat în mod voit - și, totodată, aveam o stranie presimțire. Oare asta însemna că eram pe cale să părăsesc Pământul și să merg acasă? Imediat, a apărut unul dintre îngerii mei pentru a mă liniști și a pentru a-mi spune că nu trebuia să plec, ci că vortexul - raza de lumină aurie spiralată - îmi deschisese o altă formă de comunicare, pe care o voi folosi în viitor și care va fi extrem de importantă în viața mea.

Dintr-un alt motiv, pe care aveam să mi-l amintesc mai târziu, simțeam să este important să reținăceastă dinamică a Spiritului.

Am ieșit din meditație, ținând încă pe frunte această piatră neobișnuită și am început să plâng. Emoțiile trăite în clipa în care am reluat legătura cu Tatăl meu, reprezentau o mare eliberare.

Când m-am întors din pauză, aceeași femeie a venit la mine și mi-a spus: „Am uitat, atunci când v-am dat piatra, nu v-am transmis mesajul întreg. Piatra a spus: *Du-mă la Drunvalo. Sunt convinsă că își va aminti cum*

să se întoarcă acasă". Nu puteam vorbi - în schimb, am îmbrățișat-o pentru a-i mulțumi din adâncul inimii.

Viața este cu adevărat minunată!

❁ ❁ ❁

Gândindu-mă în retrospectivă, îmi amintesc că nu conștientizasem faptul că peștera în care intram în timpul meditației mele Mer-Ka-Ba avea legătură cu Spațiul Sacru al inimii, până când nu i-am întâlnit pe cei din tribul Kogi din Columbia. Ei au fost cei care mi-au arătat această legătură - lucru pentru care le voi fi mereu recunoscător.

Ce este timpul?

Magia începuse ... În timpul altui atelier de lucru pe tema *Spațiul Sacru al inimii* ,din anul 2002, mă aflam în meditație și am intrat în Spațiul Sacru. Ca de obicei, am mers în locul meu special, pentru a mă așeza pe nisip și pentru a medita, când am văzut că cercul era plin ochi cu apă, ca o cadă de baie. Mai puteam vedea și că apa dădea pe afară și curgea pe fundul peșterii, spre un loc din cealaltă parte a zonei rotunjite, unde dispărea printr-un spațiu dintre podea și perete.

Am avut un sentiment ciudat. Nu mă așteptam la așa ceva și eram surprins, astfel că am rămas înmărmurit, privind la apă, neștiind ce să fac sau care era motivul acestei schimbări. Brusc, un val de apă a început să se înalțe cu aproape 30 de cm deasupra marginii cercului, vărsându-se peste și curgând ca un râu, spre perete, unde deschiderea din podea se mărise pentru a primi fluxul de apă.

Cercul cu nisip s-a transformat într-o cadă plină ochi cu apă limpede

Cantitatea de apă a continuat să crească, până când situația a început să devină alarmantă. Nu știam ce să fac și doar am privit la ceea ce devenise o fântână arteziană, gândindu-mă: „Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă aici?" Până la urmă, am ieșit din meditație, simțindu-mă puțin dezorientat.

A doua zi, în timpul lecțiilor, am intrat din nou în spațiul inimii, unde am trăit o experiență ce avea să-mi schimbe, pentru totdeauna, felul în care meditam. Deplasarea de apă a continuat, dar părea să se fi calmat, având un flux continuu și puternic. Marginea cercului de piatră crescuse și avea o înălțime de aproximativ un metru, creând ceva care semăna cu o cadă plină cu apă.

Voiam să intru în Spațiul meu Sacru, dar am rămas pe loc, gândindu-mă profund dacă trebuia să fac acest pas. Într-un final, am simțit că ar trebui să încerc, astfel încât am intrat în cada plină cu apă învolburată. Apa era rece, dar reconfortantă, cam la temperatura ca-

merei și era foarte limpede. Stând în mijlocul apei curgătoare, am început să meditez cu ochii deschiși, fixați pe peretele de piatră din fața mea. Peretele a început să devină transparent, așa cum văzusem de multe ori înainte, iar eu am simțit dorința irezistibilă de a trece dincolo.

În timp ce coboram din obișnuita crevasă, am fost oprit de o priveliște neașteptată. Această planetă „imaginară" nu mai era pustie! Peste tot, cât cuprindeam cu ochii, erau plante - o junglă virtuală care se întindea în fața mea, în toate direcțiile, până la linia orizontului.

Ce se întâmplase?

Nici n-am încheiat bine gândul, când mi-a apărut imaginea fluxului de apă din Spațiul meu Sacru și am înțeles că această apă a dat naștere vieții de pe planetă. Dar plantele erau atât de mature! Asta însemna că, în această lume, timpul nu era ceea ce credeam eu că este? Aveam atât de multe întrebări!

După ce am contemplat și admirat priveliștea, m-am întors în Spațiul Sacru interior și am reintrat în corpul meu. Odată ajuns în această lume, am petrecut zile întregi analizând semnificația ultimei mele experiențe. Ce anume reprezenta ea? Îngerii - călăuzirea mea interioară - stăteau tăcuți, lăsându-mă să ajung la propriile concluzii.

Spațiile sacre ale altora – câteva exemple

Am ascultat poveștile a peste o mie de oameni, despre experiențele avute în interiorul inimii lor. Chiar dacă există unele asemănări, este limpede că imaginile oferite de inimă se aseamănă mai mult cu visele și mai puțin cu această realitate fixă și structurată în care trăim.

Natura experiențelor acestor oameni acoperă un spectru larg. Aveți grijă în privința așteptărilor pe care le aveți. Fiți asemenea copiilor, având inima deschisă în timp ce pătrundeți în spațiul interior. În mod cert, experiența voastră va fi unică. Iată câteva exemple a ceea ce au experimentat alți oameni, astfel încât să vă faceți o impresie a cât de diversificate sunt spațiile sacre din interiorul inimii.

„Atunci când am cerut ca Spațiul meu Sacru să se umple de lumină, s-a întâmplat întocmai. Am fost foarte fericită când s-a întâmplat asta, întrucât, de obicei nu se petrece nimic atunci când cer. Era o lumină fină și strălucitoare - nu una stridentă, așa cum am acasă. Am privit în jur și am descoperit că mă aflam într-un templu imens, asemănător cu cele din Egipt. Piatra părea să fie electrică și emitea lumină. Pe pereți erau hieroglife și, când m-am apropiat pentru a le vedea mai bine, au început să danseze de parcă ar fi fost vii. Într-un fel anume, înțelegeam perfect un rând cu aproximativ douăzeci de imagini. Nu vă pot spune ce anume spuneau - pur și simplu, în inima mea știam ce înseamnă. Atunci am început să plâng."

❁ ❁ ❁

„M-am întors și am văzut o ușă foarte înaltă. Am trecut prin ea, în altă cameră, unde era o femeie frumoasă, cu ținută regală, cu păr negru, ochi negri și era îmbrăcată într-o robă lungă, aurie. Părea să fie egipteancă. Fără să rostească un cuvânt, m-a luat de mână și m-a dus într-o cameră mică și simplă; m-a dus acolo și a dispărut. Am știut imediat că tocmai păsisem în Spațiul Sacru din interiorul meu; eram sigur de asta."

„Brusc, încăperea a început să-și schimbe forma și să se mărească, până când a depășit un kilometru, de la o margine la alta; a tot crescut, până când pereții au dispărut. Atunci am știut că tocmai intrasem într-un spațiu profund. Apoi, tu [Drunvalo] *ne-ai cerut să ne întoarcem."*

❁ ❁ ❁

Un tânăr care îmi spusese că nu credea că i se va întâmpla ceva special, întrucât: „Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic", mi-a împărtășit următoarele:

„Atunci când am cerut să fie lumină, nu s-a întâmplat nimic, astfel încât am început să văd dacă pot simți ceva în jur, așa cum ai sugerat tu [Drunvalo]. *Într-un fel, știam unde mă aflu; totul îmi părea foarte cunoscut. M-am întors spre stânga mea și, aproape ca într-un tablou impresionist, puteam vedea conturul vag a ceva ce părea să fie în apropiere.*

Încet, am început să disting diverse forme care au devenit apoi mai strălucitoare, până când mă aflam într-o lume plină de lumină - adică nu era deloc solidă - ci, mai degrabă, ca o hologramă. Lumina a început să se miște, formând tipare geometrice. Am simțit că și eu mă mișc, urmând calea unui fascicul de lumină, înapoi spre sursa sa. Frumusețea era copleșitoare, iar senzația că mă mișc foarte rapid mă făcea extrem de fericit. Acel ceva - orice ar fi fost - mă trăgea în continuare și am putut să-l văd. Linii de lumină se întorceau de peste tot din univers, înapoi spre acest loc către care care mă îndreptam în viteză.

Amploarea și magnitudinea acestui eveniment se petreceau la scară galactică. Simțeam că sunt doar o mică părticică a marelui întreg.

Pe măsură ce curgeam ca mercurul în centrul acestui câmp de lumină, știam că ajunsesem Acasă - cu majusculă! Mai fusesem aici. În centrul acestei experiențe magnifice era o minge rotundă de apă vie. Am alunecat în mijlocul acestei mingi de apă luminoasă, exact în clipa în care ne-ai cerut să ne întoarcem. Știu că mă voi întoarce acolo. Nu voiam ca experiența să înceteze. Nu-mi doream să vin înapoi. Eram atât de viu."

Poveștile continuă - mereu diferite, mereu descriind o parte intimă a celui care meditează. După ce am ascultat sute de astfel de povestiri, a devenit limpede că în inima noastră există o altă realitate - la fel de importantă și poate mai însemnată decât această lume structurată a minții, în care trăim cu toții.

Ce vă poate împiedica să aveți această experiență

Există unele motive pentru care unii oameni nu pot intra în spațiul inimii, sau, dacă reușesc totuși să descopere acest loc special, se simt obligați să-l părăsească imediat. Am avut nevoie de doi ani de zile, în care am ascultat poveștile celor care nu puteau pătrunde în spațiul interior, pentru a putea înțelege de ce se întâmpla acest lucru.

După cum am menționat și înainte, aceia care au avut în viață experiențe emoționale traumatizante - în mod special experiențe negative legate de relații și dragoste, adesea își retrăiesc suferința atunci când intră în Spațiul Sacru al inimii - iar acest lucru este atât de dureros, încât simt că trebuie să plece. Aceasta este problema întâlnită cel mai des.

Mai există și problema fricii - frica de necunoscut. Unii oameni realizează instantaneu cât sunt de „reale" imaginile din inimă și atunci intervine teama care îi alungă. Am descoperit că, în astfel de cazuri, dacă persoana respectivă reușește să rămână pentru câteva clipe în acel spațiu, în general frica dispare și totul decurge bine. Problema este cum să reușești să stai suficient de mult pentru ca frica să dispară.

A treia problemă, pe care am menționat-o deja mai devreme în această carte, este dată de așteptările pe care le au oamenii de a „vedea" într-un anumit fel, fără să poată conceape că sunt în stare să „vadă" și în alte moduri - prin auz, atingere, miros sau gust.

După cum am mai spus, la început puteam comunica doar cu 50% din public - dar, pe parcurs, am învățat mai multe în legătură cu ceea ce îi împiedică pe oameni să pătrundă în Spațiul Sacru al inimii lor. La atelierul de lucru din Germania, 174 de oameni din 180 au putut experimenta Spațiul Sacru din interior - dar procesul se dezvoltă în permanență, prin învățare și reamintire.

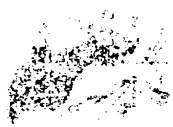

CAPITOLUL CINCI

UNIREA DINTRE CER ŞI PĂMÂNT

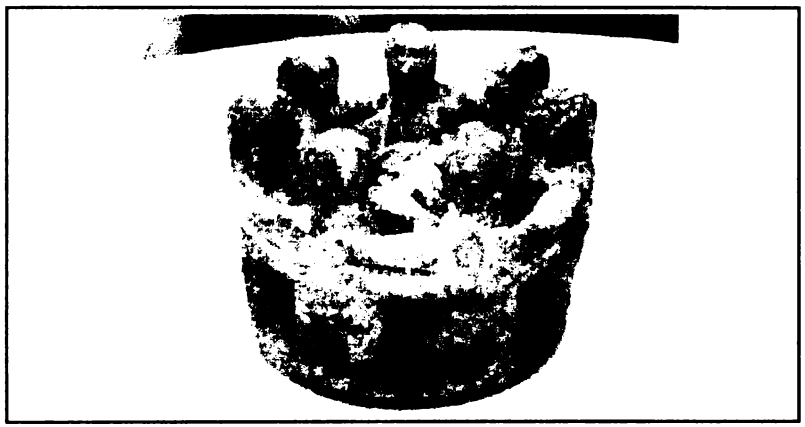

Respirația Unificării
A intra pe scenă
Este atât de simplu

Popoarele indigene m-au învățat că, înaintea oricărei ceremonii importante, trebuie să ne conectăm în iubire la Mama Pământ, apoi la Tatăl Cer și, prin această experiență, la Spiritul Suprem, sau Dumnezeu. La fel trebuie făcut și când intrăm în Spațiul Sacru al inimii - altfel, acel loc va rămâne doar o imagine abstractă.

Ceea ce vă voi spune în continuare, este ceva ce am învățat inițial în anul 1981 de la unul dintre mentorii mei taos pueblo, Jimmy Reyna - ceva ce intuiam deja, într-o manieră mai simplă și nerafinată. Dar iată ce spune, în

termeni eleganți, unul dintre cei mai mari învățători ai tradiției Kriya yoga.

Tocmai trebuia să intru pe scenă, la un eveniment numit *Inima Solară*, de pe insula Jekyll, Georgia, în anul 1994. Mai mulți învățători spirituali călăuzeau pe rând publicul, pentru a crea o stare din ce în ce mai înaltă de unitate cu Spiritul. Venise rândul meu. Mă aflam în spatele scenei, într-o cameră mică, stând în fața unui altar de meditație, unde cineva pusese o lumânare aprinsă și niște fotografii ale Frăției pentru Realizarea de Sine.

Erau imagini cu Krishna, Iisus, Babaji, Lahiri Maharishi, Sri Yukteswar și Yogananda. Știam că înainte de a merge pe scenă va veni cineva să mă cheme și alesesem deja subiectele pe care aveam să le prezint, astfel încât nu-mi rămânea nimic de făcut, decât să mă centrez. Pentru mine, cea mai bună metodă de centrare este meditația.

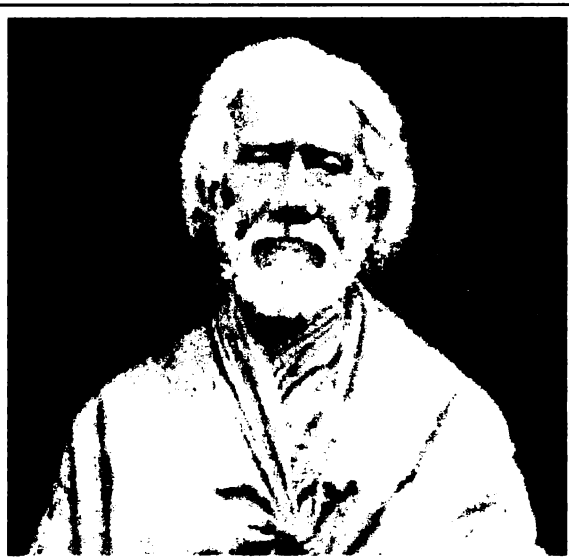

Sri Yukteswar

Le-am mulțumit învățătorilor pentru măreția lor și am închis ochii pentru a medita. Încet, lumea din jurul meu a început să se stingă în depărtare și, pe măsură ce energia a început să crească, am avut o viziune. Această clipă unică a modificat cursul evenimentelor din acea seară petrecută alături de public - și, mai târziu, a modificat aproape totul în lumea mea spirituală.

În scurt timp, mi-a apărut în față Sri Yukteswar, având o expresie nobilă. Cu toate că avusesem o relație strânsă cu Yogananda, discipolul lui Sri Yuktesawar, nu mă gândisem niciodată că mă voi întâlni cu acest maestru. Dar iată că apăruse.

Respirația Unificării

Sri Yukteswar a trecut direct la subiect, ceea ce voi face și eu. El mi-a spus că, în India, nimeni nici măcar nu s-ar gândi să abordeze divinitatea fără să aibă o anumită stare a minții și a inimii și mi-a dat instrucțiuni specifice cu privire la felul în care să mă conectez conștient la tot ce este Divin și, în final, la Dumnezeu. Iată ce mi-a spus:

„Te poți afla oriunde, dar în cazul meu, eu folosesc un altar cu o singură lumânare pentru a-mi concentra atenția minții. Încep să simt și să conștientizez prezența învățătorilor mei și începem să respirăm împreună, ca unul".

Unificarea cu Mama Divină

„Lasă ca atenția să-ți fie purtată către un loc de pe Pământ pe care îl consideri a fi cel mai frumos loc din lume. Poate fi oriunde - o imagine de munte, cu copaci și râuri, sau un deșert arid și nisipos, aproape lipsit de viață - orice percepi ca fiind frumos. Vizualizează cât mai multe detalii posibil.

De exemplu, dacă ai ales muntele, privește vârfurile muntoase și norii albi și groși. Privește și simte cum pădurea și copacii se mișcă odată cu vântul. Privește animalele - căprioarele și elanii, iepurașii și veveriţele. Privește apa limpede a râurilor.

Începe să simți iubire pentru acest loc și pentru întreaga natură. Extinde-te în acest spațiu al iubirii pentru natură, până ce inima începe să-ți bată cu căldura dragostei din tine.

Atunci când consideri că a venit momentul potrivit, trimite această iubire în centrul Pământului, folosindu-ți intenția, astfel încât Mama Pământ să poată simți, în mod direct, iubirea pe care o ai pentru ea.

Îți poți plasa iubirea într-o mică sferă și i-o poți trimite Mamei, dacă dorești, însă intenția pe care o ai este cea care contează. Apoi așteaptă, așa cum ar face-o un copil. Așteptă până când Mama Pământ își trimite iubirea înapoi către tine și până când o simți. Ești copilul ei, iar eu știu că te iubește.

Pe măsură ce iubirea Mamei îți intră în trup, deschide-te complet, lăsând ca această iubire să se miște peste tot în trupul tău. Permite-i să intre în toate celulele. Las-o să treacă prin corpul tău de lumină. Dă-i voie să se miște oriunde vrea.

Simte cum această iubire fermecătoare a Mamei te înconjoară și rămâi în această uniune cu Mama Pământ, până ce simți că este completă."

Unificarea cu Tatăl Divin

„La momentul potrivit, pe care doar tu îl poți cunoaște, fără să întrerupi uniunea cu Mama Pământ, uită-te

la Tatăl tău - la Tatăl tău Ceresc. Privește la restul creației de dincolo de Pământ. Concentrează-ți atenția asupra unui cer de noapte. Privește cum Calea Lactee șerpuiește de-a lungul spațiului. Urmărește cum planetele și Luna se rotesc în jurul tău și al Pământului. Simte Soarele care se ascunde în spatele Pământului. Conștientizează această profunzime incredibilă a spațiului.

Simte iubirea pe care o ai pentru Tată - întrucât Tatăl Divin este spiritul întregii creații, cu excepția Mamei Divine. Iar când această iubire devine atât de mare, încât nu o mai poți ține în interior, dă-i voie să se mute în ceruri, prin intenția ta. Din nou, dacă dorești, poți trimite această iubire în ceruri, plasând-o într-o mică sferă."

Sri Yukteswar spune să punem această iubire într-o mică sferă și, cu intenția noastră, să o trimitem în spațiu. El spune să o trimitem rețelei de conștiință unificată din jurul Pământului. Dacă nu știți ce este această rețea, atunci nu vă faceți griji, faceți doar ceea ce fac majoritatea popoarelor indigene din lume: trimiteți-vă iubirea către Soare. Ca și rețelele, Soarele este conectat cu toți ceilalți sori, cu stelele și cu întreaga viață de pretutindeni. Unii oameni, cum ar fi indienii Hopi din sud-vestul Statelor Unite, își trimit iubirea către Marele Soare Central - alt concept despre care nu a auzit toată lumea, dar care este la fel de valid. Alegeți orice, nu contează. Intenția este ca iubirea voastră să ajungă la întreaga viață, de peste tot.

Sri Yukteswar a continuat: *„Odată ce iubirea ta a fost trimisă în ceruri, la Tatăl Divin, din nou, așteaptă; așteaptă ca Tatăl să-Și trimită iubirea înapoi. Este absolut sigur că o va face în permanență. Tu ești pentru totdeauna copilul Său și te va iubi mereu. Și, exact ca în ca-*

zul iubirii Mamei, atunci când simți că dragostea Tatălui Divin intră în ființa ta, dă-i voie să se miște oriunde dorește. Este iubirea Tatălui tău și este pură".

Sfânta Treime este vie

„În acest moment are loc ceva ce rareori se întâmplă: Sfânta Treime este vie pe Pământ. Mama Divină și Tatăl Divin s-au unit cu tine, în iubire - iar tu, Copilul Divin, completezi triunghiul."

Conform lui Sri Yukteswar, Dumnezeu poate apărea în mod direct, numai atunci când ne găsim în această stare specială de conștiință. Așadar, ultimul pas al acestei meditații este cel de a deveni conștient de prezența lui Dumnezeu - peste tot în jurul și în interiorul nostru.

Pentru această parte a meditației, Sri Yukteswar mi-a prezentat o metodă foarte complexă de a deveni conștient de Dumnezeu, dar după ce am vorbit cu mulți înțelepți din diverse triburi din lume, simt că putem simplifica felul în care putem atinge această stare finală de conștiință. Este chiar foarte simplu: în momentul în care ați intrat în Sfânta Treime, puteți dobândi această experiență prin simplul fapt de a vă deschide inima către prezența lui Dumnezeu. Dintr-un motiv cunoscut doar de Divinitate, în starea de Sfântă Treime, prezența lui Dumnezeu poate fi percepută mai ușor.

Sri Yukteswar mi-a oferit și numele acestei meditații: Respirația Unificării. Dumnezeu este omniprezent, însă oamenii nu-L percep întotdeauna. Respirația Unificării vă poartă direct și conștient în prezența lui Dumnezeu.

Pentru unii, această stare de conștiință este tot ce e necesar pentru încheierea tuturor ciclurilor create de

viață - sau, altfel spus, reprezintă intrarea prin care putem aborda toate ceremoniile vieții, precum nașterea noastră în această lume, căsătoria sacră și moartea. După părerea amerindienilor, până și ritualurile săditului și secerișului necesită această legătură specială cu Marele Spirit, pentru ca recolta să crească și să fie sănătoasă.

Starea naturală de a fi este cea de a cocrea alături de Dumnezeu, sau Marele Spirit, pentru a face ca aceste cicluri ale naturii să aducă echilibru în viață. Potrivit celor spuse în Biblie, noi suntem ocrotitorii Grădinii (ai naturii), așa cum este descris în legenda lui Adam și Eva și, încă suntem protectorii ei - doar că, în aceste vremuri moderne, ne-am uitat menirea.

Fără legătura interioară cu Dumnezeu, suntem separați și pierduți - prin urmare, această meditație oferită de Sri Yukteswar reprezintă deschiderea spre amintirea Divinității, care ne permite, totodată, să ne amintim și să pătrundem în Spațiul Sacru al inimii.

A intra pe scenă

Apoi, Sri Yukteswar a devenit foarte ferm. M-a privit direct în ochi și mi-a spus: *„Drunvalo, vreau ca astăzi, când vei urca pe scenă, să prezinți publicului această meditație pe care tocmeai ți-am arătat-o"*. Părea foarte serios, iar eu m-am gândit că ar fi bine să nu-l contrazic. Apoi a făcut o plecăciune și a dispărut.

Îmi amintesc că am auzit o bătaie în ușă și am știut că mi-a venit rândul. Țin minte că eram ușor dezorientat. Nu știam ce să fac. Îmi planificasem deja temele pe care să prezint, iar asta părea să schimbe totul. I-am spus persoanei care venise după mine că voi mai întârzia un

minut, am închis ușa și mi-am chemat repede îngerii. Ei m-au sfătuit să fac așa cum mi-a spus Sri Yukteswar și mi-au spus că, într-un final, voi înțelege tot ce se întâmplă. Le-am ascultat sfatul și, în timp, am înțeles.

De îndată ce m-am aflat în fața publicului, am povestit ce mi se întâmplase și că vom intra în starea de meditație pe care Sri Yukteswar mi-a recomandat-o cu atâta forță. Am condus publicul prin pașii meditației, în timp ce eu aveam grijă să-mi amintesc toate cuvintele. Apoi s-a lăsat liniștea și... extazul.

După un timp, am fost scos din meditație de către un tânăr care m-a tras de mânecă și m-a anunțat că, în zece minute, trebuia să luăm pauza de masă. Toți cei din încăpere, cu excepția celor responsabili cu paza, se aflau în meditație profundă. Le-am cerut oamenilor să se întoarcă încet, dar, pentru prima oară în viața mea, am descoperit că în public erau foarte multe persoane care intraseră atât de adânc în meditație, încât nu puteau, sau nu își doreau să iasă din ea.

După mai multe încercări de recuperare a tuturor, mai rămăseseră încă treizeci de oameni care nu vroiau să se întoarcă. Am trimis la fiecare persoane care să încerce să-i trezească și, într-un final, au revenit cu toții - cu excepția unui tânăr care, la început, am crezut că va trebui dus la spital. După încă douăzeci de minute, în timp ce toți plecaseră la masă, tânărul s-a decis să-și deschidă ochii.

Nu mă puteam gândi decât: „Ce s-a întâmplat?" Avusesem o experiență care a persistat și după meditație. Puteam încă simți iubirea Mamei și Tatălui și prezența lui Dumnezeu peste tot și în tot.

Era minunat. Era superb.

În timp, am învățat să fiu foarte atent în privința meditației Respirației Unificării. Odată ce persoana intră în această stare, nu-și mai dorește să plece prea repede - este o senzație mult prea plăcută.

Așadar, dacă practicați această meditație, asigurați-vă că aveți suficient timp la dispoziție. Închideți-vă telefoanele și luați toate măsurile pentru a nu fi deranjați pe o perioadă nelimitată de timp. Lăsați ca experiența să se deschidă ca o floare de vară.

Este atât de simplu

Odată ce ați învățat Respirația Unificării, întotdeauna să intrați în această stare de conștiință înainte de a pătrunde în Spațiul Sacru al inimii. Altfel, oricât de mult v-ați strădui să găsiți spațiul interior, vă va scăpa de fiecare dată; se va ascunde, fără să lase nici o urmă.

După ce ați atins nivelul de conștiință oferit de Respirația Unificării, veți descoperiți că procesul devine tot mai simplu, până când vă veți afla în acel loc tot timpul. Potrivit tuturor mentorilor mei care cunosc meditația, acesta este idealul.

Sunt de părere că Respirația Unificării creează vibrația din interior care vă permite să descoperiți sfântul graal - Spațiul Sacru al inimii, locul în care Dumnezeu a creat la început tot ceea ce există.

Este atât de simplu.

Ceea ce ați căutat dintotdeauna, se află chiar în interiorul inimii voastre.

CAPITOLUL ȘASE

PĂRĂSIREA MINȚII ȘI PĂTRUNDEREA ÎN SPAȚIUL INIMII

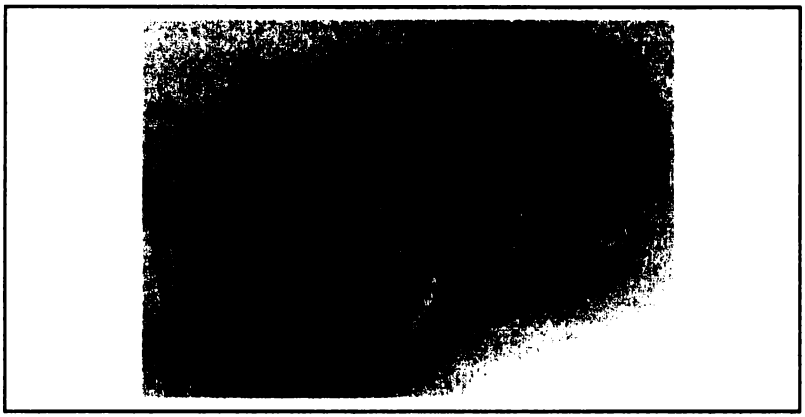

Primul exercițiu – a vă mișca prin corp
Al doilea exercițiu – pătrunderea în spațiul inimii
Al treilea exercițiu – mantra „om" pentru cap și „aah" pentru inimă
Două căi ce duc către Spațiul Sacru al inimii

Respirația Unificării constituie o condiție pentru pătrunderea în Spațiul Sacru din inimă. Cu toate acestea, mai sunt încă două obstacole de trecut, înainte de a intra în Spațiul Sacru.

În primul rând, pentru conștiința occidentală, Respirația Unificării nu este suficientă pentru descoperirea

locului în care se află Spațiul Sacru al inimii. De ce? Deoarece mintea voastră va crea întotdeauna o iluzie pentru a vă îndepărta de adevăr - mintea vă va spune mereu: „Nu îți asculta inima. Numai eu cunosc Sursa. Urmează-mă pe mine și logica mea și totul va fi perfect. Știința oferită de mine este unicul mod de a cunoaște adevărul". Utilizând rațiunea și procesul de gândire, mintea vă va ține captivi în interiorul capului. Atât timp cât rămâneți acolo, nu veți găsi niciodată Spațiul Sacru al inimii. Timp de mii de ani, mintea a ascuns puterea pe care o are inima.

În al doilea rând, trebuie să cunoașteți mobilitatea pe care o are spiritul în corpul uman. Fără această cunoaștere, nici un efort de a descoperi Spațiul Sacru nu va da rezultate. Trebuie să înțelegem că spiritul se poate mișca prin corp și că poate părăsi, la propriu, locația capului și a minții, pentru a intra în starea total modificată de conștiință și inteligență care poate fi găsită în inimă.

Din experiența personală și a miilor de oameni cu care am interacționat, am descoperit că depășirea procesului de gândire devine ceva simplă, atunci când știm exact ce avem de făcut. Dacă doar ascultați și/sau răspundeți la gândurile pe care le aveți, nu faceți decât să rămâneți prizonieri ai minții, iar gândurile voastre vor continua să se perpetueze, oprindu-vă să vă atingeți scopul dorit.

Există unele sisteme de meditație care vă ajută să depășiți sau să evitați mintea, cum ar fi meditația Vipassana, care presupune să stați în meditație timp de mai multe ore, până când dobândiți starea de nemișcare. Însă există și o cale mai simplă - și aceea este ca spiritul să părăsească cu totul capul și mintea - iar pentru pă-

trunderea în spațiul sacru al inimii, aceasta este unica metodă pe care o cunosc.

Rareori am întâlnit oameni care să știe că spiritul uman se poate mișca prin trupul uman. Majoritatea se uită la mine de parcă aș fi înnebunit, atunci când vorbesc despre asta. Cu toate acestea, majoritatea indigenilor înțeleg perfect - ei experimentează în procesele lor spirituale, exact acest fenomen.

Spiritul uman este separat de corp. Atunci când murim, noi (spiritul nostru) părăsim corpul și ne întoarcem într-o lume care pare a fi separată de cea în care trăim acum.

Corpul uman este ca o haină - o îmbrăcăm pentru a deveni oameni și o dăm jos pentru a deveni altceva. În studiile efectuate de mine, am descoperit că, în prezent, spiritul uman este concentrat, în general, în glanda pineală, în centrul capului.

Faptul că spiritul este localizat în glanda pineală înseamnă că ne experimentăm corpul din perspectiva perceperii lumii prin intermediul ochilor și a sentimentului că lumea exterioară este separată de noi.

Avem senzația că ne aflăm exact în spatele ochilor, deși putem experimenta și alte părți ale copului. Mulți dintre noi au avut trăirea de a-și plasa atenția în alte părți ale corpului - de exemplu, în mână sau în picior - dar facem acest lucru, având în continuare spiritul localizat în glanda pineală.

Există și alte căi de a experimenta copul uman și acum doresc să vă prezint una dintre ele. Înainte de a vă putea descoperi Spațiul Sacru din inimă, trebuie să înțelegeți și să simțiți această parte a cărții.

Primul exercițiu – a vă mișca prin corp

Acest exercițiu devine mai ușor de realizat, dacă vă gândiți la el ca fiind un joc - și chiar mai simplu, dacă vă permiteți să gândiți că sunteți un copil. Nu luați totul în serios - seriozitatea, care provine din minte, nu va face decât să se interfereze cu rezultatul acestui exercițiu. Distrați-vă! Tocmai natura voastră de copil vă va permite să pătrundeți în inimă - nu adultul din voi, care verifică totul prin procesele minții.

- Concentrați-vă atenția asupra mâinii drepte. Simțiți-vă interiorul mâinii și „rămâneți" acolo cât de mult puteți. Spiritul vostru cre simte mâna, se află încă în zona capului? Acesta ar fi calea obișnuită. (Vă pun să faceți acest exercițiu pentru că ***nu*** despre asta este vorba; concentrarea asupra mâinii înseamnă să rămâneți în interiorul capului.)
- Gândiți-vă că spiritul vostru - adică voi înșivă - este ceva separat de corp. Imaginați-vă că spiritul este o sferă foarte mică de lumină, cam de mărimea unei biluțe.

În următorul pas pe care îl vom face, vom ieși din zona capului, sub forma unei sfere micuțe de lumină și vom pătrunde în chakra gâtului. Dar, mai întâi, haideți să avem o discuție intelectuală, pentru a pregăti mintea.

Gândiți-vă la o clădire înaltă, care are un ascensor montat în afara ei. Liftul este din sticlă, astfel încât să puteți vedea ce este afară; puteți vedea întreaga clădire, pe măsură ce călătoriți de sus, până la parter. În timp ce coborâți, puteți vedea cum vârful clădirii se îndepărtează

de voi. Poziția voastră relativă se schimbă și vedeți clădirea dintr-o locație diferită, nu-i așa?

- Acum, închideți ochii (acest lucru este foarte important) și folosiți-vă doar imaginația pentru a vedea. Imaginați-vă că sunteți o mică sferă de lumină care iese din glanda pineală, sau din zona capului și se deplasează în jos, exact ca liftul de care vorbeam, spre chakra gâtului. Pe măsură ce ieșiți din zona capului, veți vedea în imaginația voastră că vă îndepărtați de capul fizic, exact ca de vârful clădirii. Nu vă gândiți la acest proces - asta vă va incomoda în ceea ce vă propuneți să faceți. Doar jucați-vă.
- Când ajungeți la chakra gâtului, veți vedea, sau veți simți cum capul vostru se află mult deasupra și veți avea senzația că vă uitați prin gât, fiind în interiorul lui. Conștientizați moliciunea gâtului din jurul vostru. Veți simți că vă aflați cam la nivelul umerilor. Dacă, la început, nu reușiți să faceți acest lucru, opriți-vă pentru o clipă, relaxați-vă și amintiți-vă că exercițiul este ca un joc. Continuați să-l faceți până când, cu ajutorul vizualizării interioare, puteți vedea sau simți cum spiritul vostru iese din regiunea capului și se deplasează spre gât.
- Întoarceți-vă în zona capului. Prin vederea interioară, veți vedea sau veți simți că trupul vostru se mișcă în jos, în timp ce spiritul se apropie de interiorul capului. Odată ce ați intrat din nou în cutia craniană, aveți grijă să vă îndreptați în direcția potrivită - către ochi. (Poate vi se pare comic ceea ce spun, sau poate considerați că se

întâmplă de la sine, însă unii oameni s-au întors în capul lor, cu fața în direcția greșită și acest lucru i-a dezorientat. Poate nu vi se va întâmpla vouă, însă dacă se întâmplă, pur și simplu întoarceți-vă în direcția ochilor și totul va reintra în normal.)

- Acum, părăsiți-vă din nou capul și îndreptați-vă, încă o dată, către zona gâtului. Când ajungeți acolo, conștientizați țesutul moale din jur.
- Întoarceți-vă din nou în cap, fiind atenți la schimbarea produsă în viziunea voastră interioară. Odată ajunși în cap, veți simți duritatea oaselor craniului ce vă înconjoară. Simțiți diferența.
- Din nou, coborâți în chakra gâtului și conștientizați țesutul moale care vă înconjoară. Simțiți diferența.
- De această dată vom merge mai departe. Deplasați-vă din zona gâtului, spre umărul drept. În vizualizarea interioară, presupunând că sunteți încă îndreptați spre partea din față a corpului vostru, observați cum capul este în stânga voastră. Simțiți oasele umărului.
- Acum, coborâți de-a lungul brațului drept și intrați în zona palmei. Priviți degetele din jur. Vi se vor părea foarte mari, întrucât dimensiunea voastră s-a micșorat. Simțiți că degetele se află în jurul vostru.
- Întoarceți-vă în umăr și apoi în gât. Opriți-vă întotdeauna în zona gâtului, ca punct de referință înainte de a intra în cap. Apoi, intrați din nou în cap, asigurându-vă că sunteți cu fața spre ochi. Simțiți duritatea craniului care vă înconjoară.

Ați încheiat primul exercițiu. Dacă doriți, puteți exersa mai mult, deplasându-vă spre diferite părți ale corpului. Deocamdată nu vă apropiați de inimă, dar mergeți oriunde altundeva doriți. Este corpul vostru. De fiecare dată, întoarceți-vă în zona gâtului și opriți-vă acolo, suficient de mult timp pentru a vă reorienta, înainte de a reintra în cutia craniană.

Al doilea exercițiu – pătrunderea în spațiul inimii

Acum suntem pregătiți să intrăm în inimă, însă nu vom pătrunde deocamdată în Spațiul Sacru. Mai întâi, trebuie să simțiți diferența dintre cap și inimă.

- ♥ Începeți după cum ați învățat, închizând ochii și ieșind din regiunea capului, spre chakra gâtului.
- ♥ Așteptați până simțiți că este momentul potrivit și, apoi deplasați-vă spre inima fizică, nu spre chakra (chakrele) inimii. Prin vizualizare internă, priviți sau simțiți inima fizică și simțiți cum vă îndreptați către ea. Când ajungeți la ea, intrați chiar prin membrana inimii, în interior.
- ♥ Ascultați și simțiți bătaia inimii. Simțiți cât de moale este țesutul care vă înconjoară. Simțiți cât este de diferită senzația, în comparație cu duritatea craniului. Inima este feminină, iar capul este masculin. Este atât de evident.
- ♥ Deși puteți rămâne acolo oricât doriți, cel mai bine e ca, la început, să nu stați mai mult de cinci minute. Nu vă preocupați deocamdată de Spațiul Sacru. Simțiți doar care este senzația de a fi în interiorul inimii.

- Atunci când considerați că e momentul, ieșiți din inimă, prin membrană, și urcați spre gât. Opriți-vă acolo pentru o clipă, pentru a simți gâtul, și apoi continuați să vă deplasați până la cap. Asigurați-vă că sunteți orientați spre partea din față, către ochi.
- Simțiți cum este să fiți înapoi în cap și comparați cu senzația pe care ați avut-o când ați fost în inimă. Conștientizați duritatea craniului și comparați-o cu frăgezimea țesutului inimii.

❁ ❁ ❁

Ați încheiat cel de-al doilea exercițiu.

Al treilea exercițiu – mantra „om" pentru cap și „aah" pentru inimă

Acum vom face cel de-al treilea exercițiu, de trei ori de la început până la sfârșit. Atunci când vă aflați în regiunea capului, incantați sunetul „om", iar când intrați în inimă, incantați sunetul „aah". Prin urmare, vă cer să vă folosiți vocea pentru a emite aceste sunete. Acest exercițiu este subtil, dar vă ajută să înțelegeți, la nivel celular, tot ce ați făcut până acum.

- Închideți ochii și simțiți oasele dure din jurul vostru. Intonați sunetul „om", o singură dată. Pe măsură ce emiteți acest sunet, simțiți cum rezonează în cutia craniană. Conștientizați.
- Apoi, coborâți în zona gâtului și opriți-vă acolo pentru o clipă. În continuare, deplasați-vă spre inimă, vizualizând cum vă apropiați de ea. Intrați în inimă și simțiți spațiul de acolo.

- Incantați sunetul „aah", o singură dată, și simțiți cum acest sunet rezonează în moliciunea inimii. Din nou, conștientizați totul.
- Părăsiți inima și urcați spre gât. Așteptați un moment, și apoi deplasați-vă spre cap. Simțiți duritatea craniului și emiteți sunetul „om".
- Repetați de două ori acești pași și apoi stați doar și simțiți diferența dintre aceste două spații - o diferență ca între bărbat și femeie.

❁ ❁ ❁

Ați încheiat cel de-al treilea exercițiu.

Două căi ce duc către Spațiul Sacru al inimii

În perioada în care am învățat cu înțelepții din tribul Kogi din America de Sud, aceștia mi-au spus că cea mai bună cale de a intra în Spațiul Sacru al inimii este să stai în picioare într-o cameră întunecată, cu ochii închiși, fără a consuma mâncare sau apă și fără somn, timp de nouă zile și nouă nopți. Ei au spus că, prin acest proces, Mama Pământ va veni și va arăta calea.

Stilul lor de viață le permite o astfel de meditație, însă pentru noi ar fi ceva foarte greu de îndeplinit. Înțelepții Kogi, care nu înțeleg prea bine societatea tehnologică, m-au rugat să prezint publicului pătrunderea în Spațiul Sacru al inimii în acest fel, însă eu știam că nu va fi deloc ușor. Le-am spus că pentru oamenii din lumea modernă, această meditație de nouă zile nu poate fi realizată. Poate că ar fi unele persoane care ar putea-o face, însă dacă ei doreau ca această meditație să ajungă la cât mai multe persoane, trebuia să găsim o altă cale.

Astfel încât mi-am întrebat călăuzirea interioară și, încet, mi-au fost dezvăluite alte două căi. Sunt convins că există și altele, însă acestea două aduc cu siguranță rezultate. Nu contează, de fapt, cum ajungeți înăuntru și, atâta timp cât inima rămâne într-o stare de puritate, veți reuși să vă întoarceți acolo mereu.

Pătrunderea în Spațiul Sacru al inimii nu implică un proces de învățare - mai degrabă, este un proces de reamintire, deoarece noi am fost dintotdeauna în acest loc, încă de la începuturi. Am ales să ne îndreptăm atenția spre această cale a conștiinței polarizate - însă, odată ce lecția va fi învățată, sunt convins că ne vom întoarce la starea primordială a Unimii.

Prima cale pe care am încercat-o s-a bazat pe descoperirile făcute de Institutul HeartMath în legătură cu câmpul toroidal al inimii - în mod deosebit, descoperirea torului mai mic, din cadrul torului mare. Premisa era că sursa propriu-zisă a acestui câmp electromagnetic enorm se afla în interiorul Spațiului Sacru al inimii. Prin urmare, dacă era să urmărim liniile geometrice de energie ale acestui câmp, am fi ajuns direct în acest Spațiu sfânt, iar eu am descoperit că acest lucru este adevărat.

Primă metodă prezentată este de natură masculină, însemnând că poate fi transmisă altcuiva și, dacă persoana respectivă face exact ce i se spune, rezultatul va fi întotdeauna același. Din nefericire, metodele masculine nu funcționează foarte bine pentru femei. Cea de-a doua metodă, de natură feminină, era atât de simplă, încât de abia am observat-o.

În capitolul următor, vom uni toate instrucțiunile pentru a crea o metodă unitară de atingere a spațiului

sacru al inimii. Deocamdată, trebuie doar să înțelegeți, la nivel mental, ceea ce vi se cere să faceți.

Experiența propriu-zisă va veni în curând - vom ajunge în locul în care inima fizică se va afla în fața noastră, iar atunci vom vedea sau simți, prin vizualizare interioară, cum câmpul toroidal vibrează în jurul inimii, concentrându-ne asupra torului interior.

Calea masculină de a pătrunde în inimă

Iată calea masculină: pe măsură ce vă îndreptați spre inimă și vedeți câmpul toroidal de dimensiuni mai mici, ridicați-vă deasupra lui până când îl vedeți de sus.

Acest câmp energetic este un vortex, așa cum am explicat mai devreme, care se mișcă în jurul inimii ca apa care se prelinge printr-un canal de scurgere. Se mișcă mai încet în marginea din afară și se accelerează, pe măsură ce ajunge în centru, iar apoi cade în interior -

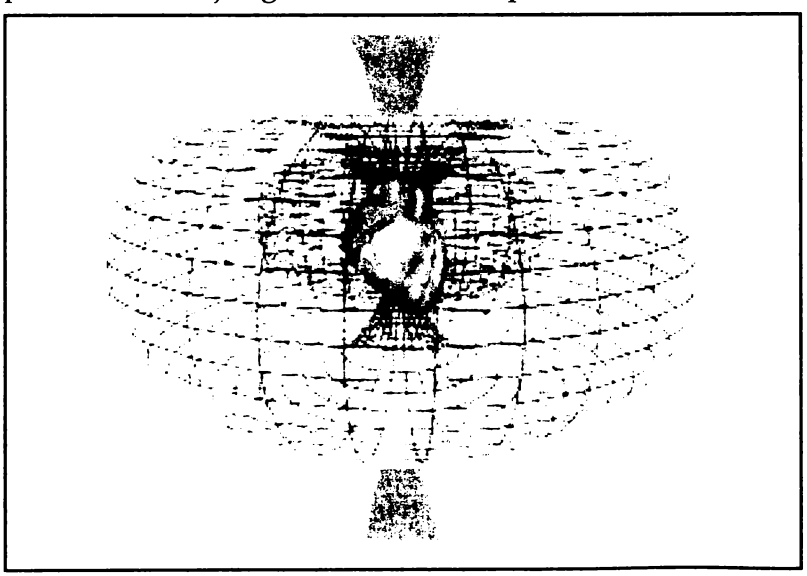

exact ca apa care cade prin canalul de scurgere. Pentru unii oameni, vortexul se mișcă în sensul acelor de ceasornic, iar pentru alții se mișcă în cealaltă direcție. Direcția în care se rotește poate fi legată de preferințele sexuale și nu pare să aibă vreo importanță în acest proces.

În această meditație, atunci când vedeți vârful câmpului toroidal, uitați-vă sau simțiți în ce direcție se mișcă. Apoi, ca o frunză ce plutește pe un râu, dați-i voie spiritului să se odihnească pe energia spiralată.

Simțiți cum vă rotiți - la început încet, dar pe măsură ce vă apropiați de centru, începeți să vă mișcați mai repede - până când, într-un final, intrați în centru și începeți să cădeți. Nu aveți de ce să vă fie frică. Dați-vă drumul și cădeți. În scurt timp veți conștientiza că totul este foarte, foarte liniștit. Ca și cum ați fi în ochiul unui uragan, vă aflați acum în Spațiul Sacru al inimii. Chiar ați ajuns.

Calea feminină de a pătrunde în inimă

Iată calea feminină: după cum am menționat, această cale este atât de simplă, încât la început nu am remarcat-o. Instrucțiunile sunt simple, iar experiența va diferi, în funcție de natura fiecărei persoane ce folosește această metodă. Nu contează dacă trupul vostru este de femeie sau de bărbat, însă, dacă în mod normal vă lăsați conduși de inimă, atunci această cale vi se potrivește.

Pentru calea feminină de a pătrunde în inimă, tot ce trebuie să faceți este să vă vedeți sau să vă simțiți cum vă apropiați de inimă și, apoi, să vă permiteți să pătrundeți prin membrană, exact cum am făcut mai devreme. Însă, de această dată, lăsați ca natura voastră feminină să

preia controlul și permiteți ca intuiția să vă conducă spre Spațiul Sacru. Apoi abandonați-vă și începeți să vă mișcați, știind că vă veți îndrepta direct spre acest loc sfânt din interiorul vostru.

❁ ❁ ❁

Încercați una dintre căi și, dacă nu funcționează, atunci încercați-o și pe cealaltă.

Amintiți-vă, sunteți copilul lui Dumnezeu. Cunoașteți acest loc, întrucât, aici, voi și Dumnezeu ați fost dintotdeauna uniți. Întotdeauna.

CAPITOLUL ȘAPTE

MEDITAȚIA SPAȚIUL SACRU AL INIMII

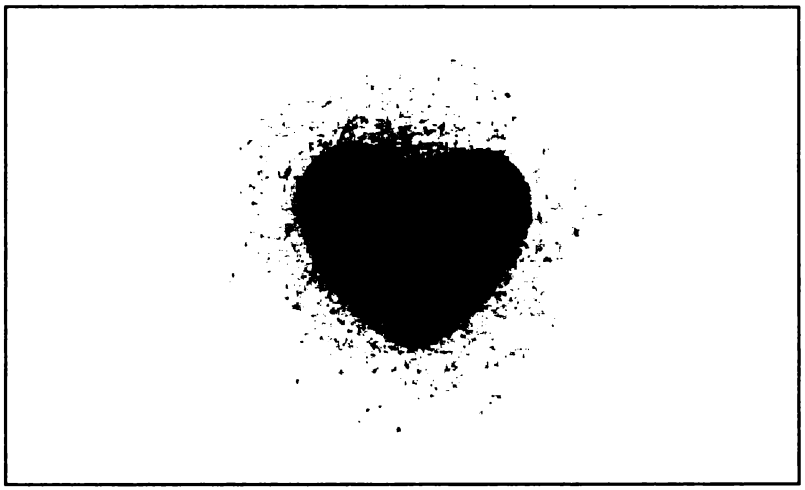

Pregătirea pentru meditație
Respirația Unificării
Alegeți-vă calea de a pătrunde în spațiul inimii
Explorarea Spațiului Sacru al inimii pentru prima oară
Reîntoarcerea în Spațiul Sacru al inimii

Avenit timpul să aplicăm tot ce am învățat, pentru a experimenta cu adevărat Spațiul Sacru din inima voastră. Dacă doriți, cuvintele din acest capitol vă vor conduce spre ceea ce mii de oameni au trăit: cel mai sfânt dintre locuri - propria voastră inimă, sursa creației.

(Pentru a nu fi nevoiți să citiți în timp ce meditați, vă recomand să înregistrați aceste cuvinte pe un CD și să le ascultați în timp ce țineți ochii închiși.)

Să nu aveți nici un fel de așteptări. Fiți asemenea unui copil și jucați-vă cu posibilitățile prezentate. Dacă experiența voastră este reală, veți ști imediat. Amintiți-vă că Iisus a spus: „Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea"; (Luca, 18:17)

Pregătirea pentru meditație

Găsiți un loc care să reprezinte pentru voi un spațiu perfect pentru meditație. Construiți un altar simplu, cu o lumânare și flori proaspete. Alegeți un loc în care să nu fiți deranjați - căci, în acest fel, nu numai că vă va fi mai ușor să meditați, ci vă va garanta o întoarcere sigură.

Folosiți o pernă pentru a vă susține coloana, dacă stați pe podea. Dacă stați așezați într-un scaun, lăsați picioarele să fie lipite de podea și țineți-vă spatele drept. Dacă stați în picioare, găsiți-vă centrul de gravitație și legănați-vă sau mișcați-vă încet, dacă trupul vostru v-o cere.

Pentru această meditație, este indicat să stați într-un loc foarte întunecat - cu cât este mai întunecat, cu atât mai bine: de fapt, la început, până și lumânarea poate incomoda. După ce ați făcut meditația de mai multe ori, nu mai este atât de important dacă e perfect întuneric, întrucât veți putea intra în acest loc, chiar și atunci când doar vă închideți ochii. Însă, la început, întunericul e foarte indicat. Cel mai bine este să folosiți și ceva cu care să vă acoperiți ochii, astfel încât să nu pătrundă deloc lumină; atunci nu mai contează dacă încăperea în care vă aflați este perfect întunecată.

Închideți ochii și începeți să respirați ritmic, astfel încât durata inspirației să fie egală cu cea a expirației. Respirați ușor și liniștit. Urmăriți respirația și renunțați la gândurile cotidiene; uitați de griji, pentru un timp. Urmăriți-vă respirația pentru câteva minute, până când vă relaxați complet. Nu există nici o grabă. Acolo unde doriți să mergeți, nu există timp.

Atunci când simțiți că a sosit momentul potrivit, mutați atenția de pe respirație, pe vizualizarea interioară, și începeți meditația Respirației Unificării, punctul de început pentru toate ceremoniile sacre.

Respirația Unificării

Pentru o descriere amănunțită a acestei meditații, vezi capitolul cinci.

- ♥ Alegeți un loc din natură pe care îl considerați a fi frumos și vizualizați acest loc cu cât mai multe detalii posibil. Dacă nu sunteți un tip vizual, ci unul care „simte" în alte feluri, atunci folosiți alte modalități de percepție. Simțiți iubirea pe care o aveți pentru natură și pentru Mama Pământ. Permiteți ca această iubire să crească în inima voastră, până când o simțiți în tot corpul.
- ♥ Când simțiți că este momentul potrivit, luați această iubire și plasați-o într-o mică sferă și, prin intenție, trimiteți-o adânc în Pământ, chiar în centrul Pământului. Arătați-i Mamei Divine cât de mult o iubiți. Lăsați-o să vă simtă iubirea. Apoi așteptați ca Mama Pământ să trimită această iubire înapoi către voi.

- Atunci când simțiți că iubirea trimisă de Mama Pământ vă intră în corpul energetic, lăsați-o să se miște oriunde vrea. Lăsați ca totul să decurgă spontan. Simțiți fluxul de iubire dintre voi înșivă și Pământ. Puteți rămâne în acest loc, oricât de mult timp doriți.
- Atunci când vi se pare potrivit, fără să întrerupeți fluxul de iubire dintre voi și Mama Pământ, îndreptați-vă atenția asupra Tatălui Divin. Prin vizualizare interioară, priviți sau simțiți cerul în timpul nopții, Calea Lactee, profunzimea spațiului cosmic. Priviți planetele și Luna cum strălucesc pe cer și simțiți prezența Soarelui ce stă ascuns în spatele Pământului.
- Permiteți-vă să simțiți iubirea pe care o aveți pentru întreaga creație și pentru Tatăl Divin. Când simțiți că este momentul potrivit, puneți această iubire într-o mică sferă și trimiteți-o în spațiu, cu intenția de a ajunge direct la Tatăl Divin. Trimiteți-o rețelelor din jurul Pământului, sau Soarelui sau Marelui Soare Central. Arătați-i Tatălui vostru cât de mult îl iubiți și... așteptați.

  Așteptați ca iubirea să se întoarcă de la Tatăl Divin, să vină pe Pământ și să intre în corpul vostru. Apoi, dați-i voie să se miște în orice direcție dorește și în orice loc. Nu încercați să controlați această iubire - simțiți-o doar.
- Acum, Sfânta Treime a prins viață pe Pământ. Mama Divină, Tatăl Divin și voi, Copilul Divin, sunteți uniți în iubire pură. Acesta este un moment sacru - pur și simplu, rămâneți alături de părinții voștri Divini și simțiți iubirea lor.

♥ Din acest loc al iubirii pure, deschideți-vă spre conștientizarea prezenței lui Dumnezeu, care se află pretutindeni în jurul vostru și care trăiește în interior. Simțiți această uniune a forțelor cosmice și respirați suflul vieții.

Alegeți-vă calea de a pătrunde în Spațiul inimii

Alegeți-vă calea care vi se potrivește pentru a pătrunde în Spațiul Sacru al inimii - folosind vortexul masculin al câmpului toroidal, sau calea feminină a intuiției. Nu contează ce metodă alegeți; voi hotărâți.

♥ Prin intermediul intenției și al voinței, părăsiți mintea și coborâți spre zona gâtului. Simțiți regiunea gâtului și îndreptați-vă apoi spre inima fizică. Dacă alegeți calea masculină, atunci ridicați-vă deasupra inimii, până când puteți vedea sau simți câmpul toroidal interior, vortexul. Apoi, ca o frunză deasupra unui râu, lăsați ca spiritul vostru să plutească peste vortexul aflat în mișcare, în direcția în care se rotește acesta. Simțiți cum vă mișcați în spirală, până când cădeți în centrul vortexului. Continuați să cădeți, până când simțiți că ați atins un loc nemișcat. Vă găsiți acum în Spațiul Sacru al inimii.

  Dacă alegeți calea feminină, intuitivă, priviți sau simțiți cum vă apropiați de inimă și treceți prin membrana ei, direct în interior. Odată aflați înăuntru, abandonați-vă intuiției și lăsați-vă călăuziți spre Spațiul Sacru al inimii.

♥ Ați ajuns. Primul lucru pe care îl faceți este să vă uitați în jur. Dacă e întuneric - ceea ce ar putea să

să intonați sunetul pe care îl știți din interiorul Spațiului Sacru. Vibrația acestui sunet vă va purta foarte rapid în Spațiul Sacru. Ați ajuns. Devine atât de simplu, atunci când cunoașteți deja calea.

- ♥ Cu ajutorul intenției, lăsați-vă călăuziți către micul spațiu din interiorul Spațiului Sacru al inimii. Acest spațiu este diferit pentru fiecare persoană, dar are calități asemănătoare.
- ♥ Odată ce știți că ați descoperit acest loc al creației, intrați și familiarizați-vă cu senzația dinăuntru. Observați că sunetul este mai înalt și că acest loc diferă, ca senzație, de orice alt loc din inimă. Aici a început creația. Poate că vă va lua ceva timp, sau poate veți înțelege imediat unde vă aflați: Creatorul a tot ce înseamnă viață locuiește în acest loc; în acest spațiu, toate lucrurile devin posibile.

❁ ❁ ❁

Oamenii cu care am lucrat mi-au arătat că una dintre cele mai simple căi de a-L vedea pe Dumnezeu este să invitați persoana pe care o iubiți cel mai mult să fie alături de voi în acest spațiu. Dacă sunt mai multe persoane pe care le iubiți foarte tare, alegeți una dintre ele.

Ați văzut filmul *Contact* *? Rasa avansată s-a prezentat pământencei care explora conștiința superioară,

* Film SF (1997) bazat pe romanul cu același nume al lui Carl Sagan, în care actrița principală, Dr. Eleanor Arroway (Jodie Foster), descoperă un mesaj de la o inteligență extraterestră, al cărui decodificare o conduce, într-un final, să întreprindă o călătorie în inima universului. N.T.

sub forma tatălui ei pe care îl iubea mai mult decât pe oricine. Acest lucru a făcut ca ea să accepte, cu mai multă ușurință, ceea ce i se întâmpla.

Așadar, invitați persoana pe care o iubiți cel mai mult - indiferent dacă este sau nu în viață - întrucât în acest loc, toate inimile sunt strâns conectate.

Odată ce această persoană apare alături de voi în Spațiul interior, nu mai există indicații. Permiteți să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple, căci Dumnezeu va ști ce trebuie făcut.

Întoarceți-vă în Spațiul Sacru al inimii în fiecare zi și continuați să-l explorați. Este dreptul vostru din naștere de a vă aminti cine sunteți cu adevărat și de ce vă aflați aici, pe Pământ.

Voi sunteți preaiubitul copil al lui Dumnezeu, care are un vis că este ființă umană, pe o mică planetă, în mijlocul neantului. Ce se va întâmpla atunci când vă reamintiți cine sunteți cu adevărat? Numai voi puteți ști asta.

Acum știți cum să ajungeți *Acasă*. În interiorul Spațiului Sacru al inimii au luat naștere toate lumile, toate dimensiunile, toate universurile și întreaga creație. Prin propria voastră inimă, toate celelalte inimi sunt interconectate cu întreaga viață de pretutindeni!

CAPITOLUL OPT

MER-KA-BA ŞI SPAŢIUL SACRU AL INIMII

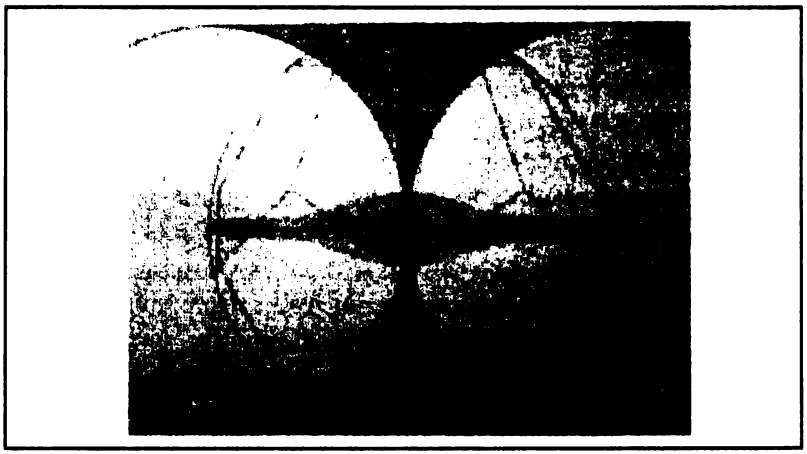

Unirea Spaţiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba
Îngerii ne explică

Mulţi studenţi au dorit să afle mai multe despre următorul nivel de instrucţiuni pentru corpul de lumină, Mer-Ka-Ba. Toate aceste informaţii le-am acumulat de-a lungul a nouăsprezece ani, întrucât totul se întâmplă la momentul potrivit, într-o ordine Divină.

Mai există un nivel, sau o parte, dar aceasta se va revela în viitor, atunci când va decide Dumnezeu. Deocamdată nu am informaţii decât pentru aceasta ultimă parte, cea de-a treia. Atunci când cele trei părţi sunt combinate, adevărata înălţare poate începe.

Mulți oameni au preluat învățătura Mer-Ka-Ba din cele două volume *Străvechiul Secret al Florii Vieții*, au frecventat un atelier de lucru de-al meu, sau au vizionat casetele video FOL* și s-au decis să predea această informație. Un asemenea lucru este grav pentru Pământ. Acești oameni consideră că învățătura Mer-Ka-Ba este încheiată și că, prin schimbarea unor aspecte ale ei, vor reuși să ajungă la nivelul „adecvat" de conștiință. Nu este adevărat. Nici o cantitate de cunoaștere a științei Mer-Ka-Ba, care se bazează numai pe formele de energie, nu va face acest lucru - indiferent de unde sau de la cine vine din univers.

Conștiința Melchizedek, care este mai veche decât însăși toată această creație, a fost martora începutului creației din acest univers spațiu/timp/dimensiune, unul dintre multitudinea de universuri. Din această experiență, tradiția Melchizedek a înțeles că, prin trăirea celor trei părți ale Mer-Ka-Ba, spiritul individualizat este întotdeauna adus înapoi la prezența conștientă a lui Dumnezeu, din interiorul Spațiului Sacru al inimii - pentru a începe din nou creația, într-o nouă formă. Și exact aici duce, în cele din urmă, experiența Mer-Ka-Ba.

Dar înainte să poată avea loc, spiritul trebuie să-și amintească de cele trei părți, să le combine în una singură și să trăiască experiența. În acest capitol și în următorul, veți afla care este cea de-a doua parte - combinarea Spațiului Sacru al inimii, cu câmpul Mer-Ka-Ba uman.

Dacă nu ați învățat meditația Mer-Ka-Ba, este bine să v-o amintiți doar înăuntrul Spațiului Sacru al inimii. Într-un final, vă va deveni limpede că activarea corpului

* Abreviere pentru *Flower of Life - Floarea Vieții*. N. T.

de lumină este o parte necesară din experiența voastră ca om, chiar și dacă trăiți în Spațiul Sacru al inimii, întrucât face legătura între inimă și minte, astfel încât inima să poată crea *dinăuntrul* minții.

Există un număr mare de tipare geometrice Mer-Ka-Ba - sunt cunoscute peste o sută de mii de modele în tot universul. A fost necesară întrega perioadă încă de la începutul creației pentru a înțelege aceste forme ale Mer-Ka-Ba și a le lega de existență și conștiință.

Omenirea lucrează cu primul și cel de-al doilea tipar posibil, care sunt asociate cu tetraedrul în formă de stea. Deși există mult mai multe, deocamdată celelalte forme nu se potrivesc conștiinței umane, indiferent de ce susțin unele persoane. În realitate, ele pot chiar dăuna.

În timp, toate vor fi revelate; nimic nu va rămâne necunoscut. Totul se întâmplă la timpul potrivit.

Doar nu v-ați lăsa copilașul de trei ani să conducă un camion, nu-i așa?

Unirea Spațiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba

Mi-aș dori să împărtășesc experiența pe care am avut-o atunci când Spațiul Sacru din inimă s-a unit cu Mer-Ka-Ba, întrucât povestea în sine va da multe explicații. Cu toate acestea, să aveți în vedere că atunci când va veni timpul să aveți și voi această experiență, în mod cert va fi diferită de a mea.

Experiența mea părea să se fi întâmplat accidental, însă desigur, nu a fost un „accident". Mă aflam în meditația Mer-Ka-Ba și mă deplasasem din câmpul corpului de lumină, în Spațiul Sacru al inimii. Am intrat în peștera mea și am intrat în spațiul din interiorul Spațiului

Sacru. M-am așezat în cercul meu plin cu apă care curgea în afară, cu fața spre perete - așa cum făcusem de multe ori înainte.

Fără să mă gândesc la ceva anume, am început să fiu conștient de propria respirație. Deschizând ochii, m-am uitat la peretele de piatră din fața mea. Peretele a devenit transparent, exact ca și înainte - cu excepția că, de această dată, spațiul dintre pietre a început să se umple cu o lumină albă, strălucitoare. Lumina devenea tot mai puternică, până când peștera a dispărut și eu m-am simțit cufundat într-un câmp solid de lumină albă, din care nu puteam vedea nimic. Parcă orbisem.

Era un lucru foarte neobișnuit - nu mai văzusem niciodată așa ceva. Nu simțeam frică. Cu toate acestea, șira spinării mi s-a îndreptat și eram foarte atent la ce se întâmpla. Îmi amintesc cum energia a crescut în corp - o

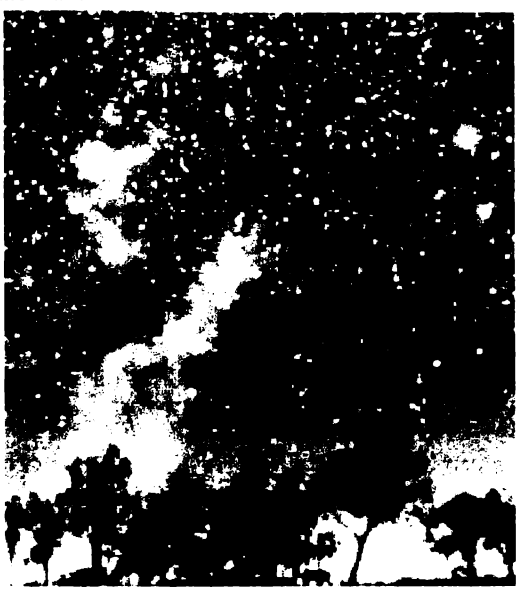

senzație similară cu cea experimentată atunci când am avut prima trezire Kundalini. Părea să nu am nici un control asupra situației. Orice ar fi fost, pur și simplu se întâmpla și era extrem de puternic.

Treptat, lumina albă a cedat și am putut vedea cum ieșeam încet prin peretele de piatră și pluteam pe suprafața planetei, în spațiul din jurul ei. Mi-a trebuit un minut ca să înțeleg și să-mi dau seama că mă aflam în câmpul meu Mer-Ka-Ba, înălțându-mă rapid în spațiul cosmic.

În mod instinctiv știam că Spațiul Sacru al inimii mele s-a combinat cumva și a fuzionat în interiorul meu cu Mer-Ka-Ba, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta.

Am privit în urmă pentru a vedea cum această zonă a planetei, pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine, rămânea în urma mea. M-am întors și am privit către spațiul vast al stelelor și la spațiul aproape egal al întregii planete de dedesubtul meu. Eram uluit și extrem de entuziasmat. Ce anume a provocat acest lucru? Nu știam. Ce însemna? Nu știam. Nu aveam de ales decât să privesc ce se întâmpla cu mine.

Mă aflam într-un vehicul de ascensiune, la aproximativ un km deasupra suprafeței planetei, mișcându-mă cu mare viteză. Sub mine se afla o lume primitivă, cu junglă, păduri și oceane vaste, dar fără viață animală pe care să o văd sau simt. Chiar în clipa în care m-am gândit să mă apropii de suprafața planetei, vehiculul de ascensiune a coborât, exact așa cum mi-am dorit.

De ce se petreceau toate acestea? Ce se întâmpla? Aveam atât de multe întrebări. Știam, într-un fel, că toate acestea aveau o mare importanță, însă nu puteam face nimic alceva decât să experimentez și să privesc cum se desfășura totul.

Atunci am devenit conștient de prezența lui Dumnezeu în tot ce mă înconjura și în interiorul meu și în principiile călăuzitoare care îmi ofereau această experiență - oricare ar fi fost ele. Am fost inundat de cunoaștere și am aflat răspunsurile la toate întrebările mele; răspunsul venea imediat ce apărea o nouă întrebare. Am continuat să planez deasupra planetei, simțindu-mă ca și cum m-aș fi născut într-un univers cu totul nou, pe care nu l-am mai văzut până acum.

Era fantastic!

După aproximativ o oră, m-am trezit ca dintr-un vis, cu imaginile și senzațiile acelui loc încă vii în sufletul meu. Apoi, zile întregi nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Îngerii ne explică

Îngerii au venit la mine la scurt timp după această experiență. Păreau a fi foarte încântați, iar Lumina lor strălucea mai puternic decât văzusem vreodată. Mi-au spus că ajunsesem, în sfârșit, la al doilea nivel. Sincer, la acea vreme nu înțelegeam la ce se referă, dar uneori înțeleg mai greu .

Îngerii mi-au explicat ce s-a întâmplat: axa propriului Mer-Ka-Ba și cea a câmpului toroidal generat de Spațiul Sacru, s-au aliniat și au devenit una singură. Altfel spus, câmpul toroidal al Mer-Ka-Ba și cel al inimii, s-au sincronizat. Între axele ambelor câmpuri sunt doar șapte centimetri, dar ar putea la fel de bine să fie șapte kilometri, pentru că ei fac ca experiența să nu se poată realiza la întâmplare, determinând inima și mintea să rămână separate până când vine momentul potrivit pentru a fi reunite.

Îngerii mi-au mai spus că această experiență va fi diferită pentru fiecare persoană în parte, dar că e util să știm despre această posibilitate - și că trebuie doar să avem răbdare. Pentru unii, această sincronizare va apărea repede, în timp ce pentru alții poate dura ani de zile.

Oricum și oricând va avea loc, va fi perfect și se va încadra în ordinea Divină.

La final, mi-au spus că atunci când cineva se simte pregătit, este util să folosească atât imaginația minții, cât și visarea inimii, pentru a vedea și simți cum cele două axe se unesc în una singură, dar să nu avem nici un fel de așteptări. Momentul în care se va întâmpla, depinde de Dumnezeu și nu se poate face nimic pentru a forța ca acest proces să aibă loc.

Întotdeauna depinde de momentul „potrivit".

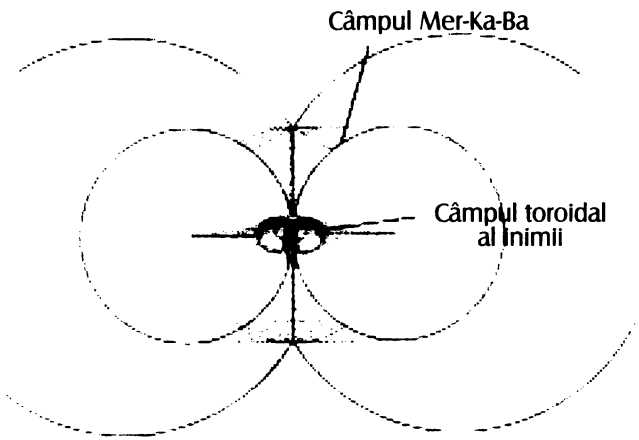

Mer-Ka-Ba și câmpul toroidal
al spațiului sacru al inimii - contopite și unite

CAPITOLUL NOUĂ

CO-CREAREA CONȘTIENTĂ DIN INIMA CONECTATĂ LA MINTE

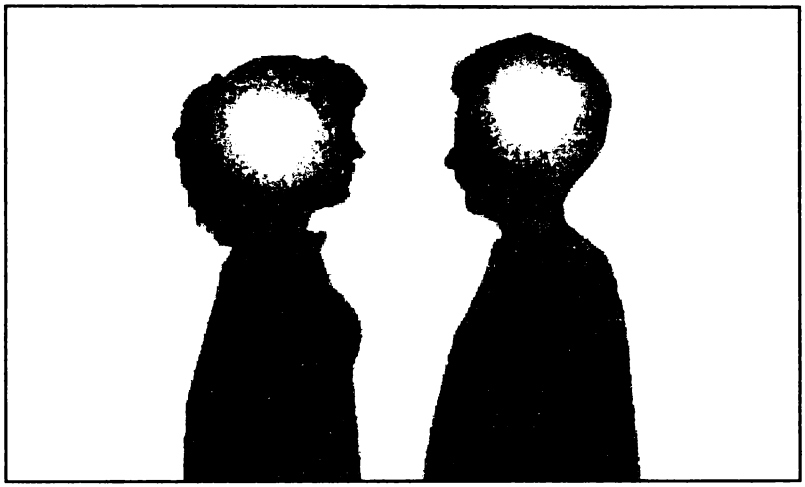

Thoth ne vorbește
A crea prin intermediul inimii
A crea prin intermediul minții
Rațiune versus sentimente și emoții
Visați un vis despre o Lume Nouă

Co-crearea conștientă începe odată cu dobândirea cunoașterii felului în care se poate trăi înăuntrul propriului Mer-Ka-Ba unit cu Spațiul Sacru al inimii - având spiritul localizat în micuțul spațiu din interior. Din această stare de conștiință se poate crea și materiali-

za direct în lumea exterioară. Să știți însă că, în acest stadiu, creația este încă limitată, întrucât nu ați atins încă cel de-al treilea nivel. Totuși, este locul perfect pentru începerea procesului de învățare.

Aș dori să vă prezint posibilitatea co-creării conștiente în interiorul micului loc din Spațiul Sacru al inimii. Dinăuntrul acestui spațiu străvechi putem vindeca toate problemele și recrea o lume de iubire și echilibru.

Această posibilitate există chiar și dacă nu sunteți conștienți de Mer-Ka-Ba, însă unirea corpului de lumină cu Spațiul Sacru al inimii prezintă un nivel diferit de posibilități. Aveți totuși în vedere că posibilitățile depline ale potențialului uman și ale co-creării conștiente nu se vor arăta decât atunci când sunt cunoscute și stăpânite toate cele trei niveluri - însă trebuie să începem de undeva.

Thoth ne vorbește

Thoth și alți maeștri înălțați, inclusiv perechea sa feminină, Shesat, s-au întors de curând din dimensiunea spațiu/timp de dincolo de „Marele Zid" - sau vidul dintre octavele spre care se îndreaptă, în prezent, omenirea, în evoluția ei. În trecut, prenumele lui Thoth reprezenta o calitate a sa - și era *Chiquetet*, care înseamnă „căutătorul înțelepciunii". Când Thoth s-a întors din următoarea octavă a universului, personalitatea sa era complet schimbată. Dorința lui constantă de a înțelege realitatea, fusese înlocuită printr-o cunoaștere care transcendea această căutare și era atât de calm în interiorul său.

El mi-a apărut, s-a uitat la mine și mi-a spus:

„Drunvalo, noi, cei de pe Pământ, am căutat relația dintre experiența umană și creație, încă de la începutu-

rile timpurilor. Noi toți [referindu-se la maeștrii înălțați] *am încercat să înțelegem felul în care gândirea umană, acțiunile și miracolele sunt legate între ele. Un timp am crezut că am înțeles - însă acum știm că este mai mult decât atât.*

Acum știm că atunci când cineva creează dinăuntrul capului, folosindu-și mintea, această persoană utilizează, pentru a crea, un instrument al polarității - mintea. Chiar dacă intenția este cea de a crea ceva bun, într-un mod sau altul, mintea va crea întotdeauna atât bine, cât și rău, întrucât aceasta este natura ei.

Eu vă sugerez să creați numai dinăuntrul Spațiului Sacru al inimii, căci inima nu cunoaște decât unitatea și va crea intenția, întrucât aceasta este concepută fără partea sa întunecată".

Pentru mine, aceasta a fost o revelație fenomenală. L-am privit pe Thoth și am știut imediat că ceea ce spune este adevărat. Eram foarte entuziasmat - așa cum devin mereu, atunci când înțeleg ceva de mare importanță - și de abia așteptam să încerc ceea ce mi-a sugerat.

A crea din Spațiul inimii

Oamenii s-au rugat la Dumnezeu pentru a schimba circumstanțele din lumea exterioară, încă de la începutul conștientizării faptului că El există - însă se pare că El nu ne ascultă întotdeauna rugăciunile.

De ce? V-ați întrebat vreodată: *De ce nu ne dă Dumnezeu ceea ce cerem?* În Biblie se spune: „Cere și ți se va da". Dar nu se întâmplă așa. Poate că cele prezentate în continuare vor oferi un răspuns.

Haideți să discutăm despre creație și actul de a crea. Adeseori ni se spune, la școală și acasă, că ne aflăm la mila elementelor și a efectelor întâmplătoare ale legilor fizicii. Desigur, dacă acesta este adevărul vostru, atunci sunteți limitați de această credință și ea devine realitatea în care trăiți. Dar, cu mult timp în urmă, oamenii nu gândeau așa. Ei credeau într-o latură spirituală a realității în care spiritul uman putea schimba lumea din exterior, prin intenția lor interioară.

În cartea *Efectul Isaia**, Gregg Braden face referire la faptul că, în anul 1947, arheologii au descoperit lângă Manuscrisele de la Marea Moartă, un document numit Cartea lui Isaia. Acest manuscris vechi descrie felul în care oamenii au puterea de a influența posibilitățile viitoare și profețiile și de a schimba lumea, pornind din interiorul lor.

În prezent, cultura noastră tehnologică consideră că această capacitate ține de domeniul fanteziei.

Chiar așa să fie? Dacă nu putem influența prezentul și viitorul, atunci înseamnă că tot ceea ce ne-a spus Iisus au fost minciuni. Nu a înfăptuit Iisus miracole, cum ar fi modificarea structurii moleculare a apei, preschimbând-o în vin? El chiar a înviat o persoană din morți! Știința modernă consideră că aceste povestiri sunt simple legende, întrucât există puține lucruri în știință care să poată susține aceste miracole.

Iisus ne-a spus: „Adevărat zic vouă, cel ce crede în mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face". (Ioan, 14:12) Așadar, ce putem spune despre noii copii care apar peste tot în lume? Ei

* Publicată la EDITURA FOR YOU. N. T.

pot face ceea ce a făcut Iisus, iar lumea științifică a înregistrat acest fenomen în publicații periodice prestigioase, precum *Nature Jurnal* și revista *Omni.*

Savanții nu înțeleg încă modul prin care acești copii pot crea fenomene paranormale atât de uimitoare, însă consemnează ceea ce se întâmplă. Aceasta este, de acum, o dovadă materială. Așadar, cum se încadrează, în toate acestea, Spațiul Sacru al inimii?

Înainte să explic, trebuie să aruncăm o privire asupra felului în care mintea creează un miracol, iar apoi să comparăm acest lucru cu actul creativ al Spațiului Sacru din interiorul nostru.

A crea din interiorul minții

Adeseori, atunci când ne rugăm la Dumnezeu pentru ceva de care avem nevoie, nu se întâmplă nimic. *Efectul Isaia* explică în mod clar motivul pentru care lucrurile stau astfel. Manuscrisele străvechi spun că fiecare miracol începe cu atenția, sau concentrarea minții - vă concentrați atenția minții asupra a ceea ce vreți să se întâmple.

De exemplu, să presupunem că doriți să vă vindecați de o boală dificilă și, prin urmare, vă concentrați gândurile pe vindecarea acestei părți din corp.

Bineînțeles că aceasta nu e suficient pentru a crea cu adevărat, dar este un pas esențial pentru începerea procesului de vindecare.

După atenție, adăugați intenția. Pentru a continua exemplul dat, după ce v-ați plasat atenția asupra părții afectate din organism, emiteți intenția ca boala să dispară. Dar tot nu este suficient. Pentru a avea un rezultat,

trebuie implicate trei alte părți - corpul mental, cel emoțional și cel fizic.

Corpul mental, sau mintea, trebuie să-și imagineze că partea respectivă este deja vindecată; trebuie să mențină în minte această imagine a organului respectiv ca fiind complet vindecat și sănătos. Pe deasupra, trebuie să știe sigur dacă această vindecare este în curs de desfășurare în prezent, sau se va face la o anumită dată din viitor, în funcție de ceea ce sunteți în stare să acceptați.

Puteți accepta o vindecare instantanee, sau tiparul vostru de credințe are nevoie de mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea? Acest lucru este foarte important, dar tot nu e suficient.

În continuare, trebuie să se implice și corpul emoțional. Persoana trebuie să simtă sentimentul a ce înseamnă să fii complet vindecat, a nu mai fi bolnav. Trebuie să simțiți cu adevărat această emoție și nu numai să vă gândiți că aveți acel sentiment. Acest pas prezintă pentru mulți oameni o dificultate, însă fără implicarea corpului emoțional, nimic nu se poate întâmpla.

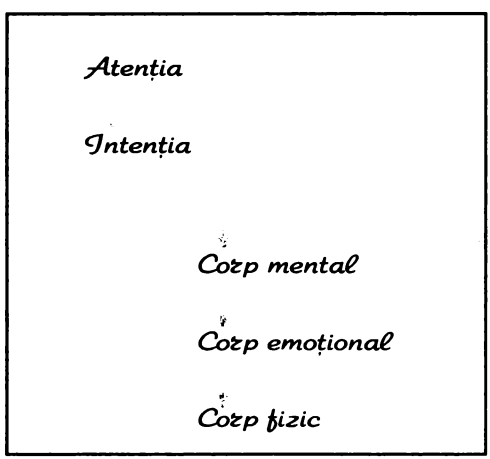

Dar tot mai lipsește ceva. Vă puteți ruga să fiți vindecați; atenția poate fi concentrată complet asupra bolii; intenția este aceea ca boala se vindecă; mintea poate ști că organismul este vindecat, sau că este pe cale să se vindece; iar corpul emoțional poate simți emoția - să spunem, bucuria - ca și când corpul vostru ar fi pe deplin sănătos. Însă, până când nu este implicată și a treia parte, nu veți obține nici un rezultat.

Câți oameni s-au rugat pentru ceva, utilizând cele de mai sus, știind că așa va fi, cerând ore întregi un rezultat și totuși - nimic. Asta pentru că nu a fost introdusă în ecuație și cea de-a treia parte. Aceasta este partea pe care toată lumea o uită, sau nu o recunoaște.

Ultima parte, aspectul trecut cu vederea, este corpul fizic. În exemplul nostru, persoana trebuie să simtă că partea afectată este complet normală și sănătoasă. Asta nu înseamnă să simțiți un tipar mental, sau o conștientizare a ceea ce e în trup, ci să aveți chiar senzația corporală în care să simțiți felul în care vă răspunde corpul. Nu mai simțiți durere; în schimb, simțiți vitalitate în zona asupra căreia vă concentrați. Simțiți sănătatea și frumusețea trupului vostru. Atunci când acest ultim pas al feedback-ului dat de corp începe, vor urma și miracolele.

Însă ar mai fi de adăugat ceva ce nu s-a discutat în *Efectul Isaia*, întrucât Thoth spune că atunci când creăm dinăuntrul minții, creăm ambele polarități ale intenției noastre. Prin urmare, dacă ne rugăm pentru pace, creăm atât pacea, cât și războiul.

Este exact ceea ce vedem astăzi în lume. Milioane, dacă nu miliarde de oameni, se roagă și-și doresc pacea, dar pe planeta noastră există atât zone cu pace, cât și

zone de război. (În prezent, pe planetă sunt patruzeci și șase de războaie.) Așadar, haideți să aprofundăm situația.

Rațiune versus sentimente și emoții

Mintea creează prin intermediul gândurilor, iar gândurile vin unele după altele, folosind rațiunea. Prin urmare, în situațiile create de minte, se poate urmări în mod logic calea prin care realitatea a fost transformată dintr-o stare în alta. Chiar dacă este vorba de un miracol, tot va avea un fir logic care poate fi urmărit.

Însă, așa cum am spus, va genera întotdeauna ambele părți ale polarității intenției inițiale.

Însă inima este complet diferită. Inima creează prin intermediul viselor și al imaginilor, care se manifestă prin sentimente și emoții. Această formă de creație nu folosește logica și, prin urmare, nu trebuie să aibă o rațiune pentru a trece dintr-un stadiu în altul.

De exemplu, dacă vă rugați să plouă, folosindu-vă inima, ploaia poate începe imediat, chiar dacă, cu doar câteva clipe în urmă, nu exista nici un nor pe cer. Este exact ca în vise; acum te afli în Italia, iar în doar câteva momente, în Canada, într-un cadru complet diferit. Cum ai ajuns din Italia în Canada, în doar câteva secunde? Bineînțeles, noi acceptăm că acest lucru este posibil în visele noastre, dar nu și în lumea tridimensională. Să fie chiar așa?

Visați un vis despre o Lume Nouă

Ultimele informații pe care trebuie să le co-creați conștient, constau în înțelegerea experimentală că, indiferent de cum vi se arată vouă, în interiorul Spațiului Sa-

cru al inimii va exista întotdeauna o legătură directă cu realitatea tridimensională a stelelor și planetelor. Uneori, această legătură nu se va prezenta imediat, dar dacă veți continua să pătrundeți în acel spațiu sfânt, o veți găsi.

Acest lucru este foarte important, deoarece tocmai legătura cu stelele și planetele permite ca visele inimii să se materializeze în această lume. Așadar, înainte de a începe să creați dinăuntrul Spațiului Sacru al inimii, descoperiți legătura de întoarcere în această lume, cu ajutorul stelelor și planetelor, pentru a afla adevărul.

Vă cer să intrați în Spațiul Sacru, să vă uniți inima cu câmpul Mer-Ka-Ba și să începeți să visați un vis despre o lume nouă și sănătoasă.

Aplicați tot ce cunoașteți pentru a co-crea conștient, alături de Dumnezeu, un nou corp, o nouă viață și, într-un final, o nouă lume. Această putere reprezintă dreptul vostru din naștere și moștenirea voastră, întrucât sunteți fiul sau fiica lui Dumnezeu.

Dinăuntrul relației voastre intime cu Dumnezeu, toate lucrurile devin posibile.

❁ ❁ ❁

Aceste instrucțiuni reprezintă o cale care duce la înțelegerea că trupul vostru este lumină, că lumea în care trăiți este lumină și că ambele sunt conectate la conștiința voastră.

A trăi în Spațiul inimii înconjurată de câmpul energetic al propriului Mer-Ka-Ba, a trăi și a crea dinăuntrul acestuii Spațiu Sacru, reprezintă următorul pas către înțelegerea adevărului a cine sunteți cu adevărat și începutul îndeplinirii menirii voastre sacre pentru care exis-

tați. În acest punct, veți înțelege cu siguranță că vă aflați în procesul de înălțare spre ceruri...

Doresc să închei cu cuvintele unui vechi prieten al nostru, al tuturor:

„Puteți considera că sunt un visător,
dar nu sunt singurul.
Poate că într-o zi ni te vei alătura,
*iar lumea va trăi ca Unul."**

John Lennon

* Versurile refrenului din cântecul *Imagine*, compus de John Lennon în anul 1971. N.T.

Când am creat lumea

Mă simțeam singur să fiu doar Unicul
Astfel am făcut doi.
Și apoi ai apărut tu.
Erai atât de frumos, cu ochii tăi plini de inocență,
Însă te iubeam de la depărtare - și, totuși,
atât de aproape.
Te iubeam în feluri în care nu le puteai înțelege.
Nu știai că priveam prin ochii
Fiecărei persoane pe care o întâlneai,
Și nici nu îmi auzeai vocea în adierea vântului.
Ai crezut că Pământul este doar noroi și pietre,
Nu ți-ai dat seama că este corpul meu.
Atunci când dormeai, ne întâlneam în inima ta
Și făceam dragoste cu spiritele noastre, ca Unul.
Dădeam naștere unor lumi noi, cu atâta pasiune!
Însă când te trezeai, nu-ți mai aminteai nimic.
Credeai că este doar un alt vis.
Era doar încă o zi în singurătate.
Însă eu te aștept în inima ta, iubirea mea,
pentru totdeauna.
Deoarece adevărul iubirii și al
Unimii noastre va exista mereu.
Iubirea noastră este Matricea a Tot Ceea Ce Există.
Adu-ți aminte, dragul meu.
În inima ta, te voi aștepta mereu,
În acel loc unic și atât de mic.

Drunvalo

CÂTEVA EXPLICAȚII DESPRE *Mer-Ka-Ba*

Ce înseamnă „Mer-Ka-Ba"?

Termenul **Mer-Ka-Ba** este alcătuit din trei cuvinte mai mici: **Mer**, **Ka** și **Ba**. Aceste cuvinte, așa cum le folosim noi, provin din limba egipteană străveche. Există mai multe feluri în care poate fi pronunțat cuvântul Mer-Ka-Ba, cum ar fi *Mer-Ka-Bah*, *Merkava* și *Merkavah*. Eu pronunț în general cuvântul, accentuând a doua silabă: Mer-KA-ba. Alții îl pronunță punând accentul simetric, pe fiecare silabă: Mer-ka-ba.

Mer se referă la un anumit tip de lumină ce era înțeleasă în Egipt, în timpul celei de-a optsprezecea dinastii. „Mer" era privit ca fiind două câmpuri de lumină care se rotesc în sensul invers al acelor de ceasornic și în același spațiu. Aceste câmpuri sunt create atunci când o persoană execută anumite tipare de respirație.

Ka se referă la spiritual individual al unei persoane.

Ba se referă la interpretarea pe care o dă spiritul propriei sale realități. În realitatea umană, Ba este considerată a fi realitatea corpului, sau cea fizică. În alte realități, unde spiritele nu au corpuri, Ba definește conceptul sau interpretarea realității din tărâmul în care aceste spirite există.

Ce este Mer-Ka-Ba?

Mer-Ka-Ba este un câmp de lumină ce se rotește în sensul opus acelor de ceasornic, generat prin mișcarea anumitor forme geometrice ce afectează spiritul și corpul deopotrivă.

Este un vehicul ce poate ajuta mintea, corpul și spiritul să acceseze și să experimenteze alte planuri ale realității sau alte posibilități în viață. De fapt, Mer-Ka-Ba reprezintă mult mai mult. El este un instrument care îi ajută pe oameni să-și atingă potențialul deplin.

Mer-Ka-Ba este un câmp energetic cristalin, ce cuprinde anumite forme geometrice sacre care aliniază mintea, corpul și inima. Acest câmp energetic creat din geometrie sacră se întinde în jurul corpului, pe o distanță de 17 metri. În general, aceste corpuri energetice se rotesc în jurul corpului nostru cu o viteză apropiată de cea a luminii, însă, în cazul celor mai mulți dintre noi, ele s-au încetinit sau au încetat să se mai rotească complet, din cauza lipsei de atenție și folosire. Atunci când acest câmp este reactivat și se rotește corespunzător, se numește Mer-Ka-Ba.

Un câmp Mer-Ka-Ba complet activat arată exact ca structura unei galaxii, sau ca un OZN.

Mer-Ka-Ba ne permite să experimentăm viața din perspectiva unei conștiențe extinse, ne conectează la potențialul conștiinței și reface accesul către infinitele posibilități ale ființei noastre, amintindu-ne de ele. Atunci când meditația Mer-Ka-Ba e realizată corect, corpul de lumină ne integrează aspectele feminin (intuitiv, receptiv) și masculin (activ, dinamic) ale minții și spiritului nostru

Mai exact, Mer-Ka-Ba reprezintă liniile de energie din interiorul și din jurul corpului, ce au aspectul unor forme geometrice interconectate între ele. În cea de-a treia dimensiune, această energie este de natură electromagnetică. Mer-Ka-Ba are componente în toate celelalte niveluri dimensionale, deci nu este doar electromagnetic. Mer-Ka-Ba se extinde în toate dimensiunile, iar în cadrul acelor dimensiuni, are aspecte corespunzătoare care se raportează înapoi la el. Mer-Ka-Ba este

geometria care a creat realitatea, de la bun început. În cadrul Mer-Ka-Ba se află tiparele geometrice care au creat tot ceea ce este. El se găsește în jurul corpului nostru. Acest câmp devine Mer-Ka-Ba, atunci când mintea cuiva percepe unitatea absolută – atunci când începe să se deschidă la tot ce este viu, de peste tot.

Atunci când mintea și inima se unesc într-un anumit fel, formele geometrice din jurul corpului prind viață. Ele devin câmpuri vii. În momentul în care aceste câmpuri sunt activate în mod corespunzător, discul și sfera – forma care arată ca o farfurie zburătoare – apare în jurul corpului. Tocmai acest aspect este cel pe care oamenii îl numesc Mer-Ka-Ba – aspectul ce seamănă cu o farfurie zburătoare. Există multe tipuri diferite de Mer-Ka-Ba. Sunt create în multe feluri diferite, în funcție de câmpul la care suntem conectați și a felului în care ne conectăm la el.

Mer-Ka-Ba poate fi orice, absolut orice. Poate fi orice a fost creat vreodată, care va fi creat vreodată, sau orice care se găsește, pentru totdeauna, în creație. Poate fi chiar multe lucruri, aflate chiar și dincolo de această realitate materializată. Atunci când un învățăcel începe să înțeleagă ce înseamnă Mer-Ka-Ba, el realizează cu nu este ceva ce înveți într-o secundă sau într-un minut. Este ca un copac care crește. Cu cât respiri și trăiești în cadrul său, cu atât vezi felul în care tot ce înseamnă viață, pretutindeni și din întreaga creație, este conectat la Mer-Ka-Ba. Poate fi orice își dorește imaginația, inima și mintea să fie.

Mer-Ka-Ba este o structură de câmp viu. Cu adevărat profund este ceea ce creează acest câmp, și nu câmpul propriu-zis. Câmpul este creat printr-o înțelegere profundă a realității, a lui Dumnezeu și a propriului Sine. În principal, câmpul

este creat prin iubire. Pentru mine, cel mai profund aspect al Mer-Ka-Ba este iubirea însăși.

Ce sunt rețelele planetare?
(prelucrare după interviul dat de Drunvalo, doamnei Rebecca Goff, în aprilie 1996)

Rețelele sunt o copie a câmpurilor din jurul corpului uman. Câmpurile despre care am discutat în cazul Mer-Ka-Ba – acele câmpuri electromagnetice – se întind pe o suprafață de 17 metri în jurul nostru. Aceleași câmpuri se găsesc și în jurul Mamei Pământ. Ele se există și în jurul lunii și al soarelui, galaxiilor și atomilor etc. mereu sunt aceleași. Câmpurile sunt întotdeauna identice, deși fiecare formă de viață activează câmpuri diferite. În cadrul acestor tipare primare de rețele, există posibilitățile de a crea tipare absolut unice, ce-și au originea în geometriile originale.

De exemplu, fiecare formă de viață își are propriul tipar geometric unic. Formele de viață, chiar și dacă ar exista doar două în întreaga lume, una masculină și una feminină, ar avea o rețea care să se extindă în jurul întregii planete. Aceste rețele geometrice se întind în medie pe o suprafață de 18 metri în pământ și 80 de kilometri deasupra Pământului. În 1900, pe Pământ existau aproximativ 30.000.000 de specii, ceea ce înseamnă că în jurul Pământului se întindeau 30.000.000 de rețele. Rețelele acestor specii sunt întrețesute, iar strălucirea lor luminoasă radiază în afara planetei. Oamenii prezintă trei rețele. Acestea sunt unice și sunt diferențiate de nivelurile de cromozomi din interiorul nostru. Fiecare dintre aceste rețele se aseamănă cu o lentilă prin care interpretăm realitatea. Totul este perceput conform rețelei umane la care sunteți conectați. Aborigenii sunt conectați la cea mai veche rețea umană, rețeaua primordială. Noi suntem conectați la a doua rețea ca

vechime. Realitatea noastră tridimensională este bazată pe triunghiuri și pătrate.

Noua rețea – Rețeaua Christică, sau conștiința unității spre care ne îndreptăm cu toții – este bazată pe pentagoane și reprezintă o legătură între dodecaedru și icosaedru. Între aceste două forme geometrice există o formă specifică. Această formă are limita maximă de 17 metri, până la 80 de kilometri în jurul ființelor umane. Este una dintre cele mai înalte rețele de deasupra Pământului, din prezent.

Aceste rețele sunt foarte importante pentru noi, fie că suntem sau nu conștienți de ele. Pe măsură ce ne aliniem cu dimensiunea spirituală, descoperim ceva în legătură cu noi înșine, ce n-am știut până acum. Pe măsură ce ne îndreptăm către conștiința Christică, vom descoperi că suntem doar celulele unui organism mai mare. Gândurile și sentimentele oricărei persoane din lume, indiferent cine este ea, pot deveni cu adevărat propriile gânduri și sentimente. Vom putea cunoaște și experimenta orice – fie că este vorba de o persoană anume, o țară sau o întreagă planetă. Toate acestea ne vor fi accesibile.

Aborigenii trăiesc deja acest lucru. Ei îl numesc „Timpul de vis". Au capacitatea de a intra cu ochii deschiși în această stare de vis, unde pot fi și vedea ceea ce orice aborigen a fost sau a văzut înainte. În rețeaua în care ne aflăm acum, noi nu putem accesa această stare, deoarece lentilele conștiinței prin care privim este o lentilă a dualității, iar noi ne percepem a fi separați. Ne vedem ca fiind în interiorul unui corp, iar ceea ce află în exteriorul nostru nu suntem noi. Bineînțeles, aceasta este doar o iluzie. Suntem pe cale să renunțăm la acest fel de a vedea lucrurile. Suntem pe cale să pășim pe un drum în care vom deveni Pământul în sine și vom fi, la propriu, Pământul. Suntem pe punctul de a intra pe o cale unde vom deveni Pă-

mântul și, literalmente, vom fi el. Vom cunoaște și vom simți tot ce mișcă și gândește pe suprafața lui, în aer și în apă. Va fi o parte a corpului nostru. Acesta este un mod de a trăi care ne depășește capacitatea de înțelegere, deocamdată... se află la extrema posibilităților noastre.

Odată aflați în rețea, aceasta devine accesibilă pentru toată lumea de pe Pământ. Odată ce o anumită trăire este resimțită de o persoană, ea este simțită de toată lumea. De aceea Dumnezeu Și-a trimis Fiul aici. A fost nevoie ca o singură persoană să treacă prin reînviere, ca aceasta să fie accesibilă tuturor. Dar cineva trebuia să facă începutul. În acest caz vorbim despre conștiința de grup – iar momentul este aici, acum. A fost nevoie de 13.000 de ani pentru a se a rețeaua actuală, la care au contribuit multe culturi – și, iat-o! Este vie. Este absolut intactă. Iar oamenii sunt conectați la ea. De fapt, în acest moment, există convingerea că aproape toate persoanele din lume sunt conectate, în inima lor, la acest nou mod de a trăi. Mai sunt foarte puțini dintre cei care stau înțepeniți în vechiul mod de viață.

CUPRINS

Prefață 5
Introducere 7

Capitolul unu
Să începem cu mintea ***11***
Purificarea aerului cu ajutorul tehnologiei 12
Purificarea aerului cu ajutorul corpului de lumină uman 25
Întâlnirea cu spațiul din interiorul inimii 29

Capitolul doi
A vedea în întuneric **33**
O femeie oarbă poate vedea..... 33
Copiii clarvăzători ai Chinei 40
Inge Bardor - A vedea cu mâinile și cu picioarele..... 41
Copiii cu capacități extrasenzoriale deosebite din China..... 45
Academia Internațională de Dezvoltare Umană de lângă Moscova 48
Jimmy Twyman și copiii speciali din Bulgaria.... 49

Capitolul trei
Să învățăm de la triburile indigene **52**
Bătrânii aborigeni își împărtășesc din cunoștințe.. 53
Puterea unei rugăciuni maori rostită din inimă ... 55
Experiența Kogi 61

Femeia columbiană 68
A deveni una cu caii 73
Invitarea altei persoane în Spațiul Sacru personal .. 74

Capitolul patru
Spațiul Sacru al inimii 79
Studierea și predarea modului de accesare a Spațiului Sacru 83
Vibrația inimii - calea simplă de întoarcere 85
Experiența mea personală a Spațiului Sacru al inimii 86
A merge Acasă 91
Ce este timpul? 94
Spațiile sacre ale altora - câteva exemple 96
Ce vă poate împiedica să aveți această experiență .. 99

Capitolul cinci
Unirea dintre Cer și Pământ 101
Respirația Unificării 103
Unificarea cu mama divină 103
Unificarea cu tatăl divin 104
Sfânta Treime este vie 106
A intra pe scenă 107
Este atât de simplu 109

Capitolul șase
Părăsirea minții și pătrunderea în spațiul inimii .. 110
Primul exercițiu - a vă mișca prin corp 113
Al doilea exercițiu - pătrunderea în spațiul inimii 116
Al treilea exercițiu - mantra „om" pentru cap și „aah" pentru inimă 117
Două căi ce duc către Spațiul Sacru al inimii 118
Calea masculină de a pătrunde în inimă 120
Calea feminină de a pătrunde în inimă 121

Capitolul şapte
Meditaţia *Spaţiul Sacru al inimii*..... *123*
Pregătirea pentru meditaţie..... 124
Respiraţia Unificării..... 125
Alegeţi-vă calea de a pătrunde în spaţiul inimii.. 127
Explorarea Spaţiului Sacru al inimii pentru prima oară..... 128
Reîntoarcerea în Spaţiul Sacru al inimii..... 129
Capitolul opt
Mer-Ka-Ba şi Spaţiul Sacru al inimii*..... *132
Unirea Spaţiului Sacru al inimii cu Mer-Ka-Ba... 134
Îngerii ne explică..... 137
Capitolul nouă
***Co-crearea conştientă* dinăuntrul inimii şi al minţii**..... 139
Thoth ne vorbeşte..... 140
A crea din Spaţiul inimii..... 141
A crea din interiorul minţii..... 143
Raţiune versus sentimente şi emoţii..... 146
Visaţi un vis despre o Lume Nouă..... 146
Când am creat lumea - o poezie..... 149
Câteva explicaţii despre Mer-Ka-Ba..... 150

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze
Exerciții de gramatică engleză vol I
Exerciții de gramatică engleză
vol. II VERBUL — toate trei costă 35,00 LEI

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu, volumul I, II, III	41.00 LEI
Dumnezeusi minunile din viata noastra	15,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	20,00 LEI
Ce vrea Dumnezeu	18,00 LEI
Când totul se schimbă, schimbă totul	25,00 lei

Paul Ferrini

Iubire fără condiții,	
Reflecții ale Minții Christice	7,00 LEI
Liniştea inimii,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	12,00 LEI
Miracolul iubirii,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	8,00 LEI
Întoarcerea în grădină,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	10,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	15,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI
Legile Dragostei	12,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI
Vindecă-ți viața	23,00 LEI

Din inima lui Drunvalo, către a voastră:

„Cu mult timp în urmă, noi, oamenii, am folosit o formă de comunicare şi de simţire care nu implica deloc creierul. Mai degrabă, ea provenea dintr-un loc sacru din inima noastră.

La ce bun să descoperim din nou acest loc, într-o lume în care cea mai mare religie este ştiinţa şi logica minţii? Nu ştiu eu, oare, că aceasta este o lume în care emoţiile şi sentimentele sunt cetăţeni de categoria a doua? Ba da, ştiu acest lucru.

Însă învăţătorii mei m-au rugat să vă reamintesc cine sunteţi voi cu adevărat. Voi sunteţi mai mult decât o simplă fiinţă umană - mult mai mult - întrucât în interiorul inimii voastre se află un loc - un loc sacru - în care lumea poate fi refăcută, la propriu, prin co-creare conştientă. Dacă îmi daţi voie, vă voi arăta ceea ce mi s-a arătat şi mie."

Să începem cu mintea

A vedea în întuneric

A învăţa de la triburile indigene

Spaţiul sacru al inimii

Unirea dintre Cer şi Pământ

Părăsirea minţii şi pătrunderea în spaţiul inimii

Meditaţia spaţiul sacru al inimii

Mer-Ka-Ba şi spaţiul sacru al inimii

Co-crearea conştientă dinăuntrul inimii şi al minţii

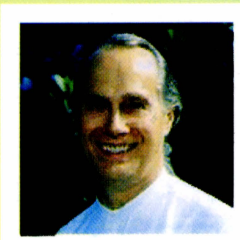

Drunvalo Melchizedek studiază conştiinţa pură şi potenţialul uman, de aproape patruzeci de ani. Cercetarea sa asupra redescoperirii corpului de lumină uman, asupra Mer-Ka-Ba şi a felului în care Geometria Sacră este inclusă în cadrul corpului de lumină şi al întregii creaţii, a fost împărtăşită prin ateliere de lucru şi cărţi - acesta fiind modul în care el a adus lumii viziunea Florii Vieţii şi a Mer-Ka-Ba.

Lucrarea sa, Spaţiul Sacru al Inimii, alături de tehnicile care vă conduc în acest spaţiu sfânt, pătrunde şi mai adânc în posibilităţile potenţialului uman şi în însuşi procesul creaţiei. În cadrul acestor pagini, Drunvalo îşi împărtăşeşte cunoaşterea şi vă arată felul exact în care puteţi dobândi această stare străveche de conştiinţă - aşa încât, într-un final, să puteţi îndeplini, în viaţa de zi cu zi, ceea ce visaţi în inimă. Astfel, o viaţă frumoasă şi plină de tot ce vă doriţi, urmată de înălţarea în lumile superioare, poate să devină o realitate firească în spaţiul inimii voastre. Alăturaţi-vă lui Drunvalo şi deveniţi o parte a acestui grup mare de oameni care au descoperit bucuria de a trăi în spaţiul în care voi şi Dumnezeu Una sunteţi.